

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · setè període · sèrie P · número 150

Ple del Parlament

Sessió 72, dimecres 13 de març de 2024

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 (esmenes a la totalitat)

200-00028/13

3

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2024 (retirat)

200-00029/13

68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 72

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 (tram. 200-00028/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte (text presentat: BOPC 777, 3).

2. Projecte de Llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2024 (tram. 200-00029/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 778, 3).

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 (esmenes a la totalitat)

200-00028/13

Iniciem el Ple amb el debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat se substanciarà d'acord amb allò que estableix l'article 132 del Reglament del Parlament.

En primer lloc, per a la presentació del projecte de Llei de pressupostos, intervindrà la consellera d'Economia i Hisenda, la senyora Natàlia Mas Guix. I té la paraula la consellera. Quan vulgui.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Molt honorable president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Avui som en una d'aquelles sessions plenàries que no només són importants per al present del país, sinó que també marcaran el futur proper. Avui aquest Parlament ha de decidir entre avançar o retrocedir, entre enfortir amb nous recursos l'estat del benestar o negar a la ciutadania la millora dels serveis públics, entre portar certes es al nostre país o afegir més incerteses en un entorn global ja molt complex.

Des del Govern som molt conscients de la rellevància que té el que votarem avui aquí, unes polítiques, uns recursos que res tenen a veure amb cap casino i, en canvi, tenen molt a veure amb retornar a la ciutadania, en forma de millors serveis públics, uns recursos que no són del Govern, que no són d'aquesta cambra; uns recursos que són de la ciutadania i que haurien de revertir en la millora del seu dia a dia. Conscients de tot això, hem fet tots els esforços possibles per assolir un acord ampli que ens permeti avançar.

Els darrers mesos hem vist diferents col·lectius de treballadors que es concentra-ven aquí, davant del Parlament, reclamant diverses millores. Des del Govern, també per part de molts de vostès, ens hem assegut amb ells i hem assolit importants

acords. I cal ser-ne avui ben conscients: dir «no» a aquests comptes és dir «no» a les seves reivindicacions; dir «no» a reivindicacions dels professionals sanitaris, dels docents o del col·lectiu de penitenciaris, millores incorporades en aquests pressupostos. Potser els són igual les seves reivindicacions, potser consideren més raonable centrar el debat en un casino del que se'n parla des de fa dotze anys i que res té a veure –ho reitero, res– amb aquests comptes. (*Aplaudiments.*)

Els números, de vegades, costen de retenir. Permetin-me que els faci memòria. Uns pressupostos que creixen en 2.443 milions d'euros; de fet, en més, perquè, com saben, amb el fons de salut, aquests 800 milions d'euros a banda, estem parlant de més de 3.200 milions d'euros. Els hi asseguro que passaran molts anys abans no tornem a veure, a disposar de creixements anuals així, que incorporen 1.045 milions d'euros per a la sequera, que incrementen un deu per cent –ho reitero, un deu per cent– els recursos per a educació –són gairebé 700 milions d'euros de creixement anual–, que incorporen més de 1.200 milions d'euros per impulsar les polítiques d'habitatge –és la dotació més elevada en habitatge que mai ha incorporat un pressupost.

També assoleixen 1.000 milions d'euros en recerca i innovació per primera vegada. I són uns pressupostos que eleven la inversió, l'obra pública, fins als 3.064 milions d'euros, el valor més gran en tretze anys. Ho reitero: les partides d'obra pública d'aquests pressupostos són les més elevades en tretze anys, i, com saben, amb prèrroga, la inversió és el primer que es congela. Crec que de forma rotunda podem dir que aquests són els millors pressupostos que avui pot tenir Catalunya.

Tot això és el que es votarà aquí avui. No es votarà res sobre un casino, i no em cansaré de repetir que no hi ha ni un euro destinat a cap casino. Alguns han preferit ignorar-ho, com també ignoren que l'any 2022 van votar uns pressupostos que sí que tenien una partida de 120 milions d'euros per al Hard Rock. Com se'n diu, d'això? Jo crec que ho podem qualificar d'incoherència i electoralisme. (*Aplaudiments.*)

Podria posar molts altres exemples del que conté el pressupost, però crec que la ciutadania mereix conèixer què no es podrà fer si aquests pressupostos no obtenen el suport majoritari de la cambra.

En l'àmbit de la sequera, bona part de l'increment pressupostari..., per fer front a la sequera, en concret 86 milions per millorar els regs, 27 milions d'euros per millorar la xarxa de subministraments i evitar fugues d'aigua; aquests en quedarien fora.

Vuit-cents milions d'euros per millorar el pressupost de Salut; això en quedaria fora.

Educació, un dels reptes cabdals que tenim com a país. Saben que hem constituït un grup d'experts que farà propostes per millorar el sistema i que hem reservat 50 milions per aplicar les seves propostes ja enguany; això en quedaria fora. Encara en educació: revertíem del tot en aquests pressupostos les retallades als docents; això en quedaria fora. En concret, començàvem a reduir hores lectives per als docents majors de seixanta anys. I el val escolar, que no es podrà ampliar per als alumnes de secundària.

Però més coses: 25 milions d'euros per al pla de barris –en quedaria fora–; 138 milions d'euros per al finançament del transport públic –en quedaria fora–; 102 milions d'euros per a les universitats, incloent-hi el seu pla d'inversions –en quedaria fora–; com tampoc es podrien aprovar millores en les tarifes dels serveis de drets socials. I aquesta és la realitat, això és el que es vota avui aquí.

I, per tot això, vull reiterar com d'incomprensible i inacceptable crec que és per a la majoria de gent d'aquest país que un element que no forma part dels pressupostos acabi monopolitzant el debat públic i acabi bloquejant els comptes públics d'un país de 8 milions d'habitants. (*Aplaudiments.*) Un element, que és un casino, el futur del qual no depèn del Govern, sinó de moltíssimes altres variables. I crec que l'històric de dotze anys sense veure llum ens permet dir amb força confiança que és un projecte que segurament seguirà tenint un camí pedregós per endavant. És fer

política en minúscules, i ens empetiteix com a país estar debatent tot el dia sobre això, ho reitero, sobre un projecte entre dues empreses privades.

Dinàmiques com aquestes crec que allunyen la ciutadania de la política i donen la raó als que diuen que sembla que visquem en un altre món. Perquè –deixin-me alertar d'una qüestió, ho deia a l'inici– aquests forts creixements pressupostaris dels darrers anys, inclòs el del pressupost 2024, tenen data de caducitat amb la reactivació de les regles fiscals europees. A partir de l'any 25, els creixements seran molt més moderats. I crec que els sabrà molt greu no haver aprofitat aquesta oportunitat i no haver estat a l'alçada del que el país i la seva gent necessiten. (*Alguns aplaudiments.*)

En els últims dies han estat moltes i diverses les veus que han expressat la necessitat de tirar endavant uns comptes tan expansius: des del col·legi de metges als rectors de les universitats, el sector cultural, sindicats i patronals, fins i tot el sector del taxi. Perquè darrere d'aquestes grans xifres hi ha una realitat complexa per a moltes persones: la realitat de docents i sanitaris que estan pendents de millorar condicions retributives, la realitat d'empreses que tindran projectes d'obra pública bloquejats, la realitat de joves pendents d'una promoció d'habitatge social que no podria iniciar-se o d'una matrícula universitària que no podrà baixar una mica més o d'una reducció de l'IRPF per a totes aquelles persones que ingressen fins a 35.000 euros, que tampoc es faria efectiva.

I m'adreço especialment als grups de Junts i dels comuns, perquè avui crec que cal que tothom assumeixi les seves responsabilitats amb totes les conseqüències. I la responsabilitat de fer descarrilar aquests comptes serà seva a partir d'exposar i de requerir línies vermelles i condicions absolutament impossibles d'assumir. (*Alguns aplaudiments.*)

En el cas de Junts, crec que farien bé de tornar a centrar les prioritats i posar Catalunya al centre de la seva acció política. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Perquè es poden trobar avui negant uns pressupostos a la ciutadania de Catalunya i en poques setmanes aprovant uns pressupostos a Madrid. I em sorprèn que no se sentin interpellats quan els rectors de les universitats públiques demanen que hi hagin pressupostos; quan el sector de la cultura diu que és molt important, que és cabdal que es faci efectiu el creixement en llengua i cultura de 92 milions d'euros, uns recursos que s'esvairan; quan el conjunt dels sindicats i agents econòmics ens demanen assolir consensos.

I, en el cas dels comuns, crec que podríem recordar la infinitat de declaracions de membres del seu espai polític en què apellaven a la responsabilitat de tothom per fer possible l'aprovació dels pressupostos de l'Estat, sempre amb l'argument que eren els pressupostos més socials de la història. I crec que també farien bé de mirar una mica més les necessitats de Catalunya, les necessitats reals. Perquè si parlem de pressupostos socials, ho són molt més aquells comptes que gestionen les competències en salut, en educació i en serveis socials que aquells que no tenen competències en aquests àmbits (*alguns aplaudiments*); si parlem de pressupostos socials, segur que ho són molt més aquells que incrementen recursos en habitatge, en recerca i en investigació i en cultura que aquells que disparen la despesa militar.

Crec..., i espero que estiguin a temps de rectificar, a temps de permetre la tramitació d'uns comptes i de fer possible un acord que, com saben, inclou molt bones mesures sectorials treballades durant molts mesos, amb moltes reunions –gairebé una vintena. Perquè, saben qui seran els més contents si els pressupostos no veuen la llum avui aquí? Aquells que volen aprimar els serveis públics, aquells que tant els fa congelar aquesta despesa de l'any 23 i deixar-nos perdre, com deia, aquests 3.200 milions d'euros, els 2.400 i els 800 per a salut.

Bé. I, fetes aquestes reflexions, distribuiré la resta de la meva intervenció en quatre blocs: un primer bloc destinat a fer una radiografia socioeconòmica del país, un segon bloc sobre els principals reptes que penso que afronta Catalunya i un tercer

bloc centrat en com aquests pressupostos ajuden a afrontar aquests reptes i aprofitar també les oportunitats, i un quart bloc de visió de futur.

Entrant en el primer bloc, avui Catalunya ja ha assolit la xifra de 8 milions d'habitants; és un 0,1 per cent de la població mundial en aquest complex món de 8.000 milions de persones. Aplicant una mica de perspectiva, Catalunya té avui 1,7 milions d'habitants més que els que tenia a l'inici de segle, és a dir, un creixement del vint-i-set per cent en vint-i-quatre anys. No és un creixement excepcional si ho comparem amb un trenta per cent de creixement a nivell global, però sí que és un creixement molt notable en comparació amb el creixement del conjunt de països de la Unió Europea, que és del quatre per cent.

Una població de 8 milions d'habitants que es caracteritza per dos elements: un progressiu envelliment –avui a Catalunya hi ha el doble de persones de més de vuitanta anys que les que hi havia a inicis de segle– i una societat molt més diversa –catalans i catalanes provinents de més de cent setanta països i amb un percentatge de població d'origen estranger del disset per cent enfront del quatre per cent d'inicis de segle. Dos factors que defineixen la Catalunya actual, que certament plantegen reptes de futur, però que els podem afrontar amb molt d'èxit si fem les coses bé i reivindiquem el que pertoca.

Catalunya és avui també un país que ha d'assolir un millor equilibri territorial. Mentre en les dues darreres dècades el conjunt del territori experimentava un increment notable de població, la realitat dels municipis rurals, aquells de menys de dos mil habitants, ha estat molt diferent, amb una reducció poblacional d'un onze per cent i un percentatge de població de més de vuitanta anys molt superior a la mitjana. I això ens porta a que, a dia d'avui, el setanta-cinc per cent de la població es concentri en només el quinze per cent del territori. Les causes són diverses, però és des de les polítiques públiques que cal treballar per revertir-ho.

En termes de cohesió social, el nostre present encara està també condicionat per la crisi financera de l'anterior dècada i les receptes d'austeritat aplicades, unes mesures que van debilitar fortament els serveis públics i impactar en l'increment de desigualtats. Per cert, els responsables d'aquella austeritat avui impedeixen que puguem enfortir capacitats.

Les lliçons d'aquella etapa ens obliguen a fer les coses de manera molt diferent, i especialment en períodes de xoc com en els que estem o hem viscut els darrers anys: seguir desplegant polítiques expansives que injectin oxigen pressupostari per posar al dia els serveis públics i impulsar la competitivitat de la nostra economia. I, precisament, no es pot fer bé amb recurrents pròrrogues pressupostàries.

El país, com deia, ha canviat molt els darrers anys, però hi ha una realitat que es manté constant, es manté immutable al llarg dels darrers quaranta anys, i és el dèficit fiscal. A l'Estat han passat governs del PP, governs del PSOE, governs de coalició; han passat sis models de finançament diferents, però el resultat sempre ha estat el mateix: un dèficit fiscal estructural que se situa en una mitjana del 8,1 per cent els darrers quaranta anys. Les últimes dades, com saben, arriben al 9,6 per cent del PIB, prop dels 22.000 milions d'euros. No és cap exageració afirmar que aquest dèficit és un dels problemes més importants que pateix Catalunya. I és així perquè impacta directament sobre els serveis públics que rep la ciutadania i la competitivitat de la nostra economia.

Per això avui volia compartir ràpidament el següent exercici, que em sembla molt didàctic. Sovint en aquest Parlament aprovem mocions, resolucions, fins i tot lleis que reclamen en diferents matèries destinar una despesa equivalent a un determinat percentatge del PIB. Em centraré en el cas d'educació. Despesa en educació no universitària: 6.500 milions d'euros de pressupost l'any 23, un 2,5 per cent del PIB. Per equiparar-nos al 4,7 per cent del PIB de la mitjana europea necessitaríem incorporar 3.800 milions d'euros al sistema, i –atenció– per assolir el sis per cent del PIB que recull la llei d'educació de Catalunya caldria afegir 9.200 milions d'euros al sistema.

Són xifres ingents que no podrem mai incorporar si no corregim d'una vegada per totes el nostre finançament. (*Aplaudiments.*)

I és per això que molt aviat, en pocs dies, presentarem la nostra proposta de finançament singular i just per a Catalunya. Malgrat l'infrafinançament i aquest entorn global complex, l'economia catalana avança i s'enforteix. Recordem el creixement d'aquest passat 2023: 2,6 per cent, cinc vegades superior al de la zona euro.

Malgrat això, alguns grups encara insisteixen, ple rere ple, en repetir un discurs econòmic catastrofista que no s'ajusta a la realitat. Compto que avui hi tornaran, així que m'avanço. Quina decadència és que l'economia catalana concentri el vint-i-sis per cent de les exportacions? O que l'economia catalana creixi sistemàticament per sobre de la zona euro des de l'any 14, des de fa deu anys? O quina decadència és que Catalunya presenti la xifra d'atur més baixa en quinze anys?

Per tant, més enllà dels relats partidistes de curta volada, crec que és una irresponsabilitat fer el joc a aquests discursos, perquè no són certs i perquè repetir-los va en detriment dels sectors econòmics del país. (*Aplaudiments.*) Així que els seguirem combatent amb arguments, amb rigor i amb la pròpia realitat de les dades.

Per tancar aquest primer bloc, voldria fer una reflexió al voltant de com ens imaginem la Catalunya dels propers anys en aquest entorn global, complex i incert. Un entorn de grans canvis disruptius que marcaran l'esdevenir dels propers anys. Un món marcat per creixents conflictes bèl·lics, per girs autocràtics i en el que hem d'aprofitar tot el nostre potencial per avançar cap a una economia més alineada amb el repte climàtic, que valori el sector primari, que reforci el pes de la indústria i ens consolidi com a referent mundial en sectors d'alt valor afegit. Per això és tan important incidir en el *com* d'aquest creixement, en la seva qualitat, perquè és el com creixem el que determinarà que aquesta prosperitat sigui tan sostinguda com compartida.

I entrem en el bloc dos, sobre els reptes. Reptes que tenen una clara incidència en aquests pressupostos i que en molts casos requeriran una actuació decidida durant diverses legislatures; reptes que no solucionarem amb un únic pressupost, però que, si no som capaços avui de destinar-hi el màxim de recursos disponibles, correm el risc que les solucions arribin massa tard.

El primer gran repte és la lluita contra el canvi climàtic i l'adaptació als seus efectes. Per tant, reducció d'emissions contaminants com a objectiu prioritari. Necessitarem destinar-hi molts milions de recursos públics i privats els propers anys per avançar cap a la neutralitat climàtica. L'Agència Internacional de l'Energia, de fet, ara fa pocs dies destacava com les economies avançades han aconseguit reduir emissions en un 4,5 per cent alhora que les seves economies creixien prop d'un dos per cent. Per tant, un desacoblament que mostra com el compromís climàtic és i ha de ser compatible amb el progrés econòmic.

En paral·lel, ingents recursos caldrà destinar a l'adaptació als efectes que el canvi climàtic ja està causant, i el més visible a Catalunya és la sequera. Requereix accelerar inversions per reduir la dependència de pluja. De nou, 1.045 milions d'euros que necessitem ara, que incorpora aquest pressupost, per al cicle de l'aigua. Actualment ja el cinquanta per cent de l'aigua, com saben, es consumeix a la regió metropolitana, i prové de regeneració i dessalinització. Recordem que fa tot just dos anys aquest percentatge era només del quinze per cent. I l'objectiu és clar: elevar-lo fins al cent per cent l'any 2030, perquè sabem que aquests episodis de sequera seran recurrents.

El segon gran repte és l'educació, un dels pilars bàsics de qualsevol societat avançada que vulgui assolir major cohesió social. La reversió definitiva de totes les retallades i el finançament de l'escolarització de zero a tres eren dues assignatures pendents que han estat abordades en aquesta legislatura. Però cal anar molt més enllà, i aquests pressupostos fan importants passes endavant.

Equiparar-nos a un nivell de despesa equivalent al que hi destinen la mitjana dels nostres veïns europeus implicaria destinar-hi un cinquanta-vuit per cent més de recursos. L'increment de recursos, per tant, no és una condició suficient, però sí ne-

cessària si volem assolir millors resultats. I ara, com deia, tenim l'oportunitat de fer créixer en un deu per cent els recursos per a l'educació.

Habitatge. L'accés a habitatge ha esdevingut un dels principals reptes de país. El percentatge de població catalana que viu de lloguer i destina més d'un quaranta per cent de la seva renda a les despeses d'habitatge és dels més alts de la Unió Europea. Si bé els intents d'incidir-hi per la via de la regulació són necessaris, com saben –amb la limitació dels preus de lloguer, amb les limitacions en les llicències de pisos turístics–, la solució de fons passa per disposar d'un parc públic d'habitatge equiparable a l'europeu. Reitero com aquest pressupost incorpora la dotació més elevada que mai han tingut uns pressupostos per a polítiques d'habitatge.

Transport públic, un altre repte de primer nivell. Aquí l'aposta pels trens és indubtable, no només en les àrees metropolitanes, sinó arreu del país. És l'element que ha de permetre vertebrar les diferents comarques i modificar hàbits de mobilitat. El gran repte en majúscules serà posar al dia una xarxa de rodalies que fa massa temps que no funciona bé i que acumula incidències diàries. El baix nivell d'execució de les inversions estatals a Catalunya, concretament les d'Adif, ens demostra que l'Estat fa temps que ha dimitit de les seves responsabilitats a Catalunya en matèria ferroviària. No és admissible que un servei de transport públic d'alta capacitat com és rodalies, que mou centenars de milers de persones cada dia, estigui constantment alterat per avaries fruit de la manca d'inversions. Recordem que la partida de transport públic d'aquests comptes és de 2.627 milions d'euros.

Un penúltim repte que volia comentar és el de la reindustrialització. L'objectiu aquí també és clar: la indústria com a columna vertebral de l'economia catalana, una indústria més verda i més digitalitzada. I cal dir-ho ben clar i ben alt: si a Catalunya els darrers anys s'ha aconseguit reindustrialitzar –és a dir, assegurar una nova activitat industrial i mantenir l'ocupació a les plantes de Robert Bosch Lliçà, a les de Robert Bosch de Castellet, a les de Nissan o a les de Mahle, o aterrar Kronospan a Terres de l'Ebre, o aterrar Lotte a Mont-roig del Camp–, és perquè s'ha tornat a fer política industrial de veritat i s'ha acompanyat aquesta política industrial de recursos. *(Alguns aplaudiments.)*

Per endavant tenim el repte dels fons Next Generation enfocats a la indústria. És coneguda l'elevada quantitat de recursos que estan quedant deserts en diferents PERTEs estatals d'àmbit industrial. Des del Govern hem fet la nostra proposta per poder instrumentar uns PERTEs industrials territorials. Tenim els projectes identificats, tenim el coneixement del territori, tenim la maquinària de política industrial ben greixada per poder-ho fer, i esperem aconseguir això en els propers mesos.

Com a darrer gran repte, però segurament el primer en importància..., és poder deixar enrere ja definitivament les retallades que van patir els serveis públics i els diferents col·lectius de treballadors públics. Amb l'aprovació d'aquests comptes no només podríem fer-ho, com detallava abans, sinó anar més enllà injectant un oxigen pressupostari en els pilars de l'estat del benestar, amb uns marges que, ho reitero, no tornarem a tenir en temps.

I entrem ja en el tercer bloc, en el que repassaré les principals xifres i actuacions del pressupost i també tot allò que no es podria dur a terme si decauen aquests comptes. Pel que fa als ingressos, la previsió són 41.887 milions d'euros d'ingressos no financers, 9,7 més per cent de creixement respecte a l'any anterior, un creixement que s'explica pel bon comportament de l'economia catalana i, en gran part, per la liquidació positiva de l'exercici 2022. Recordem que els ingressos que formen part del model de finançament, i que són el gruix dels nostres ingressos, es liquiden dos anys més tard. Per tant, ara sabem que les previsions de l'any 2022 van quedar curtes i, per tant, que vam rebre menys del que ens corresponia. Els ingressos propis i cedits, per contra, experimenten una lleugera reducció fruit de previsions més prudents en les figures vinculades a l'activitat immobiliària.

I, abans d'entrar en les actuacions concretes, volia referir-me a un element que crec que és de vital importància per a la competitivitat de la nostra economia: són les inversions, és l'obra pública. En aquests pressupostos elevem, sense fons Next Generation –per tant, només amb pressupost propi–, el volum d'inversions fins als 3.064 milions d'euros. És la xifra més elevada en tretze anys. Ho reitero: la xifra més elevada d'obra pública en tretze anys.

Per posar-ho en perspectiva, avui podem donar llum verda a invertir gairebé el doble del que podíem fer cinc anys enrere. Venim d'anys –de fet, de dècades– amb una inversió a mínims, i el resultat és l'estancament o depreciació de l'estoc de capital públic a Catalunya. Per tant, és urgent capgirar una tendència que encara arrossegàvem també del període d'ajustos de l'anterior crisi. Tombar aquests pressupostos suposaria renunciar a l'entorn del cinquanta per cent d'aquesta inversió, d'aquests 3.064 milions d'euros. Inversions on hi trobem, també en l'àmbit de l'estat del benestar, ampliacions d'hospitals, construcció d'escoles i infraestructures de l'aigua o ampliació de la xarxa de fibra òptica.

I ara sí, entro a repassar les actuacions del pressupost per a cadascun dels eixos. Comentava, primer, eix aigua i sequera: 1.045 milions d'euros per ampliar infraestructures de regeneració i dessalinització, millorar xarxes d'abastament, ajudes al món local i al sector primari i per millorar regs i pous. Estan disposats a posar en risc part dels recursos del cicle de l'aigua que han de donar resposta al major repte que viu avui Catalunya?

En renovables. Aquests pressupostos continuen amb el desplegament de renovables: 300 milions d'euros per instal·lar fotovoltaica als edificis públics, però també per impulsar l'autoconsum i altres fonts i vectors energètics com el biogàs o l'hidrogen verd.

Transport públic: 2.627 milions d'euros, sobretot enfocats a la millora i ampliació de la xarxa de ferrocarrils, des del tramvia del Camp de Tarragona a la línia 9 del metro de Barcelona o a les inversions previstes en estacions i vies de ferrocarrils a l'Anoia, al Bages, al Baix Llobregat, al Vallès Occidental i a la Noguera, al Segrià o al Pallars Jussà. Sense pressupostos estarien en risc un mínim de 138 milions d'euros de millores en el finançament del transport públic.

Habitatge: 1.219 milions d'euros per a habitatge, el gruix dels quals es destinarà a augmentar l'oferta d'habitatge de lloguer assequible. I hi tindrà un paper fonamental l'ICF, l'Institut Català de Finances, amb una línia de 500 milions d'euros que estem treballant amb el Banc Europeu d'Inversions. Bona part d'aquests recursos, els que són de nou impuls, no es podran canalitzar sense pressupostos.

En matèria de reequilibri territorial, continuem amb l'esforç per millorar el Fons de Cooperació Local per ampliar la xarxa de fibra òptica i portar serveis financers a tots els municipis. Però també amb l'estatut de municipis rurals, que incorpora rellevants incentius fiscals per afavorir l'arrelament en aquests pobles i per atraure famílies i joves, un projecte que té l'aval de les principals entitats municipalistes però que tindrà també un difícil impuls sense la cobertura d'uns nous comptes.

El segon eix d'aquests pressupostos engloba les mesures enfocades a enfortir els serveis públics. Educació: ho he reiterat ja bastantes vegades, però creix..., podria créixer en un deu per cent, i es reserva una partida de 50 milions d'euros per a l'aplicació de mesures que s'aprovin en el marc del grup d'impuls de millores educatives, 50 milions d'euros que no estaran disponibles si no s'aproven els comptes. Com tampoc es podria ampliar el val escolar a alumnes de secundària, perjudicant les 330.000 famílies que se'n beneficiarien.

El pressupost incorpora també importants partides per combatre la segregació escolar, així com per aportar majors recursos a l'educació inclusiva, amb la dotació de quatre-cents nous professionals. O també destacar els 67 milions d'euros per acabar de consolidar la gratuïtat de l'I2. Recordem que l'any 2013, en un context de retallades, es va suprimir l'aportació de la Generalitat al finançament de les escoles

bressol. Ha estat aquest Govern qui no només ha recuperat l'aportació que li pertocava, sinó que hem assumit també l'aportació de les famílies a l'I2, fent realitat la gratuïtat, i amb l'horitzó futur de seguir ampliant la gratuïtat a altres etapes dels zero als tres anys. *(Alguns aplaudiments.)*

També s'hi incorporen 137 milions d'euros en inversions per reformar i ampliar diversos centres educatius, o 67,5 milions d'euros per aplicar l'acord sindical que, com deia, permetrà la reversió definitiva de les retallades.

I en Salut. En Salut el pressupost creix en 636 milions, a banda d'un fons de 800 milions d'euros. Per tant, estem parlant de 1.436 milions d'euros. Preveiem destinar 355 milions d'euros per millorar les condicions del personal sanitari, fruit també del diàleg social; reforçar l'Agència de Salut Pública; impulsar les teràpies avançades, i augmentar els recursos de l'atenció primària amb 190 milions d'euros.

Aplicant els criteris de l'OMS, l'atenció primària ja assoleix el 30,5 per cent sobre el total de la despesa en salut. També invertir per adequar els equipaments sanitaris. Ampliacions com les de l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona; de l'Hospital del Mar, de l'Hospital de Tortosa, o el de Viladecans.

En l'àmbit de salut, els caldrà, crec, explicar també molt bé a alguns el bloqueig d'un pressupost que incorpora una millora tan substancial de recursos per millorar condicions retributives, per millorar equipaments i per reduir llistes d'espera. *(Alguns aplaudiments.)*

En Drets Socials. El pressupost de Drets Socials incorpora una millora de les tarifes, també de les condicions del personal, així com recursos per reduir llistes d'espera a residències i crear mil places noves, places que no es podran finançar sense pressupostos, igual que no es podran aprovar millores de tarifes.

Enguany tornem a incrementar l'IRSC un 5,4 per cent. Recordem-ho: estava congelat des de l'any 2010, i en aquesta legislatura el podríem augmentar en un 13,8 per cent. És quelcom molt important, perquè d'aquest indicador en depenen els ajuts i prestacions que reben moltes persones. Cal remarcar-ho: beneficia cent mil famílies. Un increment de l'IRSC que des del Govern vam avançar via decret llei per evitar que la demora en l'aprovació dels comptes perjudiqués, precisament, les persones més vulnerables.

En l'àmbit universitari, en aquesta legislatura haurem augmentat un vint-i-tres per cent el finançament del sistema universitari públic. I també molt important: 55 milions d'euros al pla d'inversions universitàries per millorar equipaments. Des de l'any 2009 no s'hi destinaven tants recursos. Sense pressupostos es perdrien un total de 102 milions d'euros; no seria possible l'aprovació del pla d'inversions ni les millores en el finançament d'universitats i centres de recerca.

En Interior: destinarem 1.924 milions d'euros per reforçar els cossos i equips de seguretat i emergència, amb la incorporació de més de 1.500 dotacions noves i l'ampliació del seu parc mòbil, i també per a noves infraestructures.

En Igualtat i Feminismes el pressupost global s'incrementa fins als 132 milions d'euros per avançar en la transformació feminista. En tres anys haurem triplicat el pressupost destinat a combatre les violències masclistes. De fet, la setmana passada el Govern posava en marxa un projecte pioner al món que garanteix el dret a l'equitat menstrual, amb un gran èxit en els primers dies de funcionament.

I, en l'àmbit de Justícia, es destinaran 34 milions d'euros per a inversions en equipaments judicials i penitenciaris, i 42 per afavorir les polítiques de reinserció. També el destacable increment de 4,5 per reforçar l'assistència jurídica gratuïta. Aquest és un increment que no seria possible sense l'aprovació dels comptes, igual que no seria possible aplicar les millores que s'estan pactant amb els col·lectius penitenciaris.

I en el marc de l'Acció Exterior augmentarem la dotació per a la cooperació al desenvolupament fins als 48 milions d'euros, i ja serem presents, amb delegacions, a setanta-dos països.

El tercer eix, aquest eix que fa un recull de mesures destinades a transformar l'economia catalana. Com deia, la reindustrialització com a eix principal de política econòmica; per tant, 697 milions d'euros per seguir desplegant el pacte nacional per a la indústria. La recerca, la innovació i la transferència de tecnologia n'han de ser el pal de paller. En aquesta legislatura, el pressupost destinat a R+D+I haurà augmentat un seixanta-tres per cent –seixanta-tres per cent–, superant enguany per primera vegada els 1.000 milions d'euros en R+D+I. Destinem 30 milions d'euros per al desplegament de la llei de la ciència, 195 per consolidar l'arc científic de recerca, on hi ha des del sincrotró al BSC, i s'hi afegirà l'Innofab, aquesta planta de preproducció de xips a Cerdanyola.

Posem en marxa nous instruments financers per a les empreses: el Fons Arrels que presentàvem fa uns dies..., de fet –perdó–, el Fons Arrels, que aprovàvem ahir a govern, o el fons FITA, que presentàvem fa uns dies per promoure projectes de transferència tecnològica. També hem de transformar l'estructura productiva de determinades zones i determinats sectors de Catalunya: 83 milions d'euros a través del Fons de Transició Nuclear i 44 milions d'euros per a un model turístic més sostenible; 572 milions d'euros per al sector agrari, per a la seva adaptació, per a ajudes per promoure també la recerca i el desenvolupament tecnològic. I, per acabar aquest eix, 895 milions d'euros a polítiques d'ocupació i formació professional. Molts dels increments d'aquest eix econòmic tampoc seria possible incorporar-los en situació de pròrroga.

El quart eix: mesures per enfortir la llengua catalana i la cultura. Que sigui un eix en ell mateix ja demostra la forta aposta del Govern pel sector. L'audiovisual català és una prioritat: 104 milions d'euros per a la plataforma 3Cat, per a projectes de futur com el Catalunya Media City, i també important dotació per a la llengua catalana i per garantir els drets culturals. Aquest és un altre exemple d'àmbit, el de la cultura, en el qual el creixement previst del 19,5 per cent no es podrà materialitzar sense pressupostos –per tant, frenant o paralitzant els projectes que tot just comentava.

I entro ja en el darrer bloc de la meua intervenció, en què faré referència als assoliments en matèria econòmica, pressupostària i a la finestra d'oportunitat que deriva dels acords d'investidura a nivell estatal.

Amb els comptes que avui debatem, el pressupost global haurà crescut aquest trenta-quatre per cent des d'inicis de legislatura, un creixement sense precedents si el posem en perspectiva. Veiem que ha estat una mitjana d'un deu per cent de creixement anual en aquests darrers tres anys, mentre que, si mirem els vint anys anteriors, la mitjana de creixement anual va ser entre un tres i un quatre per cent. Un creixement que en el cas de Salut haurà estat del trenta-dos per cent i que s'haurà traduït en un increment de 24.000 efectius més per reduir llistes d'espera, de les intervencions, que, recordem-ho, estan als valors més baixos en setze anys.

En el cas d'Educació, creixement del pressupost d'un trenta-dos per cent, amb un increment de deu mil professionals docents al sistema, fins a arribar als 88.000. Drets Socials: increment del trenta-cinc per cent. I el destacat vuitanta-nou per cent de creixement del pressupost de Cultura des de l'inici de la legislatura. Ja assolim un percentatge de despesa en cultura que arriba a l'1,7 per cent del total del pressupost. L'any 21 ens situàvem en l'1,1 del pes del pressupost. L'objectiu del dos per cent, que semblava inassolible i que era tan reclamat pel sector, avui, doncs, sembla més a prop.

En l'àmbit d'Interior, un increment del trenta-quatre per cent, que, com deia, ens ha de permetre reforçar els cossos de Mossos d'Esquadra, Agents Rurals i Bombers. I, de fet, és destacable com les darreres dades publicades pel CEO mostren que la valoració que fa la ciutadania dels serveis públics millora clarament en tots els àmbits. Per tant, disposar de més recursos és una condició necessària per enfortir capacitats.

També m'agradaria destacar que tot això ho estem fent amb rigor en la gestió de les finances públiques. Avui la Generalitat compta amb la ràtio deute/PIB més baixa en els darrers dotze anys, i amb la previsió per a aquest any 24 de reduir-la fins al 23,6 per cent amb la cancel·lació dels 15.000 milions d'euros de FLA. Avui la Generalitat paga al dia als seus proveïdors amb un període mitjà de pagament que l'any 23 va ser de vint-i-nou dies, situant-nos, per segon any consecutiu, per sota dels trenta dies que estableix la normativa.

I tot això, com deia, ho hem fet també sempre sense incrementar tarifes en cap impost. De fet, aquests comptes incorporen, com saben, una rebaixa per al tram més baix de l'IRPF, un rigor en la gestió de les finances que es tradueix en una millora de la qualificació del deute de la Generalitat per part de les agències de *rating*. El mes de desembre ho feia l'agència nord-americana i canadenc DBRS. Tot just fa una setmana ho anunciava també l'agència de qualificació Fitch.

Fruit dels acords per la formació de govern a l'Estat, es van assolir diversos acords que tindran impacte en les finances de la Generalitat. En primer lloc, com deia, aquesta cancel·lació del vint per cent del deute FLA. També el fons de 150 milions d'euros per a projectes estratègics en l'àmbit de la recerca, o el finançament per poder cobrir el desplegament de Mossos d'Esquadra fins a assolir els 22.000 efectius.

Si bé aquestes són mesures amb un important impacte financer, el canvi estructural ha de sorgir de la comissió bilateral de finançament, acordada també en el marc de la investidura. I aquí vull apuntar una cosa que he explicat força aquests dies i que crec que és important també remarcar-ho o tornar-ho a remarcar: si bé els creixements pressupostaris dels darrers anys ens han permès posar el país al dia, també hem d'alertar que, si no som capaços de modificar de forma estructural les condicions del finançament, doncs, aquests creixements hauran tocat sostre. Canviar les condicions passa necessàriament per assolir un finançament just que reverteixi el dèficit fiscal que pateix Catalunya, perquè sense una millora substancial del finançament veurem creixements molt més moderats que ens permetran cobrir poc més que els creixements tendencials de futur.

Per això també és tan important aprovar avui aquí aquests comptes, perquè estarem aprofitant el bon comportament de l'economia catalana en aquest darrer any, en aquests darrers anys, i també, doncs, la suspensió de les regles fiscals abans de la reactivació de l'any vinent.

Volem que Catalunya pugui assumir totes les competències. Així ho hem plantejat amb el traspàs de rodalies, assolint un acord històric, l'acord de traspàs de competències més rellevant des del desplegament dels Mossos. Ho hem aconseguit també amb la gestió de l'ingrés mínim vital, que ens permetrà una millor coordinació amb la renda garantida de ciutadania.

I ho volem fer també en matèria de finançament, una reivindicació que compta amb un consens ampli de la societat catalana. Ho vam veure fa pocs dies: el manifest de vint entitats i institucions del teixit econòmic i empresarial del país reclamant un nou finançament i la correcció del dèficit d'inversions. Un manifest d'enorme transcendència, i que crec que hauria d'interpellar a tots els grups d'aquesta cambra.

I també observem un consens social. Feia referència a l'enquesta del CEO, a les respostes de la ciutadania, no?, que donaven a la pregunta sobre quina administració hauria de tenir la titularitat en la recaptació d'impostos. El seixanta-quatre per cent es decanta perquè sigui la Generalitat, només un vint-i-vuit per cent és partidari que sigui l'Estat. O, a la pregunta de quina opció hauria de prioritzar el Govern amb relació al finançament, només un vuit per cent de la població es mostra partidària de continuar amb l'actual model de finançament; el setanta per cent es mostra partidària de propostes que permetin acabar amb el dèficit fiscal i assolir major sobirania. Des del Govern hem aconseguit posar aquesta carpeta al centre de l'agenda política i dedicarem tots els esforços a assolir un bon acord en benefici de la ciutadania.

Finalment, pel que fa al procés de negociació d'aquests comptes. Els acords no més són possibles quan les dues parts tenen voluntat d'arribar-hi. En el cas del Grup de Junts, crec que aquesta voluntat no hi ha estat mai de forma sincera. Plantejar 1.200 milions d'euros en rebaixes fiscals..., pensin, per contextualitzar-ho: és tot el pressupost del Departament de Justícia o el d'Acció Climàtica, o la suma de quatre departaments: el de Cultura, el d'Economia, el d'Acció Exterior i el de Feminismes. Tot això suma 1.200 milions d'euros. Per tant, caldria retallar de moltes bandes per assumir un impacte així.

Per tant, sí que demanaria més rigor en els plantejaments i també més coherència, com, per exemple, quan ens demanen, ens reiteren, doncs, mesures d'impuls a l'economia catalana però el seu grup municipal a Mont-roig del Camp vota en contra (*aplaudiments*) de la modificació urbanística que ha de permetre instal·lar un projecte d'enorme rellevància, un projecte en el que ens hi hem dedicat en cos i ànima, com és la fàbrica de components de bateries elèctriques. És del tot incomprendible, de veritat, que prefereixin un casino abans que una indústria d'alta tecnologia. (*Aplaudiments.*)

Pel que fa a la CUP, aquests dies han dit que prioritzaven un acord entre formacions independentistes, i a mi també m'hauria agradat que fos així. Però llavors la pregunta és: haurien acceptat suprimir l'impost de successions, tal com proposa Junts, o deflactar tots els trams de l'IRPF? Per tant, de nou, si anem amb posicions maximalistes d'uns i altres que fan impossibles un acord, qui hi acaba perdent és la ciutadania. (*Aplaudiments.*)

En el cas dels comuns, hem tingut moltes reunions. En la part programàtica, crec que hem arribat a molts punts d'entesa, que coincidim en el diagnòstic de molts reptes i de moltes de les actuacions per fer-hi front. Ho deia a l'inici, gairebé una vintena de reunions. Però, de nou, s'han enrocat en una qüestió que res té a veure amb els pressupostos, una qüestió que ha contaminat el debat polític i que seguirà contaminant-lo. Però, mentrestant, la realitat és que podrien impedir l'arribada de molts recursos a molta gent. I ho saben bé, no hi ha ni un sol euro destinat a aquest projecte, a diferència d'altres pressupostos que sí que hi destinaven recursos que van comptar amb el seu suport. Ni tampoc hi ha cap mesura que hi faci referència, a diferència d'altres pressupostos que sí que hi feien referència. Res ha canviat en un projecte que porta dotze anys embarrancat i que és una qüestió entre privats. (*Aplaudiments.*)

Poca cosa més em queda dir sobre el projecte del Hard Rock. A mi no m'agrada, no el defensaré, però tenen al seu voltant diferents grups que sí que el defensen, fins i tot alguns per sobre d'importants projectes industrials.

Però, bé, com deia a l'inici, podria recordar infinitat de declaracions dels membres del seu espai polític apellant a la responsabilitat de tothom per fer possible l'aprovació d'uns pressupostos a l'Estat, mentre a Catalunya no s'autoexigeixen responsabilitat per aprofitar aquest creixement tan destacat de recursos que podria enfortir, i molt, els serveis públics.

I acabo ja la meua intervenció. Voldria acabar-la amb un agraïment sincer als grups que avui sumaran els seus vots per intentar que aquests comptes tirin endavant. Sabem que en alguns casos les discrepàncies són profundes, però hem aconseguit que els punts de consens s'imposin en benefici del bé comú.

També voldria fer un fort agraïment a tot l'equip d'Economia per l'ingent feina realitzada. I també un fort agraïment a l'equip negociador –en Josep Maria Aguirre, la Núria Cuenca, en Marc Ramentol– per tot l'esforç i també la ingent i excel·lent feina. (*Aplaudiments.*)

El país necessita continuar avançant, i aquests pressupostos són la millor eina que tenim avui per fer-ho possible. Crec honestament que ningú entendria i que ningú es mereixeria que la desaprofitem.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació els recordo que els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat intervindran per defensar-les per un temps màxim de trenta minuts cadascun, seguint l'ordre de major a menor, d'acord amb els precedents d'anteriors legislatures.

Un cop feta la defensa de les esmenes, es pot fer un torn en contra per un temps igual de trenta minuts o per aquest mateix temps incrementat en quinze minuts més per cada esmena addicional. Si hi ha hagut un torn en contra, els grups que han defensat esmenes i els que s'hi han oposat poden intervenir de nou durant un temps màxim de cinc minuts cadascun. Finalment, intervindran els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la totalitat per expressar el seu posicionament per un temps de quinze minuts cadascun. Un cop acabat el debat, se sotmetran a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat.

Iniciem, doncs, ara el torn de defensa de les esmenes a la totalitat presentades. I a la primera esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, molt honorable president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. No era la meua intenció intervenir avui en aquest Ple de pressupostos. No ho era. (*Rialles.*) Vaja, jo no volia. En Jordi Munell ho tenia..., ho tenia molt ben articulat i molt ben preparat. Però, degut a la situació que ens trobem, política –greu, molt greu–, crec que per responsabilitat pertoca, davant del moment polític que vivim, sortir a intervenir en nom de Junts per Catalunya per compartir amb tots vostès una reflexió i una proposta: una indefugible reflexió que ha de fer el Govern –i especialment el president– i una última proposta que els hi farem arribar, que els hi fem arribar des de Junts per Catalunya.

Els pressupostos arriben tard i malament. Tard perquè haurien d'haver entrat en vigor l'1 de gener. Estem al 13 de març, i si avui no prosperessin les esmenes a la totalitat entrarien en vigor a mitjans d'abril, amb gairebé cinc mesos de retard –això, en el millor dels casos.

Però els pressupostos també arriben malament al Parlament. A sobre de tard, arriben malament. Perquè arriben sense els suports necessaris per aprovar-los, ni tan sols perquè segueixin el tràmit parlamentari. I l'únic responsable d'aquesta situació és el Govern. El Govern ha estat incapaç d'aconseguir els vots necessaris fruit de la seva debilitat, de la seva manca de lideratge i de la seva manca de diàleg amb els grups parlamentaris. Tots els grups? No, no, tots els grups no. Això és com allò dels gals: «No, tots els gals no. Hi ha un poblet irreductible...» Hi ha un grup irreductible, que és el PSC, que és la crossa fidel del Govern. I un cop més es constata que el Govern ha tornat a fracassar en la creació de consensos.

Després d'haver sentit la consellera Mas, ens ha tornat a sorprendre, consellera, que encara no hagin entès –que encara no hagin entès– quin és l'estil de fer política de Junts per Catalunya. Sembla que, per part del Partit Socialista, del senyor Pedro Sánchez i el senyor Bolaños a Madrid, sí que ja ho han entès, quin és l'estil de fer política de Junts per Catalunya, però em sorprèn que vostès, el Govern, encara no ho hagin assimilat. Crec que durant aquests sis mesos s'ha pogut veure que hi ha una altra manera de fer, constructiva, pensant en el país primer, per damunt del partit.

Senyora consellera, ens ha anomenat moltes vegades, però vostè només ha vingut a una reunió. Només ha fet una reunió com a consellera d'Economia amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*) Si tan importants érem, podia haver exercit el seu càrrec com pertocava. En canvi, també han enviat a una reunió, a l'última, el flamant viceconseller d'Estratègia i Comunicació. Deu ser que potser hi havien altres interessos, no? Crec que vostès no ens poden demanar una adhesió ni xecs en blanc. Ni *a cambio de nada*. No han volgut negociar amb Junts. No-

més han fet quatre reunions. I aquest Govern no té la confiança del Parlament. Ara, nosaltres hem fet propostes, i saben que si les nostres propostes haguessin sigut assumides podrien comptar amb els nostres vots. I ja haurien de saber a hores d'ara que Junts per Catalunya no donem vots a canvi de res.

La realitat, quina és? Que hem anat de mal en pitjor. De fet, ja fa temps que els avisem. No van voler escoltar les condicions que els hi oferíem per continuar al Govern i complir l'acord d'investidura, que bàsicament es resumia en una: fer un front comú a Madrid. I no només no ens van escoltar, sinó que la conseqüència va ser cessar el vicepresident. I en cap cas no vam acceptar mai les condicions per continuar en el Govern.

Quan parlàvem de fer un front comú a Madrid, crec que durant aquests sis mesos, aquests pocs sis mesos que Junts per Catalunya hem sigut decisius, s'ha pogut constatar què volíem dir: llei d'amnistia, balances fiscals –com les que es van publicar ahir–, delegació de competències en immigració, català al Congrés, català avançant a Europa, com posen en l'anunci, en el seu espot de televisió –encara que riguin, vostès ho posen en el seu espot de televisió–, mediador internacional per a la resolució d'un conflicte polític... Hem fet més en sis mesos que en quatre anys. (*Aplaudiments.*) De fet, s'han perdut quatre anys. Que n'haguéssim pogut fer, de coses, si haguéssim anat junts... Que n'haguéssim pogut fer, de coses, i quina força haguéssim tingut si haguéssim anat junts, tal com volia Junts per Catalunya.

Cap rectificació i cap canvi de rumb. De fet, els hi vam comentar diferents vegades. Al debat de política general els hi vam demanar que fessin un canvi de rumb, que canviessin el camí. Res, vostès a la seva, vostès, sols, amb els seus trenta-tres diputats. I la trista i dura realitat és que amb aquesta actitud Catalunya ha anat a pitjor.

Vostè sap que el seu Govern no va. I, si vostè no ho sap, els que sí que ho saben són els ciutadans de Catalunya, que aquest Govern no va. (*Aplaudiments.*) I si el Govern no va, Catalunya no va; si el Govern no va, Catalunya no funciona. I hem perdut moltes oportunitats. A vostè el van fer president una majoria del cinquanta-dos per cent de vot independentista amb Junts per Catalunya i la CUP, i quan va cessar el vicepresident vostè ja s'havia d'haver sotmès a una qüestió de confiança. Des d'aleshores ençà, què hem vist? Agonia, desori, desgovern, desorientació. És que no hi ha res que els hi surti bé.

Educació: cessen el conseller Cambray abans del Ple monogràfic en el qual el conseller..., per sort, hi ha hagut un nou impuls amb la consellera Simó, però cessen el conseller Cambray quan havíem d'anar a transformar el sistema educatiu de Catalunya. I resulta que actualment el sistema educatiu de Catalunya, la transformació que s'havia de fer..., resulta que és el sistema educatiu amb més abandonament escolar del sud d'Europa i amb l'informe PISA pitjor de la història dels últims anys. Però, per si no se'n sortien..., és que no se'n surten ni de decidir quan és l'inici del curs escolar, perquè van començar amb una proposta estrella del president, que s'havia d'anticipar l'inici del curs escolar, i ara en lloc d'anar endavant anem endarrere –ja no sé si anem endavant o endarrere– i el torna a retrocedir.

Sequera: tard i malament. L'única mesura amb rang de llei que s'ha aprovat aquí al Parlament de Catalunya ha estat a iniciativa de Junts per Catalunya, per fer front a l'emergència i la urgència de la sequera; l'única iniciativa que s'ha aportat amb el concert de totes les forces polítiques, una majoria de cent diputats, en la qual posàvem el romanent de l'ACA per tirar endavant. I ja veiem que el conseller comença a fer entrevistes al diari *El País*, com feia aquest diumenge, en què començava a contemplar possibles transvasaments, quan ja hi havia... (*Remor de veus.*) No? Llegeixi's el titular que li van fer... Quan hi havia... (*Remor de veus.*) Escolti'm, l'entrevista la va fer vostè, el que va dir ho va dir vostè. No ho vam dir Junts per Catalunya, ho va dir vostè. (*Persisteix la remor de veus.*) Quan han tingut un romanent a l'ACA de 500 milions d'euros que no han estat executant..., i esperen la solució de Madrid o de València.

Per no parlar del fiasco de les oposicions, el fiasco més gran del prestigi de la història de la Generalitat de Catalunya. No hi ha procés en què no hi hagi un problema amb les oposicions. O la pagesia: porten vuit anys al capdavant del Departament d'Agricultura i han tingut una revolta pagesa sense precedents, una revolta que demana que hi hagi menys burocràcia i menys papers. I arriba el Ple monogràfic i voten en contra d'una llei per reduir els tràmits administratius. (*Aplaudiments.*)

I podríem anar seguint departament per departament. I, és més, les quatre transformacions que ens avisaven que faria el nou Govern republicà..., quatre transformacions que s'han convertit en quatre regressions. Que en lloc d'anar «endavant, sempre endavant», com diu en Sergi Sabrià, el que han fet és anar endarrere. I a tot aquest desori (*alguns aplaudiments*) li sumem la no capacitat de generar consensos ni cimeres ni pactes nacionals. Només cal repassar les votacions del Parlament de Catalunya.

Ara, amb els pressupostos, la seva gestió, la seva mala gestió, també ha sigut molt evident. Només quatre reunions amb Junts per Catalunya en tot el procés de negociació, quan nosaltres hem tingut tota la predisposició des del primer moment. I per això a la segona reunió..., a la primera, de cortesia, va vindre la consellera, després ja no va venir a cap; però nosaltres, a la segona reunió, el nostre equip negociador, la Mònica Sales, en Joan Canadell i el Jordi Munell, van aportar i van traslladar al Govern un document amb més de cent mesures, d'acord amb la nostra proposta de país, el nostre model de país com a Junts per Catalunya, per solucionar els problemes de la gent i afrontar els reptes de Catalunya, que són molts i que s'han vist agreujats davant la mala gestió d'aquest Govern.

Però en el cas de Junts el Govern ha buscat una simple adhesió, en comptes de voler obrir una negociació. Perquè ja d'entrada van prioritzar el tripartit. Primer, els socialistes, que són el salvavides del Govern i s'han convertit en els corresponsables de l'agonia que pateix el país, i en aquest cas amb un intercanvi de cromos: pressupostos a Madrid per pressupostos a la Generalitat, pressupostos a l'Ajuntament de Barcelona per pressupostos a la Generalitat. I, després, ho han intentat aplicar als comuns, amb la mateixa estratègia, però en aquest cas les trucades de Madrid sembla que no els han funcionat també. A veure si resultarà que són menys sucursalistes els comuns, que formen part d'un projecte polític espanyol, que no pas l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Ja seria el «colmo».

El desori que hem vist amb els pressupostos és el desori que veiem al Govern. Vincular els pressupostos de l'Estat amb els pressupostos de la Generalitat és un autèntic error; hipoteca la força negociadora de Catalunya a Madrid i, per tant, perjudica a tots els catalans. Ens hi podríem recrear molta estona, però no ho farem. De fet, president, farem tot el contrari.

President, no es poden defugir responsabilitats. Vostè avui, per responsabilitat, hauria d'haver vingut pactat de casa. I la realitat és que no hi ha –si no hi ha un canvi d'última hora–..., és que es presenta una proposta de pressupostos de moment amb una majoria que no els hi aprova, amb una molt greu situació d'emergència de sequera a nivell de país i amb una situació d'urgència en l'àmbit educatiu i en l'àmbit de la llengua, del català.

Miri, el país no pot esperar ni un minut més. Així no es governa un país. Hem anat a pitjors. No poden allargar aquesta agonia. O hi ha una proposta clara i sòlida de pressupostos o li pertoca convocar eleccions –o hi ha una proposta clara i sòlida de pressupostos o li pertoca convocar eleccions. Què més li fa falta per veure que així no es pot seguir? Què més els hi fa falta per veure que continuar aferrats a les cadires no és la solució per anar endavant, sinó que el que fa és anar endarrere? Per un mínim de patriotisme, el que hauria de fer és rectificar i convocar eleccions.

Ens hi podríem recrear molta estona. Aquesta és la reflexió que li volíem compartir des de Junts per Catalunya, però, tanmateix, avui li farem una última proposta. Cal una proposta clara de pressupostos o convocar eleccions. I, davant la greu

situació a què el seu Govern aboca el país, li reiterem la predisposició de Junts a pactar els pressupostos. Ho fem per responsabilitat, per redreçar el rumb del Govern, per no fer perdre temps als catalans i per evitar que la situació del país sigui cada cop més insostenible. Per això, malgrat aquesta agonia i aquesta manca de lideratge, Junts els hi fem una última proposta. Un últim intent, un paquet de mesures que Junts fem i proposem per responsabilitat. La responsabilitat que vostès no han tingut volent negociar amb Junts per Catalunya la tindrem nosaltres. I ens movem.

President, té l'oportunitat de demostrar que li interessa el país. El nostre oferiment –li entregaré al finalitzar el meu discurs– va en aquesta direcció. Primer, fiscalitat. Les polítiques de fiscalitat són les que dinamitzen el motor econòmic del país. Els catalans som els que més paguem i els que menys rebem. Només cal veure l'execució de les inversions que ha fet el Govern de l'Estat espanyol o les balances fiscals que s'han aprovat. Cal reduir la pressió fiscal a través de l'IRPF, que afecta tothom, que és una mesura social, universal. No pot ser que la inflació que hi ha hagut durant tots aquests anys no hagi tingut resposta per part del Govern amb una reducció de l'IRPF. Per això proposem deflactar i pujar el mínim personal de l'IRPF, com també pensem que cal reduir l'impost de successions.

No es pot collar més els ciutadans. Som els que més paguem i els que menys rebem per part de l'Estat. Hi ha una doble càrrega impositiva a les butxaques dels ciutadans absolutament injusta. I si no aprofitem els pressupostos expansius per reduir la pressió fiscal, quan ho farem? Quin serà el millor moment? La consellera Mas deia: «Estem a dalt de tot a nivell d'ingressos, ja no podem anar més amunt.» Doncs, quan hi hagi una recessió, els pròxims governs de Catalunya, com s'ho faran, quan no tinguin aquest nivell d'ingressos? Aquest és el debat. Cal una planificació econòmica del país i no sempre anar a la butxaca dels ciutadans. I cal, per tant, prendre les mesures que pertocin en l'àmbit de la fiscalitat, també amb una visió de dinamització econòmica.

Segon. Avançar en la imperiosa necessitat de menys burocràcia. S'han de posar les coses fàcils als ciutadans. Som un país d'emprenedors: els autònoms, les empreses, i no pot ser l'Administració una traba. S'han de posar les coses fàcils; per exemple, en l'últim Ple monogràfic de la pagesia, amb la finestreta única del primer sector, que és una de les principals reivindicacions del sector agrari, com vam poder votar.

Tercer. En educació, després de l'informe PISA i les conclusions dels grups d'experts, és evident que cal lluitar contra la segregació escolar per millorar les dades de les nostres escoles. Per això els hi proposem dos mesures com a mínim: una és equiparar la dotació de recursos de l'educació inclusiva a tot el Servei d'Educació de Catalunya per garantir la igualtat d'oportunitats de l'alumnat en una situació socioeconòmica vulnerable. Com també els hi proposem, com ja vam fer a la cimera d'educació, recuperar la sisena hora als centres d'alta complexitat; una sisena hora que no s'havia d'haver perdut mai.

Quart. (*Remor de veus.*) Sí, que va fer el conseller Bargalló, sí, sí, sí. Que va aplicar el conseller Bargalló. Quart. El Govern ha de garantir en tot el seu àmbit el servei de català per a tothom, que el servei és català per a tothom, que es pugui expressar en català. Per això cal assegurar que els professionals de la salut, en un termini d'un any en la seva incorporació, acreditin una formació equivalent al nivell B2 de català, i que en el termini de dos anys acreditin el nivell C1 de català. Com també cal una dotació corresponent en les mesures del pacte nacional per la llengua i del Consorci per a la Normalització Lingüística.

Cinquè. Equilibri territorial. La «Catalunya sencera» no pot ser només un eslògan, ha de ser una realitat. La igualtat d'oportunitats, d'avançar, que tothom pugui desenvolupar el seu projecte de vida arreu del país visqui on visqui, des de la ciutat més gran al poble més petit. Som 8 milions, i els 8 milions de catalans han de poder desenvolupar el seu projecte de vida. I només els hi posaré un exemple: la comarca

del Baix Penedès, la comarca amb més atur de Catalunya i la comarca que té menys inversió del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres, Junts per Catalunya, ens movem. Ens hem mogut. President, vostè i el seu Govern han dedicat tots els esforços als comuns i al PSC. Potser és que ja estan pensant i treballant més en un nou govern i un nou govern de Catalunya amb el PSC i els comuns passades les eleccions. Sorprèn, quan qui li va permetre la seva investidura van ser Junts per Catalunya i la CUP. El que ha quedat clar i el que queda clar és que hi ha una alternativa, hi ha una alternativa per fer les coses. I si volem, com hem demostrat en l'última setmana, Junts i Esquerra Republicana quan sumem som més forts.

President, si vol que Catalunya tingui pressupostos, està a les seves mans; la pilota és a la seva teulada. Li demanem que s'ho pensi, que no improvisi. Encara hi és a temps. I el temps no ha de ser un problema, si hi ha voluntat política real de trobar una solució per afrontar aquests pressupostos de la Generalitat de Catalunya d'una forma seriosa. Per nosaltres no serà un problema. Hi han solucions. Tenim marge. La nostra oferta segueix sobre la taula. Ho fem pel país i ho fem per la seva gent, per actuar amb la responsabilitat amb què vostès no han actuat menystenint en aquesta negociació Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara a la segona esmena a la totalitat. I, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Gràcies. Quan vulgui, diputat.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats. Bé, un altre any tornem a no tindre pressupostos de la Generalitat a temps, i som a 13 de març i el més calent, com s'ha pogut veure, està a l'aigüera. En els últims onze anys, només un cop s'han pogut presentar els pressupostos abans de començar l'any. I és per això que podem confirmar que la Generalitat de Catalunya és una de les pitjors institucions de la nostra regió, de Catalunya. I no és culpa de Madrid, com a vostès els hi agrada dir.

Un consell que vam donar també a la Comissió d'Economia i Hisenda a socialistes i separatistes: comencin a treballar abans, comencin a l'agost a preparar els pressupostos. Perquè vostès han negociat i pactat moltes coses. Jo crec que formen una coalició perfecta: socialistes es pleguen al separatisme al Parlament i separatistes recolzen els socialistes al Congrés, i tots plegats pacten tapar el major cas de corrupció a Espanya. I no és encobrir el cas PSOE, el cas de les mascaretes d'Illa, em refereixo a la llei infame, illegal, injusta, insolidària, inapropiada, corrupta i colpista que vostès anomenen «llei d'amnistia». (*Aplaudiments.*)

Entrant en matèria del seu pressupost per a aquest any 2024, són uns pressupostos, com s'està dient, expansius, que arriben als 43.673 milions d'euros. I és per diversos motius: per la inflació –que vostès tenen més ingressos i no aprofiten per abaixar impostos–, per la suspensió de les regles fiscals –és un drama que vostès no en tinguin més control– i pels ingressos del model de finançament de les autonomies –que acumula un creixement del seixanta-vuit per cent en els últims deu anys. Però continuen volent més recursos. De fet, la despesa total del sector públic si es sumen les 207 entitats de la Generalitat de Catalunya..., la xifra és 48.492 milions d'euros.

I, miri, gastar més està molt bé; moltes vegades, tindre més recursos i tindre més despesa és una cosa positiva. Però aquí no, aquí no és una bona notícia, perquè suposa gastar malament, malbaratar, i a costa de les famílies i de l'esforç dels treballadors. L'any 2024 seguirem sense reduir el deute com ho hauríem de fer, perquè, a pesar de la cancellació del FLA, mantenen un objectiu de dèficit de 293 milions d'euros –que segur que serà més, perquè ens coneixem.

Vostès venen aquests pressupostos traient pit. En deien «reptes», d'algunes despeses que venen a confirmar el que nosaltres hem dit en aquesta legislatura, i és que vostès no executen el que diuen que faran. Volen solucionar problemes en educació, sanitat, «vivenda», drets socials, seguretat, indústria, camp o la falta de retenció d'aigua. De fet, és tot allò que va pitjor des de que la Generalitat de Catalunya té aquestes competències. I, clar, és com posar un piròman a apagar un foc: s'estendrà.

Tres exemples de reptes que vostès volen assumir en aquests pressupostos, que són precisament per tindre'n competències i per fer una mala gestió.

La sequera. Deu anys sense inversions en infraestructures i una pila d'anys malbaratant l'aigua per mal manteniment de les canonades. I la nostra regió, sincerament, Catalunya, no ha de tindre problemes d'aigua: tenim neu, a vegades plou i tenim mar. El problema és que tenim uns mals governants, que enderroquen preses i que, per les seves ideologies, malgasten els nostres impostos i no fan el que han de fer, com és la dessaladora del Tordera.

Educació. Volen destinar-hi més recursos. Per exemple, 70 milions d'euros més per a lo que vostès anomenen «segregació escolar», que moltes vegades és simplement llibertat. I el problema dels resultats catastròfics de les proves PISA: estar a la cua d'Espanya en resultats acadèmics o a la cua d'Europa en aquells resultats acadèmics –en comprensió lectora, matemàtiques, ciències, etcètera– no és sempre un tema de pressupost; és precisament per la manca de llibertat educativa, per la falta d'exigència i per la seva obsessió d'imposició del català.

Un altre tema que vostès volen afrontar amb aquests pressupostos i treuen pit d'increment pressupostari és la seguretat. El pressupost arriba a 1.224 milions d'euros. I una cosa que diuen: canviaran els vehicles. Està bé, però el tema de la seguretat no són els vehicles –no són els vehicles, no–; el problema, senyor conseller, és la immigració illegal i la seva falta de determinació en la lluita contra la delinqüència. (*Aplaudiments.*)

La fiscalitat. Anuncien rebaixar un u per cent la càrrega fiscal d'algunes nòmines, de les més petites, quan la pujada mitjana dels preus l'any passat ja va ser del 5,2 per cent. O sigui, és que no cola, no tenen vergonya.

Ara ens agradaria entrar a analitzar una miqueta les conselleries. Primer de tot, Presidència. Y malas noticias: el presupuesto aumenta, entre otras cosas, por el aumento de lo que los catalanes vamos a aportar a la «corpo», a TV3 y demás canales, 55 millones de euros más, alcanzando los 330 millones. Y, por supuesto, esta es una *conselleria*, otras, que nos tendría que dar mucha alegría, porque podríamos tener muchísimo ahorro eliminando algunas cosas que ustedes no van a eliminar. Y enumero algunas: las escandalosas oficinas de los expresidentes de la Generalitat, esa reforma que nosotros queremos traer al Pleno del Parlament y el resto de grupos se niegan a que ni tan siquiera podamos debatir; y siguen manteniendo esos privilegios para seis expresidentes, que no tienen ninguna función y les dan un sobresueldo de sobrepensión, una oficina, una administrativa, un chófer, un coche y derecho a pasar gastos. Un auténtico escándalo.

O la Casa de Perpinyà, que no serveix per a res: 326.000 euros. O la delegación de la Generalitat en Madrid –193.000 euros–, que para qué queremos una delegación de la Generalitat en Madrid... Bueno, ya lo sé yo: para colocar a gente y colocar a sus amigos. Y, por supuesto, todas las subvenciones y campañas que utilizan para regar con el dinero de todos los medios de comunicación de unos pocos.

Empresa y Trabajo. Con un presupuesto de 1.500 millones de euros, continúan destinando dinero a discriminar a hombres, a programas que discriminan directamente al hombre por ser hombre, y al conjunto de los catalanes también los discriminan a través de su programa Acol, que prevé contratar inmigrantes ilegales en instituciones públicas. Y, por contra, la pérdida de toda la inversión en desarrollo biomédico, que sorprende, o la promoción del comercio o la artesanía, con una reducción sorprendente del treinta y cuatro por ciento.

Miren, nuestras empresas han sufrido mucho. Llevan años sufriendo la competencia desleal de productos extranjeros. Y ahora, con su separatismo y con sus altísimos impuestos, siguen sufriendo. Y por eso desde 2017 se marcharon más de ocho mil empresas, y con estos presupuestos no las vamos a retener.

Interior. La inseguridad sigue creciendo y cumpliendo récords en materia de homicidios, asesinatos, robos, tráfico de drogas, y con un tipo de violencia en las calles al que, la verdad, no estábamos acostumbrados. Han sido importados, estos métodos de delincuencia: disparos y asesinatos en las calles. Es un hecho que se aumenta cada año en el presupuesto, alcanzando este año casi los 2.000 millones de euros.

Pero, vuelvo a repetir, no es lo importante, subir el presupuesto de una *conselleria*. Las opciones son claras y están muy lejos de sus políticas: acabar con sus ideologías de género y sus cuotas, que nada aportan a la seguridad (*aplaudiments*); dotar de más medios y protección a la policía. El otro día estábamos con unos *mossos* y nos decían: «Es que nosotros queremos hacer de policía, no de administrativos ni repartir flores por las calles. Queremos hacer de policía, y no nos dejan hacer de policía.» Y, por supuesto, cambiar de política, dejar de lado esas campañas que hacen en el metro de *flors i violes* y controlar la inmigración ilegal, que es la que causa la mayoría de los delitos en nuestras calles. (*Alguns aplaudiments.*)

Cultura. Siguen malgastando el dinero de los catalanes con 578 millones de euros para subvencionar sus entidades amigas y que, con la excusa de la cultura, se dedican a imponer una de nuestras dos preciosas lenguas, que se llama «catalán», y discriminar otra de nuestras preciosas lenguas, que se llama «español», considerando que no es cultura catalana lo que se realiza en esta preciosa lengua. Y, como gastan el dinero en lo que no toca, no queda dinero para mantener nuestro precioso e histórico patrimonio cultural, nuestras piedras. Supongo que por una razón: porque las piedras no hablan catalán.

Territorio. En Territorio, con un presupuesto también expansivo, siguen incrementando las partidas –curiosas– de agencias, institutos, altos cargos y sueldos a repartir, pero se olvidan de lo esencial: infraestructuras. Es lo esencial. Ya sé que a los *comuns* el cemento no les va. Luego van por las carreteras igualmente, pero no les gusta que inviertan en cemento. Pero es que tenemos graves carencias reales para mantener las carreteras, un derecho esencial para la libre circulación de las personas en nuestros territorios. Ejemplos de sus competencias: la C-17, la variante de Sagàs, la C-59, la C-51, la mejora de la C-16 entre Berga y Bagà, y muchas otras actuaciones pendientes.

Vivienda. Sorprendentemente, disminuye el presupuesto de la Agència de l'Habitatge de Catalunya. Y tras su gestión, evidentemente, se agrava el problema de acceso a la vivienda de jóvenes y no tan jóvenes. El precio del alquiler ha subido 12,5 por ciento el último año de media en 2023 en Cataluña, y alquilar un piso, por ejemplo, en Barcelona, de sesenta metros cuadrados, cuesta este año 136 euros más que el año pasado.

Acción Climática y Agenda Rural: mucha agenda y poco campo. Dieciséis por ciento más para dirección y administración general, once por ciento más –hasta 283 millones de euros– para estructura territorial, gastos de funcionamiento y personal. Por contra, bajan las dotaciones para infraestructuras de regadíos, un cuatro por ciento; o la modernización y mejora de estructuras empresariales agrarias, que pierden un 26,4 por ciento; o la energía, en la que reducen la dotación un cincuenta y cuatro por ciento.

Y, en el fondo –en el fondo–, lo más importante: siguen sin apoyar a nuestro campo como toca, eliminando sus normativas ideológicas, sin tomar decisiones valientes en la energía, con aquellos proyectos que aún están por realizar y que no harán, como el tema de la desaladora del Tordera, porque no quieren los alcaldes de Junts y de Esquerra que pase la energía por sus pueblos. Y evidentemente, sin apoyar algo esencial para todos los españoles, para el conjunto de españoles y también

para los catalanes, que es tener acceso al agua a través de un plan hidrológico nacional que garantice esa interconexión de cuencas y que garantice el acceso del agua a todos los ciudadanos.

Investigación y Universidades. Ustedes no cumplen. Establecían una ratio interesante de 0,75 por ciento del PIB, que tampoco cumplen..., ni siguen pagando más al profesorado, invirtiendo en lo suyo, en la especialidad de la casa: en imponer el catalán. Desde VOX lo tenemos claro: defendemos universidades, una selectividad nacional, y que la Generalitat de Catalunya saque sus garras de nuestras universidades. (*Aplaudiments.*)

Acció Exterior. Incrementa el presupuesto un siete por ciento, llegando a los 103 millones de euros, destinando 40 millones a direcciones y administración –chirringuitazo– y medio millón de euros para mal formar a sus falsos diplomáticos. Ya saben lo que opinamos de esta *conselleria*: están robando a los catalanes para desarrollar funciones diplomáticas que no tienen.

Igualdad y Feminismos, más de lo mismo. Miren, Derechos Sociales incrementan un siete por ciento; Salud, un cinco –Derechos Sociales un siete por ciento, Salud un cinco–; Feminismos, un 14, 131 millones para seguir discriminando al hombre y para destruir y atacar a la familia: 22 millones para gastos de personal –una barbaridad– y 44 millones para los *lobbies* LGTBI. Y mire, se lo digo, *consellera*: la mayoría de mujeres no necesita que les regalen una compresa para sentirse seguras, necesitan que controlen la inmigración para poder pasear por las calles seguras. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Derechos Sociales: presupuesto de 1.612 millones de euros, y el año pasado no se ejecutaron 449 millones, cuando siguieron muriendo catorce mil personas esperando la ayuda de dependencia.

Soporte a las familias. Solo un incremento..., ya era poco, pero este año solo un incremento del 0,3 por ciento. Feminismos, catorce; soporte a las familias, 0,3 por ciento. Su departamento –no está el *conseller*– es el coche escoba del Govern, o sea, recogiendo a quien se queda atrás. Y es importante que esté ahí y que recoja a quien se queda atrás, pero es que cada vez se necesitan más coches escoba porque cada vez hay más necesidades, porque cada vez va peor la economía, cada vez es más difícil llegar a fin de mes –incluso teniendo un sueldo, es más difícil llegar a fin de mes– y cada vez hay más dependientes y menos familias.

Sanidad. Dicen que van a gastar un cinco por ciento más –recuerdo: Feminismos, un catorce–, aunque el año pasado gastaron más de lo que dicen que van a gastar este año, 12.232 millones. Y siguen destinando muchos recursos públicos para (*se sent un cop de porta*) altos cargos y funcionarios que nos llama de manera estruendosa –como ese golpe de la puerta–, pues, la atención, ¿no? Es decir, pasa de 1.124 a 1.274 funcionarios y altos cargos; de 62 millones a 74. Claro, nos sale una media de ciento cincuenta personas con una media de sueldos de 78.000 euros. ¿Tanto hace falta en Sanidad? Y que no falten la perspectiva de género y la imposición del catalán –especialidad de la casa– a los profesionales. Y, por supuesto, siguen sin concretar y concertar con la iniciativa social muchos temas que podrían desarrollar a nivel sanitario para reducir costes y listas de espera de la sanidad pública.

Ahora paso a un capítulo aparte, el *pal de paller de les conselleries*, que es Economía y Hacienda. Y antes de nada queríamos empezar, desde VOX, con una reflexión que parece que solo nos hacemos nosotros pero que la ciudadanía reclama fuera, en la calle, y es que hay que plantar cara a este infierno fiscal que vivimos. O sea, trabajas, impuesto; estudias, impuesto; tienes, impuesto; heredas, impuesto; creas, impuesto; produces, impuesto; compras, impuesto; vendes, impuesto. Acabas de llegar, paguita.

Y, claro..., el separatisme i el socialisme han convertit la nostra regió, Catalunya, de la terra dels emprenedors a la terra de divisió, d'immigració ilegal i d'impostos. Perquè Catalunya és la regió d'Espanya que aplica més impostos propis –quin-

ze impostos propis— i que recapta més —el quaranta-vuit per cent de lo que recapta per aquests tipus d'impostos a tot Espanya es recapta aquí, a casa nostra. I encara sort que el Tribunal Constitucional va salvar els catalans i va suprimir quatre impostos que vostès també volien aprovar.

Catalunya és la terra dels clatellots, on vostès també tenen els tipus més alts dels impostos cedits per l'Administració central. Són els grans tributs: patrimoni, successions, donacions, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. I, per descomptat, també la Generalitat de Catalunya és qui té i qui cobra més IRPF als treballadors, de les seves nòmines. I, per descomptat, qui menys bonificacions aplica a pesar d'aquest anunci que vostès diuen, de l'u per cent, que no arriba per a res, que és un petit maquillatge, quan la inflació, de mitjana..., els preus van pujar un 5,2.

D'IRPF vostès pretenen recaptar 14.000 milions d'euros. L'any passat van ser vora 12.000 milions d'euros. O sigui, pretenen recaptar un catorze per cent més de les nòmines dels treballadors —un catorze per cent més. I, com a gran mesura estreta, proposen reduir un punt algunes nòmines més petites. Res de res, senyora consellera: flors i violes.

VOX proposa —i la va presentar l'altre dia, la setmana passada, el nostre amic José María Figaredo— una gran reforma de l'IRPF al Congrés dels Diputats que afecti per igual a tots els espanyols. Dos trams —dos trams—, dos tipus: fins a setanta mil euros, el quinze per cent; a partir de setanta mil, el vint-i-cinc per cent. I, per ajudar els treballadors que menys guanyen, a partir de vint-i-dos mil euros cap avall, no cal tributar, exempció de pagar IRPF. I, per descomptat, moltes deduccions: per natalitat, família, emprenedors, habitatge i cultura. Quina diferència amb el seu projecte de pressupostos, quina diferència...

VOX aposta per uns pressupostos radicalment diferents, i per això defensem aquesta esmena a la totalitat. Defensem uns pressupostos que estiguessin centrats en les competències que moltes vegades, malauradament, tenim a la Generalitat de Catalunya: seguretat, educació, salut, infraestructures, treball, «vivenda», natalitat, família. I, per descomptat, per poder fer una gran rebaixa fiscal eliminant tot el que sobra, que és molt.

Miri, a jardineria ara arriba l'època de podar; els ametllers ja no, perquè han de florir, però en aquesta època es poda, es poda per poder créixer bé. Doncs en economia també s'ha de fer, en gestió pública també s'ha de fer, en pressupostos públics i despesa pública també moltes vegades és necessari fer-ho. I per això la Generalitat ha de fer una gran retallada de despesa pública, que vostès no fan. I com sempre li diem, des de VOX hem calculat quina és aquesta despesa, i arriba vora el trenta per cent, és a dir, 12.000 milions d'euros que s'haurien de retallar, que coincideix amb el que vostès recaptin de les nòmines dels treballadors.

Per acabar, dir que Catalunya l'han segrestat vostès i l'hem de recuperar, perquè socialistes i separatistes pacten a esquena dels catalans només per mantenir els seus privilegis.

I, per tot plegat, la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Diputat, sí que li faria esment de vigilar els seus discursos en el sentit de fer aquestes vinculacions, que sempre li fem esment..., de vincular seguretat amb immigració. Li demanaria, si us plau, en els propers discursos, respecte sobretot, a totes les persones.

Passem ara a la tercera esmena a la totalitat. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, públic, consellers, conselle-res, president. Permetin-me dues prèvies breus. Hem comptat fins a tres vegades en les quals l'anterior intervenció ha fet ús del discurs d'odi, i pensem que aquesta per-sona hauria d'haver estat expulsada i se li hauria d'haver retirat la paraula. (*Alguns aplaudiments.*) Presidenta, ens sembla que no ha estat a l'alçada, i no es pot tornar a repetir una situació d'aquest tipus, perquè en els darrers plens ja hem vist excessiva laxitud amb l'extrema dreta i sabem al que porta aquesta qüestió.

Segona prèvia: volíem començar mostrant tot el suport al centre social L'Obrera, que, després de vuit anys fent treball comunitari, després de vuit anys al costat dels veïns i veïnes, avui, amb via lliure per als privats, amb via lliure per a l'especulació i amb la complicitat dels poders públics, ha estat desallotjada i enderrocada. Tota la força a L'Obrera. I cridem a participar en les mobilitzacions de suport aquesta tarda. (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, senyor president, senyor Aragonès, la realitat és que som on érem fa un any, nosaltres i vostès. I com que som on érem fa un any, vostès i nosaltres, no hi ha hagut en absolut manera possible d'arribar a una entesa. Han triat fer exactament el mateix que han fet els darrers tres anys.

I, mentrestant, la situació del país és la que és. Les majories d'aquest país, els treballadors i treballadores d'aquest país es troben amb més incertesa que mai per arribar a final de mes, amb més incertesa que mai per pagar el lloguer o la hipoteca i amb més incertesa que mai per aconseguir comprar els productes bàsics per viure amb un mínim de dignitat i, a més a més, en una situació extraordinàriament dura de sequera i de canvi climàtic.

I el primer que volem deixar clar és que això no és fruit de la mà invisible del mercat, això no és fruit de la mare naturalesa o això no és fruit de que les coses són com són i van com van. Aquesta situació té unes causes i uns responsables. I les cau-ses són evidents: cada cop és més difícil accedir a un habitatge, els lloguers s'han disparat, han pujat un setanta per cent en els darrers deu anys, mentre que els sous no han arribat ni al tres per cent. Han impedit fins i tot a persones que treballen a jornada completa poder tenir garantit l'accés a un habitatge. I les hipoteques tampoc són una alternativa. Una dada rellevant: només un deu per cent dels habitatges de Barcelona estan per sota del sou mínim interprofessional.

Alhora, ens trobem amb una inflació desbocada, amb un augment dels productes bàsics de la cistella de la compra absolutament espectacular, amb l'oli i els produc-tes frescos a nivells prohibitius. L'oli va augmentar l'any passat un vint-i-sis per cent; l'arròs, més d'un disset; els llegums i hortalisses fresques, gairebé un disset; les pa-tates, més d'un tretze per cent, i la carn de porc, un tretze per cent. Estem parlant de que un lot bàsic de pasta, algunes verdures, alguns llegums, fruita, oli, llet i una mica de carn picada i pa i ous ha passat d'uns vint euros a pràcticament vint-i-set en un any, un vint-i-u per cent d'augment, mentre que els salaris en deu anys..., ni un tres per cent.

I, alhora, uns serveis públics que no disposen dels suficients recursos ni dels can-vis estructurals profunds que necessiten per poder intentar revertir o pal·liar aques-tes situacions de les condicions de vida de la població.

I les conseqüències d'aquesta situació i d'aquesta realitat són duríssimes. Tots els indicadors de benestar de la població empitjoren. Estem parlant de que més d'un qua-ranta-vuit per cent de la població té dificultats per arribar a final de mes, que un vint-i-cinc per cent dels catalans i catalanes viuen en situació de pobresa cronificada i que un trenta-u per cent dels menors de divuit anys pateixen una situació de risc de pobresa. A més a més, amb una situació desbocada en l'àmbit dels problemes de sa-lut, que no estan deslligats de les condicions materials: un dinou per cent dels adults tenen problemes de depressió i ansietat, i un vint-i-vuit per cent de les dones.

Aquestes són les conseqüències. Les causes també són clares, i els responsables ho són encara més. Perquè no és que cada cop hi hagi menys riquesa, no és que tot-hom s'estigui empobrint en aquesta societat; és que mentre una majoria s'està empobrint una minoria es segueix enriquint. Ens ho deia el darrer informe d'Intermón Oxfam: un u per cent de la població mundial acapara fins a un setanta per cent de la riquesa que es crea, només un u per cent de la població.

El noranta-cinc per cent de les grans empreses d'energia i alimentació van duplicar –o més– els seus beneficis durant el 2022 –en la tendència actual, segurament també el 2023. O, en clau d'Estat espanyol, l'u per cent més ric concentra cada cop més riquesa: del quinze per cent ara fa tot just deu anys a quasi el vint-i-cinc actualment.

La situació és clara, els responsables són clars, i podem seguir posant-ne exemples. Avui n'hem sentit un de nou: el senyor Roig, director de Mercadona, i que acaba d'anunciar beneficis rècords, més de 1.000 milions d'euros, un augment d'un quaranta per cent, que, com deia la diputada Laure Vega, triga cinc minuts –cinc minuts– a guanyar el que seria per a un treballador que cobra el sou mínim interprofessional 365 dies de treball, tot un any, i nou minuts en guanyar el que un treballador que cobra el sou mitjà a Catalunya guanyaria en tot un any. Aquesta és la realitat: la realitat és que hi ha riquesa i la realitat és que cada cop es reparteix pitjor.

I també en l'àmbit de la banca espanyola, en què es marca un nou rècord de beneficis, amb 26.000 milions d'euros, un vint-i-quatre per cent més. També CaixaBank o «la Caixa», amb quasi 5.000 milions d'euros el 2023 –els socis dels seus socis, «la Caixa». Perquè, mirin, en definitiva, els socis dels seus socis, els companys de viatge que vostès han escollit, el PSC del senyor Illa, amb els seus associats de «la Caixa», que tenen uns beneficis rècords, es seguiran enriquint a costa d'un projecte que si bé aquest any no veiem que tingui cap euro en els pressupostos del Hard Rock, sí que es consolida amb l'acord global que hi ha per aprovar aquests pressupostos. I ho va dir vostè mateix, president, i ho va dir vostè mateix a la sessió de control anterior: «Si aturem el Hard Rock no hi haurà pressupostos amb el PSC.» (*Remor de veus.*) I això ho va dir vostè, no ho vam dir nosaltres.

Per tant, aquesta és la tendència. Hi ha enriquiment per a unes minories, hi ha empobriment per a unes majories. I el que passa sempre i el que vostès alimenten també amb aquest acord amb els socis dels seus socis és el de sempre: socialitzar les pèrdues, socialitzar i privatitzar els beneficis, socialitzar per als ciutadans i ciutadanes condicions de vida pitjors, treballs més precaris, més dificultats per accedir a l'habitatge i més problemes de salut mental. I aquesta és la punta de l'iceberg que suposa el projecte del Hard Rock i aquest és el model de país que ens situa.

I tot plegat passa en un context estructural i no conjuntural, persistent i no temporal, de crisi climàtica profunda i de sequera severa; 8.000 milions de litres d'aigua consumits, això també és el Hard Rock. I és una crisi climàtica que es sustenta sobre una crisi econòmica, que es sustenta sobre una crisi política i democràtica; que es sustenta, com sempre, a les esquenes dels de sempre: dels treballadors i treballadores d'aquest país. I ho és amb una inflació que no és causada per la pandèmia, que no és causada per la guerra en el seu major component, sinó que és causada per l'augment de beneficis d'aquesta minoria que es segueix enriquint i que compta els seus beneficis en milions.

En definitiva, causes clares, conseqüències també, responsables també. I la realitat és que creixen les desigualtats socials mentre hi ha un enriquiment cada cop més descarat d'uns pocs a costa de la misèria de tota la resta. I, francament, al seu Govern ni els hem vist ni els veiem posant límits a aquests poderosos ni intentant revertir amb propostes estructurals aquesta situació. Perquè posar límits als privilegis, perquè atacar els que s'estan enriquint i els més poderosos és l'única manera efectiva de garantir que tota la resta visquem millor. (*Alguns aplaudiments.*)

I, entrant en els pressupostos que ens plantegen, vostès parlen de macrodades, de xifres rècord en ocupació laboral, en polítiques i en inversions, però la realitat –la realitat– és que això no arriba a les butxaques dels treballadors i treballadores d'aquest país. Això no millora les possibilitats d'accedir a un habitatge per part dels treballadors i treballadores d'aquest país, ni d'estalviar per poder-ho fer en algun moment, ni tan sols d'arribar en millors condicions a poder pagar els productes bàsics i la cistella bàsica.

I com pot ser, això? Com pot ser, si venim d'un trienni de pressupostos, o de dos pressupostos més aquests, que diuen que posaven solucions a tota aquesta qüestió? Com pot ser que vinguem dels més socials, dels més expansius, fins els més elevats, i no s'hi hagin posat solucions, sinó que tots els indicadors socials hagin empitjorat? On carai està la trampa? On està? Nosaltres ho tenim clar: primerament, pel que fa a la quantia dels pressupostos, seran els més elevats en xifres absolutes, amb aquests 43.000 milions d'euros que ens plantegen, però la realitat és que si mirem la inversió per habitant és un setze per cent inferior a la de l'any 2010.

Per tant, si tenim menys recursos per millorar les condicions de vida de la població malgrat aquestes xifres absolutes de rècord; si la previsió, com ha dit vostè, consellera, com ha dit també vostè, president, és que la cosa es posi pitjor en els propers pressupostos, o fem canvis estructurals en la redistribució de la riquesa, o fem canvis de fons perquè aquells que més tenen més paguin, o no aconseguirem millorar les condicions de vida de la gent.

Però anem al detall dels pressupostos amb algunes qüestions. Si mirem Salut, considerem que no reverteixen la precarietat, que consoliden el desmantellament de la sanitat pública i que consoliden el model de drenatge de recursos públics cap al sector privat.

Si mirem Drets Socials, veiem augments significatius en la concertació privada de places de residència, més finançament a tercers i, en definitiva, major afebliment del sector públic.

Si mirem Educació, no reverteixen les retallades. Si no, expliquin-ho als sindicats majoritaris que es vindran a mobilitzar aquesta tarda aquí davant del Parlament. No reverteixen les retallades.

Si mirem Treball, segueixen les polítiques de fires, de grans esdeveniments, d'apostes per circuits de Catalunya, de Ryder cups i de copes Amèrica. Segurament els jocs olímpics ja se'ls hi feia massa galdós de posar-ho –segurament. Ja han fet prou el ridícul en aquest projecte.

O si mirem habitatge: més d'un quaranta per cent del total de la xifra del pressupost se'n va directament a drenar recursos públics cap al sector privat. I diem de la xifra que posen perquè la seva inversió en habitatge de lloguer social, més enllà dels crèdits demanats, està al voltant dels 250 milions d'euros. Més enllà dels crèdits demanats a l'ICF; la resta és en forma d'endeutament.

I, malgrat aquesta situació, l'any passat prometien 4.500 habitatges nous. Aquest any, 4.000. Entre el 2020 i el 2021, l'Incasòl va construir 1.980 habitatges. Entre el 2022 i el 23 se'n preveuen 1.535. Realment, aquestes són les dades d'una aposta per habitatge estructural, d'una aposta per habitatge social? De debò?

Definitivament i francament, president, a qui li importen els titulars sobre resiliència de l'economia catalana, els titulars sobre creixement econòmic, els titulars sobre xifres rècord, els titulars sobre comportament favorable del sector exterior amb una taxa d'inflació que es modera –i, per tant, tots aquests grans titulars–, si, en definitiva, els diners no arriben a la butxaca dels treballadors (*alguns aplaudiments*) i treballadores d'aquest país i cada cop se'ls fa més difícil arribar a final de mes?

I, en definitiva, ho hem vist aquests darrers tres anys i ho veiem també en aquests pressupostos, que tenen un límit clar: tocar els privilegis del poder. Mentre no es toquin els privilegis del poder, es pot parlar de tot. Quan es vagi a reduir privilegis, a reduir a aquells que més s'enriqueixen, aquí no podem comptar amb el seu Govern.

I veient el context, i malgrat aquests darrers dos anys, vam decidir que la CUP ens havíem d'asseure amb el Govern, ens havíem d'asseure amb el seu partit, amb Esquerra Republicana, ens havíem d'asseure amb vostè, president, per tornar a intentar fer aquest gir que necessita el país, per tornar a intentar posar damunt la taula les polítiques d'esquerres i les polítiques independentistes que necessita aquest país, i, en definitiva, per aprofitar aquell escenari que se'ns obria el 2021: una majoria independentista i una majoria d'esquerres dins d'aquesta majoria independentista.

I ho vam fer de forma sincera, ho vam fer amb la voluntat de treballar per construir una proposta d'esquerres que donés resposta a les necessitats de la gent treballadora d'aquest país. Li vam fer arribar, president, un marc amb les propostes centrals que volien contribuir a dibuixar una alternativa independentista i d'esquerres, una alternativa al model «sociovergent» fins ara i pel moment, i amb el seu Govern també imperant en el país.

I ens plantejàvem abordar estratègicament qüestions claus com la de l'habitatge, avui, malauradament, en mans del mercat i els especuladors. I ens plantejàvem abordar un canvi de sentit en les polítiques de serveis públics, un canvi de fons: treure la mà i el lucre privat dels serveis públics i poder donar resposta a les necessitats creixents de la població.

I ho fèiem amb propostes concretes, clares, i que donaven resposta al context del que parlàvem abans. Si sabem que l'habitatge és el principal element per donar resposta a la incapacitat d'arribar a final de mes de la població, cal abordar-ho com aquesta qüestió, la qüestió central d'uns pressupostos que vulguin ser d'esquerres i que vulguin ser independentistes.

Per això els proposàvem 1.000 milions d'euros per adquirir habitatge social. Per això els proposàvem, davant el fracàs de la regulació espanyola dels lloguers, tornar a la llei catalana. I per això els proposàvem, com diuen i defensen tres de cada quatre catalans i catalanes, aturar els desnonaments de famílies vulnerables. (*Alguns aplaudiments.*) Polítiques de sentit comú; polítiques que defensen vuit de cada deu catalans i catalanes, i polítiques que vostès no han volgut abordar.

També els proposàvem, en un moment en què els serveis públics poden ser l'única eina per revertir les desigualtats socials, enfortir-los, enfortir-los amb els màxims recursos i fer-los un gir, fer-los un gir per treure el lucre privat d'aquests. Calia un pla de desprivatització dels serveis públics. No l'hem vist, senyor Aragonès. No l'hem vist ni en la seva gestió d'aquests tres anys, ni l'hem vist en els pressupostos que ens han presentat. No hi és. Com volem abordar acabar amb les desigualtats dels serveis públics si no hi ha un pla real per revertir la privatització d'aquests serveis? Per això els hi plantejàvem enfortir de forma real l'atenció primària.

I no tornem a anar a les xifres. No tornem a parlar d'aquell vint-i-cinc per cent suposat segons càlculs. Anem a les dades concretes. Calia reforçar els equips d'atenció primària. Calia recuperar els serveis perduts de pediatria i ginecologia des de la pandèmia. Calia recuperar els centres tancats també des de la pandèmia, i calia ampliar la cartera de serveis amb fisioteràpia, amb dentista i amb salut mental. Calia millorar les condicions dels treballadors i treballadores, i calia un pla de xoc en salut mental i per reduir les llistes d'espera. Això no ho hem vist en els seus pressupostos.

I tercer element que ens semblava clau. Enfront del model «sociovergent» imperant, calia plantejar el model de país que vol l'esquerra. Quin és el model de país que vol l'esquerra? És el mateix? És el que han fet fins al moment? O és un altre? Per nosaltres és ben diferent. Per nosaltres, a més a més, és l'única manera d'aconseguir majories socials en favor de la independència.

I aquest model necessita finançament a través d'una reforma fiscal. Si sabem que s'estan enriquint més els rics, per què no els hi cobrem més impostos? Per què no hi ha ni una proposta en els seus pressupostos per augmentar la càrrega impositiva als rics? S'estan enriquint més, estan augmentant beneficis, estan creixent les desigualtats i no hi posen cap tipus de mesura. (*Alguns aplaudiments.*)

Davant els embats del conservadorisme de la dreta, de reduir impostos, calia consolidar i enfortir l'impost de successions. Calia aprovar un impost a les segones residències, a les plusvàlues de compravenda d'aquestes. I calia, sobretot, amb 1.000 milions d'euros de benefici de Mercadona, d'altres grans distribuïdors d'alimentació, un impost a les grans distribuïdores.

I, a més a més, si sabem que la pagesia està maldant per sobreviure pels preus als que cobren allò que estan produint, si sabem que la població cada cop té més dificultats per poder pagar el preu final dels productes frescos, si sabem que el setanta-cinc per cent del marge no se l'emporta la pagesia, però el paga la població i se l'emporten les grans distribuïdores i grans supermercats, per què no limitem els preus? (*Alguns aplaudiments.*) Tampoc hem vist cap proposta en aquest sentit. Per què no plantegem una cistella bàsica? I per què no apostem per una distribuïdora pública? Per una distribuïdora pública, no per un estudi d'un grup de treball d'una comissió..., de «plantejarem», d'«estudiarem», de «proposarem»... Ja n'hi ha prou, d'això. N'hem vist moltes, d'aquestes propostes, que no han arribat enlloc. Hem vist molts grups d'estudi i molts documents pendents. Els hem vist. (*Veus de fons.*) Parla-rem de L'Energètica, no es preocupi, però no hem vist que arribessin enlloc. Ara era el moment de plantejar una distribuïdora pública, i tampoc han fet aquest pas.

I, parlant d'una energètica pública, el que tocava és una energètica pública que faci front a l'oligopoli; que hi faci front, no que es dediqui només a posar plaques solars en edificis públics, sinó que pugui intervenir en el mercat oferint aquesta energia als distribuïdors i distribuïdores. Tampoc han arribat fins aquí. (*Aplaudiments.*)

I recuperar de forma valenta, en un moment de sequera i de crisi climàtica, un servei bàsic com és l'aigua. Sembla que també en l'àmbit de l'aigua s'imposa la llei de la selva, la llei dels més rics, perquè ara qui tingui diners podrà posar dessaladores i podrà disposar d'aigua per omplir-se piscines i podrà disposar d'aigua infinita. Mentre hi ha restriccions –sembla que aniran a més i, malauradament, la situació no millorarà en aquest moment–, l'aigua, un servei tan bàsic com l'aigua, ha de ser públic. I, per tant, s'havien de facilitar de forma immediata les condicions per remunicipalitzar i recuperar tots aquests serveis d'aigua.

I, finalment, l'àmbit de les propostes. Els proposàvem abordar la qüestió del canvi climàtic de l'única manera possible que es pot abordar des de l'esquerra i de l'única manera possible que es pot abordar des d'una visió ecologista, que és canviant l'actual model econòmic, que és no donar-li més cursa, que és no esperar a que aquesta transitòria sequera després ens porti un parell d'anys de bonança i puguem seguir amb el mateix model, que és una bombolla que esclatarà, que és una bombolla que ens perjudica a totes i a tots, que és una bombolla que no té recorregut futur.

Cal canviar l'actual model econòmic basat en el turisme. Ja n'hi ha prou. No som els del «no a tot»; som els del «sí a salvar el territori» i som els del «sí a mantenir unes condicions de vida dignes per a tota la població» i som els del «sí a fer front al canvi climàtic i a la sequera». I per això cal dir «no». Cal dir «no» a l'ampliació dels aeroports i dels ports; cal suspendre els vols amb alternativa ferroviària a menys de quatre hores; cal oposar-se a projectes de bengales, fums i coets, com els ja morts jocs olímpics d'hivern, com les Ryder cups, com les copes Amèrica. I, per tant, cal fer front a aquest model que no ens duu enlloc.

De fet, ens duu a tot el contrari d'on volíem ser, perquè ja hem vist que la garantia de més ocupació laboral no significa en cap cas que hi hagi millors condicions de vida per a la població. Un informe avui, precisament, deia que un de cada deu treballadors i treballadores, malgrat treballar a jornada completa, ja no arriba a final de mes.

I, en un moment de sequera, cal fer coses de sentit comú i coses que tothom hi està d'acord, que és no posar restriccions salvatges a la pagesia mentre no es limiten de forma específica les activitats recreatives i turístiques.

I, en definitiva, és fer aquelles mesures que necessita la gent del país i que aposten per desplegar aquest model de país, que per nosaltres no és el model del senyor Illa, que per nosaltres no és el model de la vella «sociovergència», sinó que és el model d'una esquerra de país; que és un model de majories, que és un model de consensos majoritaris en el nostre país, i que ens hagués permès també avançar en la idea de per què volem la independència del nostre país. *(Aplaudiments.)*

I els ho vam dir. L'hi vam dir a vostè, l'hi vam dir a la consellera Mas, l'hi vam dir a la consellera Vilagrà, l'hi vam dir a l'equip negociador, que només..., és que eren les propostes justes i que necessitava la majoria dels treballadors d'aquest país. És que també ens semblava que era l'estratègia. També ens semblava que era l'estratègia perquè algun dia l'esquerra independentista sigui majoritària en aquest país, que és explicar que no volem un canvi d'una bandereta per una altra, sinó que volem un país lliure perquè la gent hi pugui viure millor. *(Aplaudiments.)*

I si aquesta proposta no la defensa el primer Govern d'Esquerra Republicana després de la Guerra Civil, qui la defensarà? I si aquesta proposta no està en el tronc central de les seves propostes, president, qui la defensarà?

Nosaltres ens vam collar a la taula, nosaltres vam insistir i insistir, i la veritat és que les seves contrapropostes no arribaven ni a contrapropostes, francament, i moltes d'elles, de fet, vam veure que estaven reflectides o en les pròpies accions que ja duia a terme el Govern o fins i tot en l'acord al qual van arribar amb el PSC. Em sembla que això no és prendre's seriosament unes propostes de treball i de diàleg.

I algunes qüestions finals. Em sembla que hi ha un element clar. Ho hem vist abans amb l'oferta del senyor Batet. Aquests pressupostos no desagraden a Junts per Catalunya. No els desagraden. Aquest és el model d'Esquerra Republicana per al país? Un model en el qual els seus principals socis són el PSC i que no desagraden a Junts per Catalunya? A nosaltres ens sembla que l'esquerra d'aquest país no es pot permetre tenir aquest model.

I, per cert, aprofitant..., senyor Illa, de veritat, moltes felicitats. No s'han mogut ni un mil·límetre d'on eren a l'inici de legislatura. Ni un –ni un. No han variat ni un pèl la seva posició. De fet, fins i tot, per primer cop en la història, s'han situat més a la dreta que els seus homòlegs a l'Estat; més a la dreta que el PSOE, que ja és dir.

I han passat el 2021 de no pintar res en aquest Parlament... Han passat de no pintar res a estar en l'absoluta centralitat. I no pintaven res quan el Parlament actuava amb sobirania, quan el Parlament actuava per legislar en la defensa de drets materials, quan el Parlament sumava majories per explicar quin era el model de país que volíem, i quan la gent entenia que l'independentisme era una opció per millorar les condicions de vida material dels treballadors i treballadores d'aquest país, i això ha deixat de passar i vostès es troben ara mateix en la centralitat política. Per tant, un encert a no moure's per a vostès i un desencert absolut per a les polítiques que ha fet el Govern i el grup que li dona suport.

Senyor president, em sembla que aquest ha estat un gran error. I ens dol dir-li-ho, però tenim dubtes: no sabem si el senyor de Pedro Sánchez a Catalunya és el senyor Illa o és vostè. I em sap molt greu dir-los-ho, però aquesta és la realitat. *(Aplaudiments.)*

Perquè, davant d'això –davant d'això–, vostè ha escollit mantenir-se al poder encara que sigui fent de camaleó, encara que sigui amagant quina és la proposta d'Esquerra Republicana, que no sabem al final si en té alguna o no, prioritzant sumar majories, prioritzant triangular Catalunya, l'Estat i Barcelona. Perquè vostè ha renunciat a plantejar el model de país de l'esquerra, el model de país que li plantejàvem des de la CUP, el model de país que també li plantejaven d'altres grups; perquè vostè ha renunciat a dotar de sobirania el Parlament, a legislar des d'aquí, al marge del que digui o vulgui o els límits que posi l'Estat, a legislar des d'aquí per garantir els drets de la majoria. Això estava a l'acord d'investidura, no sé si ho recorda. *(Aplaudiments.)*

Ha renunciat a enfrontar-se als poderosos per estar al costat dels treballadors i treballadores. Ha mantingut aquella màxima, però al revés, de «durs amb els de baix i tous amb els de dalt». Si no, mirin qui demanava aquesta setmana que s'aprovesin els pressupostos, que menys línies vermelles i més infraestructures: era la patronal catalana, no eren els treballadors i treballadores d'aquest país ni els sindicats majoritaris en educació.

I, de fet –i aquesta reflexió també l'hi volem fer–, per molt que ens estengui la mà públicament, per molt que la setmana passada també ho fes, ens sap greu, però no té cap credibilitat. Saben perfectament que la CUP estem en les polítiques d'esquerres i en les polítiques independentistes, en les polítiques que necessiten els treballadors i treballadores d'aquest país. I això està als antípodes del senyor Illa, que no s'ha mogut ni un mil·límetre d'on era a l'inici de la legislatura i que és el seu soci preferent. No hi pot haver aliances amb la CUP i amb el PSC. No hi poden ser.

I no hi poden ser no per una qüestió màgica, sinó perquè reflecteixen dos models antagònics (*aplaudiments*): el model de la patronal, el model de «la Caixa», el model dels amiguets del Hard Rock, el model del Quart Cinturó, el model dels macroesdeveniments, el model de «no facin res des de Catalunya; facin el que els hi dona permís l'Estat», i aquest és el model contrari a desplegar una proposta d'esquerres i una proposta independentista.

I fins que no ho fem –fins que no ho fem–, fins que no aconseguim com a país fer-ho, difícilment mai obtindrem les majories parlamentàries perquè vagi endavant. Perquè primer es forgen les propostes, primer es treballen, primer es situen; es poden perdre, però des d'aquí és d'on podrem forjar aquestes majories per tirar-ho endavant. No al revés, no arribant a acords amb el PSC més gris de la història, més de dretes de la història, i fent xantatge a la seva esquerra, on ara mateix només hi té esmenes a la totalitat. (*Alguns aplaudiments.*)

I, arribats a aquest punt, els hi dèiem, eh?, els hi dèiem també durant les negociacions: hi havia batalles que es podien perdre. N'hem perdut moltes, de batalles, en tres-cents anys. N'hem perdut moltes, de batalles, recentment. La qüestió és les posicions d'on les jugàvem, la qüestió és les aliances que generàvem i la qüestió és fins on arribàvem i quin pòsit deixàvem per poder-les guanyar més endavant. I ens sembla que en aquesta legislatura vostès han fet tot el contrari a generar les condicions perquè l'independentisme pugui seguir avançant i perquè l'esquerra pugui seguir avançant.

Per tant, arribats a aquest punt, amb o sense pressupostos, pensem que ja hi ha perdut el país. Arribats a aquest punt, pensem que s'ha tancat una etapa en què les batalles i les victòries de país i les derrotes de país han deixat de ser-ho, han deixat d'existir, i ara són derrotes i victòries de partits.

I, davant d'això, nosaltres no renunciarem a allò que ens sembla essencial i fonamental, que és que cal donar un tomb, cal deixar enrere aquesta nova etapa i aquesta nova legislatura perduda, i cal treballar per forjar les majories socials –sobretot als carrers i al costat d'aquests, no d'esquenes–, i cal treballar per impulsar aquestes majories també al Parlament. I això no es fa amagant quin és el projecte de l'esquerra nacional d'aquest país, i això no es fa forjant aliances amb el PSC més a la dreta de la història i això no es fa fent xantatges a la seva esquerra.

Nosaltres seguirem treballant malgrat el suplici i malgrat la situació en la que ens trobem, que ens sembla absolutament kafkiana; nosaltres seguirem treballant per construir aquesta alternativa; nosaltres seguirem treballant per desplegar aquestes polítiques d'esquerres i aquestes polítiques independentistes. I esperem que tard o d'hora aquestes majories hi siguin, sobretot a nivell social, perquè al final són les que empenyeran i les que podran situar partits com el vostre, que sembla que se n'han separat, perquè això pugui ser possible també al Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a la quarta esmena a la totalitat, presentada en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, en primer lloc, la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia, bon dia a totes i a tots. Avui Catalunya podria tindre uns pressupostos. Avui Catalunya podria avançar cap a la transició justa, la transició ecosocial, per ser un país pròsper, sostenible, amb ocupació de qualitat, amb alt valor afegit i que deixi enrere l'especulació i el desenvolupisme dels anys vuitanta i noranta.

Però sembla –almenys sembla– que això no passarà avui. I no passarà, president, per dos motius. Bàsicament, primer, perquè, com vostè va reconèixer la setmana passada –fa exactament set dies, a la sessió de control i a una pregunta que jo li vaig plantejar–..., vostè va reconèixer que «que tire endavant el casino més gran d'Europa a Catalunya és la condició imprescindible que ha posat el Partit Socialistes per aprovar aquestos pressupostos». Per tant, els pressupostos, consellera, sí que van del Hard Rock.

I, segon, perquè estem en aquesta situació perquè vostès no s'han plantat. Esquerra Republicana no s'ha plantat. Vostès han acceptat que tiri endavant el Hard Rock a canvi del suport del PSC. Vostès ni han liderat ni han posat límits. De fet, jo crec que la frase que més hem escoltat durant aquestes negociacions és: «Això el PSC no ho vol, això el PSC no ho accepta.» Per tant, vostès s'han plegat als interessos dels lobbys, als interessos de «la Caixa» i als interessos del PSC.

I per liderar, president, s'ha de saber dir que sí i s'ha de saber també posar límits. Perquè, a més, si no es planten davant d'aquest disbarat, davant d'aquesta barbaritat, davant de què es plantaran? Quan es plantaran? Davant de què es plantaran?

Perquè, a més, jo vull que la gent sàpiga de què estem parlant quan parlem del Hard Rock. No estem parlant d'un cafè, no estem parlant d'una anècdota. Estem parlant del casino més gran d'Europa a Catalunya. Estem parlant de ser Las Vegas del Mediterrani. Estem parlant de tres-centes taules de joc. Estem parlant de 1.200 màquines escurabutxaques. Estem parlant de confiar-li el nostre territori a una empresa gestora que, com recordava ahir la Plataforma per una Fiscalitat Justa, apareix als «papers de Panamà». Estem parlant que «la Caixa» s'embutxacarà més de 130 milions d'euros per uns terrenys que es van expropiar als pagesos per tres euros el metre quadrat. Estem parlant d'un consum d'aigua com una ciutat de trenta mil habitants; això sí, a més, amb aigua del minitransvasament de l'Ebre. I estem parlant que, quan es posi en marxa, Catalunya tindrà la mateixa fiscalitat que Macau i que Singapur en matèria de joc, les més baixes del món.

Per tant, és una autèntica vergonya de projecte. I un quan governa, president, ha de liderar. I liderar també vol dir exercir la sobirania. I exercir la sobirania també vol dir decidir el planejament urbanístic d'un país, vol dir decidir el model productiu d'un país i vol dir també definir la planificació ecològica d'un país. I, a més, pensem que arribarà un moment, malauradament, en el que Catalunya haurà de prioritzar on se destina l'aigua. I jo vull que l'aigua del meu país vaja a la pagesia, que l'aigua del meu país vaja a la indústria, i no que vaja al casino més gran d'Europa. *(Alguns aplaudiments.)*

I també vull fer una altra reflexió: si quan les esquerres governen assumim com a propi el projecte de les dretes, quina alternativa és la que estem oferint? Per què ens ha de votar la gent? Per què volem governar? Perquè, president, si el que volem és aturar la dreta i l'extrema dreta, les esquerres han de ser capaces de dibuixar, però també de construir, d'articular, de fer palpable un projecte alternatiu progressista. I això, evidentment, no passa per fer regals fiscals als casinos ni per posar una catifa vermella als especuladors.

«Acabar amb les retallades de CiU», que tant els agrada dir; «Acabem amb les retallades de CiU»..., doncs bé, acabar amb les retallades de CiU passa per acabar amb els regals fiscals (*alguns aplaudiments*), amb els privilegis fiscals que va aprovar CiU. Perquè, a més, sabem que els privilegis fiscals d'avui són les retallades del demà. I jo tinc molt clar que no vull que Catalunya siga Macau. Són vostès els que hauran d'explicar a la societat catalana que mentre ells estan pagant els impostos que els toca, estan pagant l'IRPF i estan pagant la seua quota d'autònoms, aquí n'hi haurà uns senyors que, a més, se lucraran amb una malaltia com és la ludopatia, que tindran regals i privilegis fiscals: passaran de pagar el cinquanta-cinc per cent dels seus beneficis a pagar el deu per cent. I això ho hauran d'explicar vostès.

I la prova més evident que el Hard Rock és un projecte tòxic per a Catalunya és que ni Esquerra Republicana ni el PSC han estat capaços d'explicar per què volen que tiri endavant, quin és l'interès públic que té per al nostre país aquest macro casino. Tot han sigut excuses. Ens deien que era una qüestió tècnica, que no se podia aturar, quan vostè, hi torno a insistir, fa set dies en aquest mateix hemicicle va reconèixer que era una decisió política i que no hi havia més: «Aturar el Hard Rock és una decisió política.»

I també els hi dic, és normal que no s'hagin atrevit a defensar-ho, ho entenc perfectament. Perquè, per si no en tenen prou, una altra dada: segons l'Observatori sobre Drogues i Addiccions, l'any 2015 prop d'un quaranta per cent de la població declarava haver jugat presencialment en cases d'apostes i casinos. Cinc anys després, el 2020, aquest percentatge havia augmentat vint-i-cinc punts. En cinc anys ha crescut vint-i-cinc punts. De fet, ja és un consens entre els experts que les addiccions són el principal problema de salut pública del nostre país.

Així que quan parlem del Hard Rock estem debatent si acceptem un model productiu del desenvolupisme basat en l'especulació, en la sobreexplotació, que ens portarà més problemes de sequera, d'addiccions, de precarietat, de màfies, de delinqüència, de blanqueig de capitals, o si avancem cap a un nou model de transformacions amb ocupació de qualitat, respectuós amb les persones i amb el territori. Estem debatent si Catalunya està en venda o no; si pot vindre qualsevol especulador amb el seu projecte sota el braç, un projecte que trinxa el territori, que deixa la nostra gent devastada, mentre Esquerra Republicana i el PSC li posen una catifa vermella. I tot per una decisió que fa deu anys van fer Convergència i Unió, el Partit Popular i també el PSC. I també estem debatent –i jo crec que no ens podem equivocar– si Esquerra Republicana lidera i té un projecte clar per a Catalunya o si manen el senyor Illa i els interessos de «la Caixa» i de la patronal. Tot això és el que representa el Hard Rock.

Perquè, a més, el que no pot ser, president, és que vostè vaja dient que no sap si es farà el Hard Rock o no, que vostè creu que no es farà. Però, què és això? Estem parlant de si plourà el mes que ve, que, evidentment, no ho sabem? No, estem parlant d'una decisió que és seva, que ha de ser aprovada per vostès i que està en la seua mà no fer-ho. I, per tant, aquí la pregunta és clara: vostè vol o no vol que es faci aquest macro casino? Aquesta és la pregunta, no és una altra.

I l'hi dic: si vostè no vol, nosaltres estarem al seu costat per construir juntes aquesta solució. Perquè, a més, els valors de Catalunya, l'esperit de Catalunya, allò que sempre ens ha fet sentir-nos orgullosos de Catalunya, res té a veure amb l'especulació, amb el campí qui pugui ni amb trinxar el territori. Té a veure amb la cultura, amb la creativitat, amb la indústria, amb la força de la terra, amb la nostra pagesia, amb la innovació, amb la feina ben feta. Això és el que té a veure amb la Catalunya que ens fa sentir orgullosos.

I, com veuen, fins ara els he parlat del fons de la qüestió, però crec que també és important parlar de la forma de la qüestió; no de la forma de la guitarra –ho poden entendre–, sinó de la forma de les negociacions.

Saben que des del primer moment nosaltres vam posar tres condicions damunt la taula per a negociar aquests pressupostos. La primera era revisar el compliment dels acords de l'acord del 2023. I saben vostès que hi ha incompliments que són flagrants; molts, però me centraré en tres: habitatge, salut bucodental –n'hi ha 40 milions que ni estan ni s'esperen– i també accessibilitat a la salut primària –vam acordar que en un termini màxim de cinc dies podries tindre una visita amb el teu metge o metgessa de capçalera i això no està passant, n'hi ha molts CAPs que superen els deu dies d'espera.

Tot i així, nosaltres vam fer un esforç i vam començar a entrar en les prioritats i en les negociacions de continguts del pressupost del 2024. I què vam dir? Quatre pilars. Habitatge, perquè evidentment és el gran repte que tenim ara mateix com a país, la crisi habitacional és la més brutal que estan travessant ara mateix els catalans i les catalanes. Segon: educació, per fer front a la crisi educativa que té Catalunya. Tercer: sanitat, perquè si a hores d'ara es manté el nivell de qualitat de la sanitat catalana és gràcies als professionals –magnífics– que fan una feina extraordinària. I quart: la transició justa, les renovables i el transport públic, i tampoc en això hem arribat a un acord satisfactori –tampoc en això.

I li diré més: malgrat que vostès van tancar un acord amb el PSC, un acord a dos que saben que fa més difícil acordar que hi entre una tercera força, perquè ja no es poden moure partides entre departaments, nosaltres no ens hem aixecat de la taula. Nosaltres hem dit que volem negociar fins a l'últim minut.

Però segueixo. Sap vostè que fa cinc mesos li vaig traslladar, i a més, personalment, abans a vostè que a ningú, abans en privat que en públic, que no acceptaríem que el Hard Rock tirés endavant, que no acceptaríem que fos una condició per aprovar els pressupostos ni del PSC ni de cap altra força. Perquè, a més, saben que jo dic el mateix en públic i en privat. I en aquella mateixa reunió li vaig dir: «President, volem pressupostos, però això no és un xec en blanc.» I encara ara, a escasses hores de la votació, li dic: si vostè rectifica, si vostè surt aquí i diu clarament que aturem el Hard Rock, nosaltres retirem l'esmena a la totalitat als pressupostos de Catalunya. *(Aplaudiments.)* Per tant, encara és possible. I depèn de vostè, president. Jo més no li puc dir.

I, per últim, dos qüestions més abans de donar pas al nostre portaveu d'Economia, el senyor Joan Carles Gallego. La primera: som optimistes de mena, però, sent realistes, no fa pinta que vostès es moguin. Per tant, sí que dic a tots els sectors, a totes les entitats, a tots els professionals que han pogut arribar a un acord amb vostès i que afecta el pressupost: si el Govern ens porta al Ple votar modificacions de crèdit o decrets que facen possibles les millores per a la ciutadania, nosaltres li donarem suport, com hem fet sempre, perquè estem on sempre hem estat, que és del costat de la gent. I la millor demostració va ser la setmana passada: aquí nosaltres vam donar un vot favorable a l'increment de l'IRSC. Per tant, una vegada més, estem on sempre hem estat. Que no pateixin: si el Govern ens porta decrets i ens porta modificacions de crèdit, evidentment que li donarem suport.

I segona, president: l'hi confesso, li confesso que, de tot el que s'ha dit i tot el que s'ha fet aquestes setmanes de negociació, el que més m'ha xocat i diria el que més m'ha decebut és que vostè es pensi que els pressupostos de Catalunya es decideixen a Madrid. Que vostè, sent del partit que és, un partit català, un partit independentista, es pensi que a mi em pot trucar algú de Madrid per dir-me el que he de votar al Parlament de Catalunya és com a mínim decebedor i inaudit. Que quede clar: als comuns, ni ens mana Madrid ni ens mana «la Caixa» –no sé si tothom pot dir el mateix. *(Aplaudiments.)* I per a qui no ho sàpiga: els comuns som una força catalana, una força catalanista, una força autònoma i també sobirana. I per si no ha quedat clar, els pressupostos de Catalunya es decideixen a Catalunya.

I jo, en principi, acabava aquí, però vostès han filtrat –perquè això ja els agrada– que ens han fet una proposta, i jo vull explicar la proposta que ens han fet. De fet,

són dues propostes. La primera va ser ahir a les dos i mitja de la tarda. És una proposta que li van fer arribar al Joan Carles Gallego i al David Cid. És una proposta que diu el següent: «El Govern es compromet a estudiar el compliment del punt 36.c de la Resolució 938/XIV del Parlament de Catalunya.» És una proposta, és una moció que està *aprovada* pel Parlament de Catalunya. Per tant, el que és inaudit és que vostès diguen que es comprometen a estudiar si la posaran en marxa o no. Jo crec que això fins ara no ho havíem vist en aquest Parlament.

La segona: «El Govern iniciarà la tramitació d'un projecte de decret per a l'establiment de nous criteris de planificació del joc.» A on està la trampa? No afecta el Hard Rock, no afecta les 1.200 màquines escurabutxaques; exclou els casinos i els bingos pel que fa al no atorgament de noves autoritzacions d'instal·lació de salons de joc. Per tant, paper mullat.

I tercera, que deia també: «Presentar una proposició de llei al Parlament de Catalunya per tal que es tramite modificar el tipus impositiu aplicable als casinos.» Era un acord a dos, era un acord d'Esquerra Republicana amb els comuns. Per tant, u, sabem que no prosperarà; dos, han estat incapaços de fixar de quin tipus impositiu estem parlant, i després m'explicaré més.

Però és que la segona proposta que ens van fer arribar va ser dos hores més tard, a les quatre i mitja de la tarda, a mi directament, i aquesta proposta sí que era a tres. I saben el que ens oferien? Un grup de treball, un grup de treball per estudiar la fiscalitat en matèria de joc a la resta de països europeus. És que no tinc paraules –no tinc paraules. No tinc paraules: és un brindis al sol, és paper mullat, perquè ni garanteix que canviarà la fiscalitat ni garanteix en quins termes canviaria la fiscalitat. Per tant, jo demane respecte a la intel·ligència; si ja no a la nostra, com a mínim a la del poble de Catalunya.

I, consellera, vostè ha parlat d'electoralisme: electoralisme és exigir que sí o sí es faci el Hard Rock senzillament per demostrar qui mana a Catalunya. I la segona: electoralisme és intentar fer veure que s'està en contra de que tire endavant el Hard Rock quan es truca als inversors per intentar pactar la fiscalitat amb ells per no incomodar-los. Això sí que és electoralisme.

I acabe. Vostès parlen també d'estar a l'altura de Catalunya. Estar a l'altura d'un país és liderar el país; és tindre projecte per a Catalunya; és no cedir davant dels interessos especulatius dels lobbys del joc i de «la Caixa»; és no convertir Catalunya en Macau; és tindre clar que l'aigua ha d'anar a la pagesia i a la indústria, no a un macrocasino; és reconèixer que el PSC els ha guanyat i que fa el que vol.

I també els dic: vostès tenien quatre forces en aquest Parlament amb qui poder pactar els pressupostos –el PSC, els comuns, la CUP i Junts– i només han arribat a un acord amb el PSC. I això no és culpa ni dels comuns ni de Junts ni de la CUP; és responsabilitat d'un president que no té el model clar, que és incapaç d'arribar a acords i que es pensa que té la majoria absoluta quan no és així. (*Aplaudiments.*) President, rectifique, i, si ho fa, nosaltres li dic que retirem l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, gràcies. Bon dia. Continuant amb el que explicava la nostra presidenta... D'entrada, volem donar les gràcies a l'equip negociador per part de la Generalitat, eh?, a la senyora Núria Cuenca, al senyor Josep Maria Aguirre i al senyor Marc Ramentol. Certament ho han intentat tot per arribar a un acord. Malauradament, no ha estat possible, perquè els límits, malauradament, no estaven en la mesa de negociació, no estaven, per tant, en la seva responsabilitat. Els límits estaven, en definitiva, en l'opció de govern. Crec que ha quedat clar: el problema que tenim és si volem pressupostos per gestionar o per governar, si volem tapar problemes o si volem evi-

tar problemes, si volem gestionar l'Administració o volem governar els canvis. I aquí tenim el problema a l'hora que ens hem posat a debatre les propostes amb relació al pressupost. Perquè, certament, com deia la consellera d'Economia, aquest pressupost s'inscriu en un context determinat, i és el que és, i és un context avui bo –amb perspectives incertes–, és un context bo des del punt de vista del creixement econòmic i les grans variables macroeconòmiques, però és un context preocupant des del punt de vista dels reptes que té aquest país, la desigualtat creixent i l'emergència climàtica imparable.

I és en aquest marc que nosaltres ens hem situat en aquest context a intentar negociar el pressupost, amb aquesta doble voluntat de reforçar els drets de les persones per avançar i reforçar l'estat del benestar, i canviar el model productiu per abordar els reptes climàtics; el model de produir, de distribuir, també de consumir. Perquè creïem que aquests són els reptes i en els quals situàvem les nostres propostes de negociació.

Però malauradament ens trobàvem que estàvem discutint altres coses. Estàvem discutint sobre si reforçàvem l'assistencialisme o si reconeixíem drets, si fèiem pedaços o si orientàvem estratègies. I aquí és on, d'alguna manera, s'ha encallat la negociació: si donàvem coherència a aquests pressupostos o els donàvem ambició. I en el terreny de la coherència hem xocat amb projectes com el del Hard Rock, que té uns costos d'oportunitat importants. Més enllà de les valoracions polítiques que puguem fer, no podem dir que aquest projecte no contamina els pressupostos. Té costos d'oportunitat des del punt de vista pressupostari: té costos en termes de forces de seguretat que haurem de dedicar a aquest entorn; té costos en termes de despeses de salut pública, que haurem d'apostar per abordar els reptes de salut mental de ludopaties, etcètera; té costos en reptes de treball, de precarietat, de treball de baix valor afegit; té costos d'oportunitat al no permetre fer altres inversions que equilibrin i millorin aquest territori i el diversifiquin des del punt de vista econòmic.

Té problemes, per tant, d'entrada, aquest pressupost, de coherència, perquè ve contaminat per uns projectes que van en contra de les necessitats de canvi de model productiu i, a sobre, llasta recursos, perquè es llasta, també, en el terreny de la fiscalitat. Perquè aquests costos d'oportunitat els podríem calcular a l'engròs. Amb la pèrdua de 500 milions d'euros a mitjà termini a Catalunya, entre els costos directes de despesa pública que hi haurem de destinar i el que deixarem d'ingressar per una fiscalitat equiparable a la dels paradisos fiscals o, com deia abans la nostra presidenta, a Macau o a Singapur.

I és en aquest marc que, conscients de la coherència, tampoc hem trobat l'ambició. Perquè és cert que en educació s'han fet esforços, però no és cert que en educació hi hagin 1.500 milions d'euros. En educació hi ha un increment de 638 milions d'euros i nosaltres dèiem que necessitem 1.500 milions d'euros durant quatre anys per arribar al sis per cent del PIB. No podem dir, com anunciava ahir el portaveu del Govern, que hi han 1.500 milions d'euros en el pressupost (*aplaudiments*) per arribar al sis per cent del PIB. No hi són, no enganyem la ciutadania –no hi són–; hi han 638 milions d'euros més en el pressupost d'Educació, que és, en definitiva, per continuar fent les coses que fèiem amb alguns diners més, però no per abordar els reptes de fons que té avui el sistema educatiu.

Perquè aquí ens hem encallat, quan parlàvem del menjador escolar com un dret que volem universal i gratuït: si avancem cap a aquest dret universal i gratuït, o el convertim també en un element assistencial; si parlem de beques o si parlem d'avançar en el dret universal i gratuït. El mateix ens passava quan parlàvem d'FP i l'accés gratuït als cicles formatius de grau superior: si parlàvem de la garantia de que qui vulgui estudiar formació professional de grau superior ho farà de manera gratuïta, sense taxes, o simplement buscarem una beca mobilitat per a aquells que ho necessitin, pobrissons!; és si apostem per un país on la ciutadania pugui disposar de majors continguts i capacitats professionals, aquests tècnics de grau mig que no tenim,

o simplement posem també dificultats per estudiar FP, o la posem al mateix nivell que els estudis universitaris, inflant, d'alguna manera, uns nivells de qualificació que després resulta que no tenen sortida laboral. Per tant, aquí també teníem problemes.

De la mateixa manera que hem trobat problemes amb el tema de les activitats extraescolars: si les situàvem també com un element assistencial per a determinats col·lectius específics i amb necessitats, o si era un dret a l'educació completa que ha de tenir tota la ciutadania de Catalunya. Igual que amb la sisena hora: si ho convertíem també en un dret a tenir les mateixes condicions d'educabilitat tots els nens, si guin d'on siguin, o simplement la sisena hora quedava i continuava consolidada com un element de la doble xarxa educativa. Hem tingut problemes a l'hora de parlar d'educació. En algunes coses hem avançat, certament, però no en el sentit de l'ambició d'abordar els canvis estratègics que necessitem.

Tres quarts del mateix ens ha passat amb Salut. Amb Salut ens ha passat, d'entrada, el problema que tenim i que ja el teníem l'any passat, que és posar nos d'acord en què entenem el vint-i-cinc per cent de despesa en primària del Departament de Salut. No val que els professionals ens diguin que és el divuit per cent i que el departament ens digui el trenta-u per cent. No s'hi val. Perquè no és el divuit per cent, o no és el trenta-u per cent, però ens hem de posar d'acord en quin és el mètode de càlcul. I no hem posat sobre la taula quin és el mètode de càlcul que ens permeti saber si realment estem a l'esforç estratègic o no per canviar el model de salut i fer un model de salut més garantista, més proper a la ciutadania.

I tenim problemes –i ho comentava la nostra presidenta abans– amb relació al tema de la salut bucodental o de la salut mental; els vam acordar l'any passat, els vam acordar també l'any 22 i no acaben de desplegar-se. I mentre no acaben de desplegar-se, en temes de salut mental estem veient i estem assistint com encara massa joves s'estan suïcidant, malauradament, als ensenyaments secundaris de formació professional –quatre, aquest trimestre, en el que portem d'any a formació professional a Barcelona. I aquí tenim un problema de salut mental greu, i cal fer-hi esforços importants. L'educació a tots els nivells, perquè aquest és un problema real que viu la nostra societat i que necessita recursos.

I tenim, després, algunes coses que també ens sorprenen. Veure que quan parlem de salut repetim qüestions que ja les teníem acordades de l'any passat, en aquest cas en l'acord amb el PSC –l'Hospital de Tortosa, l'Hospital de Mataró–; l'any passat el vam pactar i per la mateixa quantitat que l'any passat el van pactar amb nosaltres, aquest any l'han pactat amb el PSC. No és gaire seriós ni per a uns ni per a altres; no ens acaba de donar credibilitat ni a uns ni altres, i al Govern menys.

Tres quarts del mateix ens ha passat amb Habitatge. En habitatge hem avançat poc. Algun compromís, certament, amb relació a regular el lloguer de temporades; hi estem d'acord: avancem, concretem-ho. Però no hem avançat en lo essencial i lo fonamental: aquells famosos 1.000 milions d'euros en polítiques d'habitatge que van ser compromesos durant la investidura. On són? Ni hi són ni se'ls espera. I no val que se'ns digui que són 1.200 milions d'euros els que destinarem a polítiques d'habitatge, perquè als 1.200 milions d'euros els hi hem de restar 500 milions d'euros en crèdits, en crèdits de l'ICF que depenen del que ens digui el Banc Europeu d'Inversions. (*Alguns aplaudiments.*) No són 1.200 milions d'euros; són 1.200 milions d'euros menys 700 que la Generalitat dedicarà a polítiques d'habitatge, menys dels 1.000 i menys dels 1.200 que s'anuncien. No és de rebut creure'ns que en polítiques d'habitatge estem fent l'esforç que necessitem. Per tant, hi ha un insuficient esforç per construir habitatge social i facilitar l'accés, en general, de la població, especialment de la població juvenil.

I nosaltres també hem posat sobre la taula que nosaltres no som favorables als ajuts de lloguer, perquè això no soluciona el problema, això no soluciona les insuficiències ni les deficiències actuals. Nosaltres no volem els ajuts al lloguer; nosaltres volem més habitatge social que permeti que puguin accedir els joves a l'habitatge.

En emergència climàtica. En emergència climàtica també hem constatat la manca d'ambició. Hem demanat que es concreti la posada en marxa de l'agència de natura. Volem que es garanteixi la posada en marxa de l'agència de natura i blindar l'esperit de la llei. I això ho volem i ho hem dit i ho hem posat sobre la taula.

I en energia, creiem que avancem insuficientment. Certament, es plantegen 486 milions fins al 2026; creiem que és insuficient. N'hem demanat 1.000 perquè volem donar múscul, musculatura a aquesta energètica pública per fer tots els reptes que tenim, perquè venim molt endarrerits en tot el tema de les energies renovables. I aquí també ens falta ambició.

I en mobilitat. En mobilitat hem situat una proposta que és inferior a la que l'any passat vam pactar. Perquè l'any passat vam pactar que la T-16 permetria que els joves es poguessin moure amb la T-16, amb la gratuïtat, arreu de Catalunya. Se'ns va dir el 23, quan fèiem la valoració, que això era impossible, que no podien fer-ho, que necessitaven temps per fer-ho. Però aquest temps per fer-ho ja no és ni el 24, perquè el 24 només ens ofereix a la zona tarifària corresponent i l'acord que teníem el 23 era per a tot Catalunya. I no renunciem a que la T-16 permeti que els infants menors de setze anys que viuen als Pirineus puguin venir a Barcelona, puguin anar a Manresa o puguin anar a Terres de l'Ebre de manera gratuïta amb la T-16.

I en drets socials ens ha faltat també ambició amb relació a la gent gran, amb relació a la renda garantida de ciutadania, amb relació a la llei de barris verds. Vam aprovar en aquest Parlament la llei de barris verds fa dos anys. L'any passat no la vam dotar, No era el moment, l'estàvem desplegant. Aquest any tampoc la podem desplegar. Tampoc la podem dotar suficientment. I aquí és on ens han faltat problemes. Aquí és on hem detectat aquesta manca d'ambició, també, a l'hora de dotar de continguts aquest possible acord pressupostari.

En fiscalitat. No hem abordat temes de fiscalitat i creiem que en fiscalitat hi ha recorregut per augmentar la pressió fiscal, no per disminuir la pressió fiscal. Tenim més de tres punts de diferència de pressió fiscal amb la mitjana europea. Tenim recorregut. Cal fer-ho bé, cal fer-ho orientant aquelles transformacions que des de la fiscalitat es poden fer des del punt de vista de la fiscalitat verda, també des d'una fiscalitat més justa social, però des de la necessitat clara de que la fiscalitat augmenti els ingressos públics de Catalunya, que bona part els necessitem per fer la despesa pública necessària.

I, certament, el pressupost és important, però el pressupost és important per governar i per orientar les polítiques. Nosaltres, en aquest sentit, quan ens posem a negociar el pressupost, som més de Martí i Pol que d'altres. Nosaltres quan negociem el pressupost ho fem tenint present allò que deia Martí i Pol: «Dia vindrà que algú beurà a mans plenes / l'aigua de llum que brolli de les pedres / d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres.» Nosaltres, quan negociem el pressupost, no volem simplement partides que ens permetin gestionar el dia a dia; volem posar les bases per canviar, per transformar la realitat, per orientar el futur. Nosaltres volem que brolli de les pedres aquest temps nou que ara estem esculpint. I això és el que demanàvem als pressupostos: coherència i ambició.

I, de totes maneres, acabo dient que donem tranquil·litat també a la ciutadania, a aquells col·lectius que esperen d'aquests pressupostos coses, que no pateixin. El pressupost es pot aprovar; el Govern en té la paraula i la capacitat de lideratge. Però el Govern també sap que els col·lectius no poden ser presoners de la política del Govern o de la incapacitat del Govern. El Govern pot respondre a les demandes socials concretes dels col·lectius portant aquí a validar projectes de lleis, decrets de llei que donin satisfacció a les demandes justes que tenen aquests col·lectius. Ho hem fet amb la renda garantida de ciutadania... –perdó–, amb...

La presidenta

Gràcies.

Joan Carles Gallego i Herrera

...l'índex de rendes de suficiència. Ho vam fer amb el tema dels crèdits a les empreses públiques. Ho farem amb tots i cadascun de decrets lleis...

La presidenta

Gràcies, diputat.

Joan Carles Gallego i Herrera

... que donin satisfacció a les necessitats de la ciutadania.

La presidenta

Per a la cinquena esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, te la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, público que nos acompaña... A estos presupuestos, nosotros, como todo el mundo sabe, hemos presentado una enmienda a la totalidad, y, resumiendo, lo hemos hecho porque son unos presupuestos tardíos, son realmente un pacto de permanencia en los gobiernos de Esquerra Republicana y del Partido Socialista, son electoralistas y son continuistas con todo lo que ha sido malo y no ha funcionado en esta última década en Cataluña.

Son unos presupuestos tardíos sin justificación alguna. Han estado subordinados en todo momento a la conveniencia política de Esquerra Republicana y del Partido Socialista, en sus respectivos toma y daca gubernamentales. Ha sembrado eso, esa cuestión –el no tener nunca los presupuestos a punto en Cataluña–..., siembra la incertidumbre y la desconfianza empresarial en la estabilidad política.

He dicho que es un toma y daca, un pacto de permanencia entre el Partido Socialista y Esquerra Republicana, y eso significa que está desvinculado, ese pacto, del contenido económico del presupuesto; eso podría decirse que es lo que menos importa. Este presupuesto es básicamente un salvavidas del socialismo que lo tiende al Gobierno de Esquerra Republicana a cambio, obviamente, de que Esquerra Republicana tienda el salvavidas al señor Sánchez en el Gobierno de la Moncloa. Es cierto que ahora existe un elemento de incertidumbre, que es *comuns* reclamando su protagonismo, pero la verdad es que este pacto ya lo hemos visto antes: el Partido Socialista exigió en la legislatura pasada..., no, en el período anterior, el año pasado, exigió tres condiciones para apoyar los presupuestos de 2023 que, como todo el mundo sabe, fueron el Hard Rock, la ampliación del aeropuerto y la B-40. Evidentemente, Esquerra Republicana dijo que sí, que sí y luego hizo lo que suele hacer en materia de infraestructuras, que es absolutamente nada.

Pero eso no pasa nada, porque luego el Partido Socialista examinó el grado de cumplimiento de los acuerdos y dijo: «Vale, pues los damos por cumplidos.» Con lo cual, pues, se hizo nada. Pero al Partido Socialista realmente tampoco le importó nada, y eso es porque son presupuestos políticos que son tomas y dacas políticos, independientemente de sus efectos en la economía catalana; Eso no les importa –no les importa– a aquellos que nos han traído los presupuestos hoy aquí.

En la política catalana, lo que importa es poder robar gratis si lo haces en nombre de la patria, lo que importa aquí es ser impune, importa ser intocable, importa mantenerse en el poder, importa mantener la maquinaria de propaganda bien engrasada, importa que los medios estén suficientemente controlados. Todo eso es lo que importa. El Partido Socialista da, Esquerra Republicana lo toma y a quien Dios se la dé, San Pedro se la bendiga, y todos tan contentos. Y esto son estos presupuestos.

Son, además, unos presupuestos electoralistas. Son expansivos, pero expansivos en tapar bocas con dinero; expansivos en el clientelismo que se ha usado tanto en Cataluña para que ningún colectivo se le ponga de canto a un *govern* que tiene treinta y tres diputados. Y a las claras está la dificultad que tienen para sacar sus presupuestos.

Compran calma para un año electoral; estos presupuestos, las partidas económicas compran calma, calma de colectivos. Las inversiones son dinero para poner en el futuro: a lo mejor una carretera no la vemos hasta dentro de cuatro años o de seis, y eso no le importa a Esquerra Republicana; ellos tienen que salvar el año, el año que les queda al frente del Govern y por eso no hay gasto en inversión. Apenas hay un dos por ciento de gasto en inversión. Es ridículo, las partidas de inversiones en los diversos departamentos son ridículas. ¿Por qué? Porque las inversiones no rentan, pero en cambio sí que renta dar dinerito aquí y allá y poder repartir contratos. Y eso es lo que se asegura en estos presupuestos. Por eso son unos presupuestos electoralistas, con una consecuencia: que es que como no se invierte en infraestructuras y no se invierte en investigación y no se invierte en desarrollo, pues, seguiremos anclados en el decrecimiento, en la parálisis y en la inacción que ha caracterizado esta última década en Cataluña.

Y eso es –y ahí ya enlace–..., son continuistas, porque no hacen nada diferente de lo que se ha hecho en esta última década. Nos están condenando a lo mismo que nos ha llevado a la decadencia durante toda esta última década. Son más de lo mismo; o sea, de crecimiento y *procés*. Esas son las dos cosas que garantizan estos presupuestos continuistas: el decrecimiento económico y el *procés*.

Además de todo ello, es que, claro, cuando tú estás en una Cataluña con un perfil absolutamente continuista, con los mismos que la liaron en 2017 al mando del timón, con el apoyo del Partido Socialista, pues, ¿qué tenemos? Tenemos que ahora hemos exportado a España..., antes exportábamos al resto de España bienes y servicios. ¿Ahora qué exportamos? Inestabilidad política e inseguridad jurídica. Y, entonces, estos presupuestos están acomodados a eso; bueno, a esa supervivencia inestable e insegura en la que nos estamos moviendo y que tanto nos ha costado para despegar económicamente.

Se cambia la ley, hoy día, a instancias de quienes dieron un golpe a la democracia. La están cambiando en el Congreso. Y ¿quiénes? Aquellos que impulsaron un golpe con nulo respeto a las instituciones democráticas; se les ha dado impunidad a cambio de votos para mantener en el poder al señor Sánchez, lo cual es corrupción. Y yo veo como se ponen nerviosos en las filas socialistas y algunos en Esquerra Republicana, pero es que esto es la pura realidad. Se cambió la permanencia en el poder del señor Sánchez por una amnistía que está dejando ojiplática a toda Europa, mirándonos, de cómo un presidente del Gobierno español está modificando leyes a instancias de aquellos que querían subvertir el orden constitucional.

El separatismo anuncia que lo van a volver a hacer y que relanzan el *procés*, decía el señor Turull el otro día. Este Parlamento está tramitando una ILP que ha provocado ya –ayer lo supimos– que dimitan los tres magistrados que están en la comisión de control de las ILP y deben velar por su validez y por su adecuación jurídica. Y es que han dimitido los tres jueces. Esto..., a mí que no me digan que este país tiene seguridad jurídica.

Se pagan sueldos sin trabajar a miembros de la Mesa fugados que no están aquí hoy. Pero ¿por qué? Porque son independentistas, y los independentistas no solo son impunes, sino que además cobran sin trabajar. Y aquí tenemos un maravilloso ejemplo de una ilegalidad de cómo no se respetan las leyes aquí en Cataluña.

Se va a dejar hoy votar al señor Puig. ¿Se va a dejar votar al señor Puig? Ya lo veremos, ya lo veremos si lo hace la señora presidenta. Existen tres sentencias del Tribunal Constitucional –tres–, una a instancias de Ciudadanos, que dicen que el señor Puig no puede votar. Y en estos presupuestos, que va tan justito ahora que los comunes dicen que mantienen su enmienda a la totalidad, el voto del señor Puig puede ser decisivo. Pero, claro, como el señor Puig es «indepe» y ellos interpretan las leyes y no hacen caso de lo que dice el Tribunal Constitucional, pues, el señor Puig va a votar. A lo mejor, gracias al voto del señor Puig, prospera nuestra enmienda a la totalidad; pero nosotros no lo vamos a aceptar, porque nosotros sí que exigimos que todo

el mundo respete las leyes y no como ustedes. Y hablamos de economía y hablamos de presupuesto. Y yo les hablo de las consecuencias de que ustedes no respeten las leyes, que es que la gente no quiere venir a invertir aquí; pero de eso nos ocuparemos más tarde.

Yo esperaré a que la señora presidenta confirme lo de las delegaciones de voto, pero yo ya anunciaré las acciones que nosotros tomaremos para el caso de que a este voto se le dé validez y con ello la voluntad de este Parlamento se vea alterada por ese solo voto; eso es lo que yo y mi grupo parlamentario vamos a hacer.

Bueno, con esta inseguridad jurídica y con esta inestabilidad política, ¿qué nos ha pasado ya en Cataluña? –¿que nos ha pasado? Bueno, que se nos han ido ocho mil empresas. ¿Y qué empresas se han ido? Pues, miren, las del IBEX ya toman sus decisiones fuera de Cataluña. Empresas como Abertis, Planeta, Catalana de Occidente, Codorniu, Pastas Gallo, Colonial, Agbar, CaixaBank o Banco de Sabadell se han trasladado a otras partes dentro de España. Ya no están ni se las espera. Ustedes les amenazan con multas y piensan: «Encima...» ¿Y cómo van a querer volver, encima, si se les amenaza con multas? Es que no se fían de ustedes. ¡Cómo se van a fiar! –¿cómo se van a fiar!

Consecuencia: menos inversión extranjera. Hemos bajado en el *ranking* por detrás de Madrid, Valencia o el País Vasco en atracción de inversiones extranjeras. Da igual, ¿no? La última década del *procés*, ¿esto pasa? Da igual, se niega. El señor Aragonès lo niega continuamente; el señor Torrent también lo niega. Bueno.

Pero cuando analizamos un período largo, se comprueba cómo hubo en Cataluña un punto de inflexión en el año 2017, coincidiendo con la crisis del referéndum, que provocó una fuga de miles de sedes sociales. Período 2000-2016: Cataluña concentró el 18,2 de toda la inversión extranjera que llegó a España –el 18,2. Entre 2017 y 2022, caímos hasta el 11,3 por ciento. Y en Madrid, entre tanto, pasó, ¡milagro!, todo lo contrario: se dio un crecimiento del 53,9 al 68,2. Prácticamente lo que nosotros dejamos de atraer se lo llevan otros; las cuentas no fallan.

Y otra consecuencia de la inseguridad jurídica persistente son las oportunidades de inversión que hemos visto volar. Con la Agencia Europea del Medicamento se perdieron novecientos empleados altamente cualificados y un presupuesto anual de más de 350 millones de euros. Se nos cayó la candidatura de Barcelona para los Juegos Olímpicos de Invierno del 2030. Volkswagen se fue a Sagunto y no a Martorell a instalar su fábrica de baterías. Las dificultades para reindustrializar la antigua Nissan han sido insalvables prácticamente. El aplazamiento de la T1 del aeropuerto, de la ampliación, va camino de que le pase como al Hard Rock.

Y al Hard Rock hay que hacerle una especial mención. A ver, los comunes piden al señor Aragonès que diga las palabras sacramentales «no haremos el Hard Rock». Es evidente, para cualquiera que tenga un mínimo de nociones no ya digo jurídicas, sino de funcionamiento del mundo, que en el momento que el señor Aragonès diga esto, ya tendrán los inversores del Hard Rock el tiro de salida para pedir las indemnizaciones por todo el tiempo –esa década– que han estado invirtiendo dinero y que lo van a perder. Eso va a ocurrir –eso va a ocurrir.

Entonces, de todas formas, que nos sirva de consuelo: es que no va a haber Hard Rock, porque los del Hard Rock yo creo que deben estar deseando también, como la señora Albiach, que el señor Aragonès de una vez diga «no voy a hacer el Hard Rock», para poderse largar corriendo de aquí con el dinero que le tienen que pagar ustedes de indemnización. Porque quién aguanta ya una incertidumbre de diez años, con unos señores que dominan Cataluña bajo el prisma económico –muy respetable ideológicamente, pero pavoroso para cualquier sociedad– del decrecimiento económico.

La CUP y los comunes están mandando en Cataluña lo que tenemos que hacer y lo que no. Y así nos va. Así nos va, señora Albiach. Es que nos va como nos va gracias a la influencia que han tenido ustedes. Cuando influía la CUP... Ahora que hay

cabida para los socialistas y a lo mejor entran los comunes, pues, claro, ya no es un puro espectáculo de Junts, Esquerra y la CUP, esa especie de pacto antinatura. Pero la CUP se cargaba, por ejemplo, esa rebaja fiscal que ahora ha querido hacer en las rentas de 33.000 euros el Gobierno, que nosotros llevamos años proponiéndola; el señor Giró no quería hacerla.

Ahora Junts quiere rebajar el impuesto de sucesiones. Ciutadans había abogado por eso. El señor Giró se negó en los últimos presupuestos que él presentó aquí. ¿Por qué? Pues, porque la CUP y el decrecimiento, ese decrecimiento planificado, igual que ahora al que ustedes aspiran, han dominado Cataluña en la última década y siguen haciéndolo. Por mucho que los Socialistas y Esquerra estén pactado, al final siempre van a morir a esta ideología del decrecimiento que, junto al proceso, nos está arruinando.

Hay otras cosas que ahuyentan la inversión y que marcan estos presupuestos continuistas, que es despilfarro y una fiscalidad que asfixia a los ciudadanos catalanes, que son los que más pagan impuestos de toda España. Y solo hay una ventaja, que déjenme que la diga, porque les he pagado aquí un chorreo de desgracias, que entiendo que estén ustedes un poco amargados. Quien dice las verdades, pierde las amistades, dicen, pero es que es así, ¿no? Y todo el mundo lo sabe y en la calle te lo dicen.

Pero, miren, hay una cosa que es buena, pero no son ustedes, la cosa buena. La cosa buena son las empresas y la ciudadanía de Cataluña que, como llevamos aquí tanto tiempo con una sociedad civil tan rica y tan viva, están aguantando todavía pese a ustedes. Es verdad que no nos viene gente de fuera y no nos va a venir, pero por lo menos los empresarios catalanes, los trabajadores catalanes, las clases medias y trabajadoras están sacando Cataluña adelante a pesar de ustedes. Eso sí que es lo bueno que tiene Cataluña. Por eso no estamos ya en el fondo del foso todavía. Pese a sus intentos, todavía no lo estamos, y es gracias, precisamente, a la sociedad catalana.

Tenemos aquí... ¿Qué tenemos? Un gobierno hiperactivo en el *procés* y paralizado en lo económico. Paralizado, y les voy a decir más adelante también por qué y les pondré ejemplos. Hay el tema *processista* que no podemos..., ya lo saben ustedes, Ciutadans, si sube aquí, no va a ser para hablar solo del dinerito y dejar aquello que atenaza y ha atenazado Cataluña y nos ha dividido. No vamos a pasar de puntillas sobre eso.

Miren, estos presupuestos consagran una grandísima inversión en propaganda, no solamente en los medios de comunicación públicos, que es escandaloso las partidas que dedican ustedes..., esos 1.300 millones para TV3 contra 1.000 millones de la sequía; 1.300 para TV3 en cuatro años, 1.000 millones para la sequía en seis años –para la sequía–: para la sequía va mucho menos de lo que va a la propaganda de TV3 y de Catalunya Radio. También ustedes subvencionan generosamente a todos los medios, dicen que en catalán, pero, claro, les pagan cantidades para que medios que son absolutamente deficitarios continúen actuando como altavoces del Gobierno.

La última campaña que han hecho ustedes, precisamente, para estos presupuestos que pueden quedar muy bien en presupuestos no natos, es escandalosa, la última que han hecho ustedes; la han hecho por la tele, por la radio y en los diarios, esa de vender las virtudes de estos presupuestos. Oigan, las campañas institucionales informan a los ciudadanos de cómo hacer uso de sus derechos, señora Capella, no de decirles: «Mire, qué bonito es esto que el Gobierno hace por usted, mire qué Gobierno más benéfico somos.» No, se les pone un teléfono y se les dice: «Si usted necesita acceder a tal prestación, llame al teléfono tal.» (*Alguns aplaudiments.*) Y eso es una campaña informativa; lo demás es pura propaganda. Vale, pues, ustedes gastan en propaganda.

Los sueldazos descomunales que se cobran en la Generalitat de Catalunya, el señor Illa los criticaba antes de llegar al Gobierno, pedía sus rebajas, pero, desde luego, al final se han pactado estos presupuestos y no se ha tocado nada de eso. Y se han mantenido estructuras que fomentan la opacidad en la contratación, como el

CTTI, en el que van 865 millones de euros casi imposibles de controlar para un organismo que jugó un papel superdestacado en la organización del referéndum ilegal y la contratación de servicios.

Y, miren, yo les voy a decir una cosa: con la última jugada que ha hecho *comuns* de hacerles sufrir a ustedes hasta el último momento y que estén con caras cariacontecidas y que al final les digan «sí, mantenemos la enmienda», pues yo les voy a hacer una oferta, oigan. (*Remor de veus.*) Miren, les voy a hacer una oferta, que con nuestros votos lleguen y aprueben ustedes presupuestos. Mire, señor Aragonès, o sea..., el señor Aragonès ha levantado la cabeza. (*Rialles.*) Señor Aragonès, si ustedes quitan las embajadas, si ustedes no se gastan en propaganda, si ustedes se rebajan los sueldos, si ustedes dejan de pagar subvenciones, si ustedes se ahorran esos 1.500 millones del presupuesto que se gastan en tracas del *procés* y los invierten en quitar la pobreza infantil, en educación, en la inversión de infraestructuras, en renovables, nos sentamos y hablamos con los socialistas.

Señor Illa, dígame al señor Aragonès que si él hace algunas de las cosas que usted decía que había que hacer antes de las elecciones, que a lo mejor con Ciutadans se puede sentar. Usted tiene una oportunidad, señor Illa (*alguns aplaudiments*) –tiene una oportunidad. En vez de apuntarse a los presupuestos continuistas, por mera conveniencia del señor Sánchez y por esa vocación que siempre ha tenido el Partido Socialista de estar allí donde se gobierna y se maneja el dinero público, pues, oiga, tiene la oportunidad ahora de no ir por esa línea y ser verdaderamente rompedor y valiente políticamente y forzar a que haya un verdadero cambio en estos presupuestos.

Si hay un verdadero cambio..., y casi le pediría: señor Aragonès, por favor, levante otra vez la cabeza. No lo hace; no lo hace, porque ahí le pediré que abjure del *procés*, que trabaje por una Cataluña de verdad, para todos y unidas, señor Aragonès. Entonces sí que todos podríamos empezar a hablar con tranquilidad. Pero, claro, si ustedes nos amenazan con DUIs y ustedes nos amenazan con relanzar el *procés* y todas estas cosas, comprenda que Ciutadans lo tiene un poco más difícil para hablar con ustedes; pero fíjense qué fácil sería: 1.500 milloncitos reorientados y a lo mejor se podría hablar.

Bueno, miren, hay varios departamentos, hay varias partidas presupuestarias que yo les quería comentar, pero no voy a tener tiempo de decirles todo lo que me hubiera gustado. Ya he mencionado algo de la presión fiscal; por lo tanto, no me referiré al Departamento de Economía. En Empresa, ya he hablado de... Mire, le diré una cifra en Empresa: ustedes se marcan el 25 por ciento del PIB industrial; tener el 25 por ciento del PIB industrial para el 2030. Y yo les recuerdo que ese era el PIB industrial marcado en 2014 para tener en el 2020. Fíjense hasta qué punto estamos aquí como si fuéramos vendedores de humo.

En Territorio, ya les he dicho la crítica que ustedes «infraestructuras cero». Claro, es que ustedes van al territorio y a la que hay cualquier persona por allí que les dice «no, el molino de viento, aquí no; no, la placa solar, aquí no; no, la carretera no la pase por aquí», pues ya nos quedamos sin infraestructuras, porque este Gobierno de treinta y tres diputados no se atreve a hacer nada de eso.

Sequía, 1.000 millones; 1.300 a la «corpo». La B-40, el Hard Rock, el aeropuerto, la línea 9: todo eso sin hacer. Las renovables, a la cola y sin rumbo, que es peor, todavía. Son ustedes el paradigma de la ineficacia, la parálisis y la sinrazón económica en estos presupuestos.

Y, oigan, les voy a hablar de Justicia, esa cenicienta de los presupuestos, esa pariente pobre de los presupuestos que ustedes van asfixiando poquito a poco, porque, ya se sabe, a ustedes los jueces no les gustan, porque son el aparato represor del Estado, no lo dominan del todo, etcétera. Miren, han hecho una cosa rarísima, y por eso la quiero decir aquí, que ha sido una especie de trilerismo contable que hemos detectado en Ciutadans. A bombo y platillo anunciaron con el Partido Socialista que iba a haber 4 millones y medio más de euros para los abogados del turno de oficio:

no están. Lamento que la *consellera* de Justicia se haya ausentado; antes estaba y no está. Bueno, 4 millones y medio que han desaparecido, que no están –no están.

Entonces, yo lo que les digo es lo siguiente: puede haber habido un error, y yo les ofrezco que, bueno, si estos presupuestos..., que creo que van a quedar en presupuestos no natos; a lo mejor no llegamos a tener ni ocasión de discutir estas partidas en la comisión. Pero si ha sido un olvido –si ha sido un olvido–, nosotros haremos una enmienda en los presupuestos de Justicia para incluir lo que están reclamando los abogados: que se les deben más de 20 millones. Se conformaban con 13 millones y medio y les dieron 4 y medio, pero ni siquiera esos 4 y medio están.

Por lo tanto, esto..., hay que decir que los abogados catalanes, los seis mil abogados catalanes del turno de oficio, cobran menos que los abogados armenios, que cobran cantidades irrisorias y que luego me referiré, por cierto, a eso, porque voy a hablar también de lo que se dedica a Educación y verán ustedes ciertas comparaciones interesantes.

Miren, en Drets Socials. Drets Socials..., en Drets Socials falta la actualización de la cartera de servicios sociales. Cataluña es la comunidad... Mire, señora Capella, le voy a leer una cifra también que llama mucho la atención. ¿Se acuerda usted de...? «¡Ah, la dependencia! Es que el Estado no nos paga la dependencia. Por eso tenemos tanto retraso y no pagamos lo suficiente» y tal. Bueno, el Estado ha subido 57,3 millones de euros. No, el Estado ha aportado 22,3 millones de euros y la Generalitat ha reducido su aportación en 57,3 millones. Y, entonces, a la dependencia llega menos dinero. Ahora que el Estado aporta, pues ustedes simplemente retiran. Y es falso lo que ustedes estaban diciendo de que querían poner más dinero para estos asuntos.

Y, oiga, en Educación, aparte de que no hay cambios en un sistema monolítico de educación que ha demostrado ser un absoluto fracaso con las pruebas físicas..., es decir, con las pruebas de PISA, les quiero hablar de los capítulos sexto y séptimo de inversiones: 1.471 millones de euros, que es un ridículo 2,8 por ciento del total del presupuesto, cuando en circunstancias normales estas partidas tienen que ser del ocho por ciento, porque es mantener las infraestructuras y, además, ampliarlas.

Las partidas en personal de Educación han subido 20,5 por ciento desde el 2022. Del año 2023, que tenía 7.933 millones, ha subido a 8.555 millones, o sea 622 millones de euros más en personal, en el capítulo de personal en Educación. O sea, que todo lo que se quita de inversiones se va a personal. Esos 622 millones van a un personal tranquilamente de..., pues, de más de ochenta mil personas que trabajan para el departamento.

A eso me refería cuando les decía que son unos presupuestos electorales y para tapar bocas, porque esos quinientos y pico millones que ustedes han detraído de las inversiones suponen que centros como el CEIP Mediterrània, de Viladecans –tienen unos módulos prefabricados desde hace quince años, tienen ya agujeros de óxido en las chapas–, tienen una resolución aquí, de octubre de 2023, en este Parlamento, que acordaba que se les habían de retirar los módulos y alojarlos en construcciones decentes y dignas, y estos presupuestos no incluyen los módulos del CEIP Mediterrània, de Viladecans.

Y así todo. Cambiar todos los módulos para que nuestros estudiantes catalanes no estén por generaciones estudiando toda su vida estudiantil en módulos, eso cuesta 500 millones, 500 millones para toda Cataluña. Y son los 500 millones que han caído en picado y que se han ido a la cuenta de personal. Y eso es así y es una cosa que está haciendo este Gobierno.

¿Por qué? Hombre, pues a lo mejor es porque hay ochenta mil personas o más, o 85.000 que dependen del Departamento de Educación. Los módulos no votan y las 85.000 personas votan, ¿verdad que sí? Está muy bien, hacen un trabajo muy reconocido. Ciutadans apoya al músculo de la Administración que son sus profesores, sus sanitarios, sus policías, y les dice que deberían rebajar grasa, pero tienen que invertir, que esto son unos presupuestos excesivamente electoralistas.

Lo mismo en vivienda, lo mismo en Salud, lo mismo en Cultura. Todo es *procés*, todo es gasto superfluo y nosotros les presentamos la enmienda a la totalidad porque precisamente estos presupuestos lo que buscan es mantener Cataluña en un *procés* eterno en el que ustedes puedan vivir como clase dominante durante cuarenta años más, que todo permanezca como siempre. Eso no lo quiere Ciutadans. Nosotros no queremos –es una opción– una Cataluña cada vez más pequeña, más ensimismada, más cerrada. Nosotros queremos una Cataluña cada vez más abierta, más grande, más cosmopolita y más unida y no dividida como ustedes promueven. Los nuestros serían unos presupuestos que mirasen por la gente y para una Cataluña de todos.

Los de Ciutadans estamos y seguimos en política porque estamos convencidos de que es posible esa otra Cataluña; la que hay hace mucho que no nos gusta. Y yo le pediría, ya para acabar, al Partido Socialista, que sea más patriota –que sea más patriota–, que defienda más a las personas, menos a la nación y más a las personas. Eso es ser patriota de verdad. El patriotismo bien entendido empieza por la gente y no por las naciones ni las identidades.

Gracias.

La presidenta

Per a la sisena esmena a la totalitat, en nom del Grup Mixt té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Bien, confieso que yo tampoco iba a salir aquí, pero he visto que salía Batet (*rialles*) y eso significa que la cosa es grave y yo no podía fallar en un momento histórico como el que vivimos. Así que procederé a resumir las razones de nuestra enmienda a la totalidad, que son esencialmente cuatro.

Uno, se trata de unos presupuestos que no responden a las verdaderas prioridades de la sociedad catalana. Dos, carecen de un proyecto político compartido y coherente. Tres, consolidan el fracaso estrepitoso de sus transformaciones, verde y feminista. Y cuatro, son expansivos, sí, pero para ustedes, no para la ciudadanía. Son expansivos, sí, para sus cositas, pero no para el bienestar de la gente.

Uno, no responden a las verdaderas prioridades de la sociedad catalana. Preguntas retóricas. ¿Van a servir estos presupuestos para reducir las listas de espera? No. ¿Van a servir para reducir los barracones? No. ¿Van a mejorar el parque público de vivienda? No. ¿Van a aligerar la presión fiscal en tiempos de inflación? Lo contrario.

Dos, carecen de un proyecto político compartido y coherente. Son unos presupuestos de supervivencia y auxilio mutuo de dos gobiernos en decadencia y moribundos, el del señor Sánchez y el suyo, señor Aragonès, en los cuales el tacticismo, la desconfianza, las medias verdades, las declaraciones contradictorias substituyen a cualquier proyecto compartido y prioridad de la que hayan hablado mínimamente; declaraciones constantemente contradictorias sobre proyectos estratégicos y esenciales así lo demuestran.

Tres, consolidan el fracaso estrepitoso de sus transformaciones verde y feminista. No se ha producido, en todos estos últimos años, ninguna transformación verde real. Todas aquellas apuestas que ustedes lanzan aquí, en materia de renovables, etcétera, son ustedes mismos en los ayuntamientos donde gobiernan los que la paralizan. Resultado: no se hace absolutamente nada.

Ni ha habido una transformación feminista en lo esencial. Su feminismo, su transformación feminista, consiste en charlas, más charlas, seminarios ideológicos, de un tipo de feminismo además muy concreto, no necesariamente compartido por todo el mundo, pero en los parámetros realmente fundamentales para medir si hay una transformación feminista, que son la conciliación, la reducción de la brecha salarial y la reducción del diferencial de desempleo entre hombres y mujeres, ni un solo avance significativo. Aquí, de transformación, nada. Gastan, gastan, gastan, pero resultado ninguno.

Y, finalmente, presupuestos expansivos, sí, pero para ustedes y no para la ciudadanía; una Generalitat cada vez más grande para una sociedad civil cada vez más pequeña y empobrecida. Llevamos una década con lo peor del socialismo y del nacionalismo mezclado. Un nacionalismo que ha asumido reiteradamente las recetas progres que hunden la economía y un socialismo catalán que asume acríticamente el proyecto de construcción nacional separatista y su gasto procesista e identitario que crece y crece.

Diuen allò de «Madrid ens roba», però han creat aquí una administració elefantiaca per col·locar amics, familiars i càrrecs de partit a milers. Tota una indústria política insostenible. Exagero? No, en absolut. Passo a enumerar els dos-cents organismes de la Generalitat pagats amb diners públics de tots els catalans –dos-cents. Demano paciència, però crec que la societat catalana no és conscient de la informació que donaré a continuació.

Relació d'entitats del sector públic que s'inclouen als pressupostos de la Generalitat de Catalunya: Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, Agència Catalana de la Joventut, Agència Catalana del Turisme, Agència Catalana del Consum, Agència Catalana del Patrimoni Cultural, Agència de la Ciberseguretat de Catalunya, Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, Agència de l'Habitatge de Catalunya, Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, Agència de Residus de Catalunya, Agència per a la Competitivitat de l'Empresa, Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals de Catalunya, Agència Tributària de Catalunya, Agrupació Europea de Cooperació Territorial L'Hospital de la Cerdanya, Autometro, Autoritat Catalana de la Competència, Autoritat Catalana de Protecció de Dades, Autoritat del Transport Metropolità, Barnaclínic, Biblioteca de Catalunya, Cargometro Rail Transport, Central Infraestructures per a la mobilitat i Activitats Logístiques, Centre d'Alt Rendiment Esportiu, Centre de la Propietat Forestal, Centre de Recerca en Economia Internacional, Centre de Recerca Matemàtica, Centre de Visió per Computador, Centre d'Estudis Demogràfics, Centre d'Estudis d'Opinió, Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, Centre Internacional de Mètodes Numèrics d'Enginyeria CIMNE Tecnologies, Circuit de Motocròs de Catalunya, Circuits de Catalunya, Comercial de la Forja, Consell Català de l'Esport, Consell de l'Audiovisual de Catalunya, Consell del Treball Econòmic i Social de Catalunya.

Ara venen els consorcis, és un festival. Consorci d'Administració Oberta de Catalunya, Consorci Centre de Ciència i Tecnologia Forestal de Catalunya i, a la vegada, un altre consorci: Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals. Bé, està bé.

Consorci de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva, Consorci Corporació Sanitària del Parc Taulí de Sabadell, Consorci d'Atenció Primària de Salut de Barcelona Esquerra, Consorci de Castelldefels Agents de la Salut, Consorci de Comerç, Artesania i Moda de Catalunya, Consorci de Formació Professional d'Automoció, Consorci de Gestió Corporativa Sanitària, Consorci de l'Aeròdrom de la Cerdanya, Consorci de l'Habitatge de Barcelona, Consorci de l'Institut Ramon Llull, Consorci de l'Observatori Paisatge, Consorci dels Serveis Socials de Barcelona, Consorci del Servei Universitari de Catalunya, Consorci d'Educació de Barcelona, Consorci del Centre de Terminologia TERMCAT, Consorci del Laboratori Intercomarcal de l'Alt Penedès, l'Anoia i el Garraf, Consorci del Museu de Lleida, Consorci del Museu Memorial de l'Exili, Consorci del Pla de Rehabilitació i Equipaments de Teatres de Barcelona, Consorci Hospitalari de Vic, Consorci Institut Català d'Avaluacions Públiques de Catalunya, Consorci Mar Parc Salut de Barcelona, Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre, Consorci Museu Nacional d'Art de Catalunya, Consorci Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, Consorci Patrimoni Mundial de la Vall de Boí, Consorci Patronat de la Vall de Núria, Consorci per a la Formació Contínua de Catalunya, Consorci per a la Normalització Lingüística, Consorci per a

la Protecció i Gestió de l'Espai d'Interès Natural de l'Alta Garrotxa, Consorci per a la Protecció i Gestió dels Espais d'Interès Natural del Ripollès, Consorci del Port de Mataró, Consorci del Port de Portbou, Consorci Sanitari de Barcelona, de l'Alt Penedès, del Garraf, de l'Anoia, de Terrassa, del Maresme, de Girona i l'integral, que deu ser el que els agrupa a tots. Consorci urbanístic per desenvolupar les àrees residencials estratègiques.

Ara venen les fundacions. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau...

Alejandro Fernández Álvarez

¡Alegría y cerveza fría! Això que no pari! Fundació Catalana per a l'Ensenyament de l'Idioma Anglès, Fundació Centre de Regulació Genòmica, Fundació Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya, Fundació Institut Català Paleontologia, Fundació Institut Català de Recerca de l'Aigua, Fundació Institut Català de Recerca del Patrimoni Cultural, Fundació Institut de Bioenginyeria de Catalunya, Fundació Institut de Ciències Fotòniques, Fundació Institut Biomèdica, Fundació Institut de Recerca contra la Leucèmia, Fundació Institut de Recerca de l'Energia de Catalunya, Fundació Institut de Biomèdica de Bellvitge, Fundació Institut d'Investigació Biomèdica de Girona.

Ara els instituts sense fundació. Estic començant a resumir perquè, si no, no s'acaba mai: Institut Cartogràfic de Geologia de Catalunya, Institut Català d'Energia, Institut Català d'Oncologia, Institut Català d'Arqueologia Clàssica, Institut Català de Finances, Institut Català de Finances Capital... I així un llistat de més de dos-cents organismes.

Bé, senyores i senyors diputats, mentre recupero una mica l'aire, dir-los que d'aquest interminable llistat com a màxim –com a màxim– vint o vint-i-cinc organismes dels abans citats són necessaris. La resta són estructures duplicades, triplicades i fins i tot quadruplicades. (*Remor de veus.*) Són vostès... Són vostès *termitas aladas*. Què són les *termitas aladas*? Segons assenyalen els manuals de la matèria, una plaga silenciosa i destructiva que afecta els nostres immobles i estructures; petites criatures destinades a parasitar l'economia catalana: no perdonen ni un euro.

Diuen que volen la independència, però en realitat el que fan és viure del desig d'independència d'algunes ànimes cànides que encara creuen en vostès i es deixen manipular per uns patriotes de nyigui-nyogui i de fireta; és a dir, tots vostès. Doncs, bé, nosaltres no ens deixem manipular pel seu procés de construcció nacional, per la seva estructura elefantíaca només al servei dels seus partits. I per aquest motiu votarem en contra dels pressupostos.

Gràcies.

La presidenta

Acabades aquestes intervencions, passem ara al torn en contra. A continuació, i tal com estableix l'article 132.2 lletra *b* del Reglament per al torn en contra de paraula, té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. Diputats, diputades, president, consellers del Govern, avui decidim en aquest Ple al Parlament de Catalunya sobre el futur del país. I ho fem en base a un projecte de pressupostos que són uns pressupostos de país també, que ens permetran afrontar els reptes d'avui a la vegada que construir la Catalunya del demà, aquest futur que volem.

Avui, per tant, podem decidir, estem decidint, pensant en el país, en la gent, en els reptes col·lectius, amb mirada gran, amb vocació de ser útils i responsables, o s'estan prenent les decisions en base a mirades curtes, partidistes i egoistes. Perquè

en aquest debat a la totalitat hi ha bàsicament dues opcions: fer possible els pressupostos de Catalunya per a aquest any, per a aquest 2024, i contribuir a dotar de més eines i més recursos i destinar-los a la gent —és a dir, fer política útil i responsable—, o bé hi ha una altra opció, que és bloquejar aquests pressupostos, situar-se d'esquena a la ciutadania i impedir que Catalunya disposi d'aquests més de 2.400 milions d'euros per reforçar l'educació, per reforçar la salut i per reforçar l'habitatge, per posar alguns dels exemples.

No hi ha mitges tintes: o passa una cosa o passa l'altra. I les decisions que es prenguin sumaran al bloqueig o sumaran a les solucions i a la política útil. Això és el que ens hi juguem avui, en aquest debat aquí al Parlament de Catalunya. Ens hi juguem disposar d'aquests 43.673 milions d'euros per reforçar l'estat del benestar i afrontar els reptes de Catalunya que tenim avui, disposar d'aquests més de 2.400 milions d'euros amb relació a l'any passat. I això poden semblar grans xifres en abstracte, però això es concreta en accions per a la vida de la ciutadania.

Amb el seu vot, amb el vot de tots vostès, avui poden permetre o no permetre acabar amb les retallades en l'àmbit de l'educació, amb un pressupost que per primer cop supera els 7.000 milions d'euros, que és el pressupost que més creix de tots els departaments, que incorpora 530 nous professors, que redueix les ràtios a les aules i que consolida la gratuïtat de l'infantil 2, que és la política més transformadora i, per garantir l'equitat al nostre país, és la millor que s'ha fet mai des de fa molt temps. *(Aplaudiments)*

Avui estan decidint, estem decidint, amb el seu vot si fan possible uns pressupostos que enforteixin el sistema públic de salut i que, per tant, han de poder i van a reduir les llistes d'espera, que compleixen amb les millores laborals dels professionals sanitaris, que també incorporen aquests 20 milions addicionals per lluitar contra la salut mental i aquest fons addicional de 800 milions d'euros.

El que estem fent avui aquí va de si som capaços de lluitar amb totes les eines contra la sequera, un dels principals reptes del nostre país, per no dir el que més. I aquests pressupostos ho fan, poder lluitar contra la sequera, amb 1.000 milions d'euros per combatre la sequera, com dèiem, per garantir l'abastiment d'aigua, per construir les infraestructures hídriques o per modernitzar els regadius del nostre país.

I, si parlem de la vida de la gent, veiem com aquests són els pressupostos que la ciutadania mereix, perquè consoliden com mai un augment de recursos en inversió social. Per exemple, amb mil noves places en residències, amb més de dos mil habitatges de lloguer assequible o amb el reforç de la prevenció i l'atenció davant de les violències masclistes.

Parlem d'uns pressupostos de país, per tot això que els hi comentàvem, però també perquè incrementen com mai els diners per a la cultura i per a la llengua catalana, en especial en l'àmbit de l'audiovisual, en l'àmbit també de l'impuls i que se segueixi desplegant la plataforma 3Cat i el projecte de Catalunya Media City. I perquè ens permeten també —per això diem que també són uns pressupostos de país— arribar arreu del país per garantir aquesta equitat territorial que volem, aquesta Catalunya sencera, evidentment, la Catalunya dels 8 milions d'habitants en què tothom ha de poder tenir les mateixes oportunitats i les mateixes condicions per a desenvolupar el seu projecte de vida on vulgui. I això ho fem amb el desplegament de la fibra òptica arreu, amb els caixers automàtics mòbils, amb projectes d'escoles bressol rurals o amb un increment del Fons de Cooperació Local per als ajuntaments, importantíssim per a aquesta vertebració territorial.

Avui, amb els seus vots aquí, en el debat a la totalitat al Parlament de Catalunya, estaran decidint si permeten que els recursos arribin a sectors estratègics del nostre país, com l'àmbit universitari, l'àmbit de la recerca, els projectes industrials i el sector alimentari. Per cert, la setmana passada celebràvem un monogràfic d'on ens van sortir molts deures. Estaran decidint si fem possible tot això o si no, o si ho bloquegen.

Perquè, saben?, les coses no passen per casualitat, les coses no passen per art de màgia o per voler-ho molt, intensament, i pam!, passen. Passen si hi ha voluntat, si hi ha feina, si hi ha recursos, si hi ha diners. Així és com passen les coses.

I aquests pressupostos fan possible un nou salt qualitatiu per a tothom, perquè rebaixen l'IRPF de les persones que tenen les rendes més baixes, perquè proporcionen productes menstruals gratuïts per a les dones del nostre país, perquè serveixen per estendre la T-mobilitat arreu del país, perquè incorporen els ajuts de lloguer per a les persones més joves, perquè inverteixen en l'ocupació dels col·lectius amb més dificultats i amb més especial atenció d'inserció laboral.

No passen per casualitat les coses al país. I si avui l'audiovisual català es planta a la catifa vermella dels Oscars, i si avui hi ha més oferta en llengua catalana en les plataformes audiovisuals que mai, i si avui tenim un atur sota mínims, i si avui tenim unes inversions estrangeres a Catalunya com mai, i si avui som capaços de produir la meitat de l'aigua que necessiten les conques internes, i si avui hem passat de nou quilovats a més de 1.600 quilovats d'energies renovables o hem fet gratuïta la T-16 per a tots els joves menors de setze anys, si avui passa tot això i moltíssimes altres coses, és perquè hi ha hagut una aposta d'aquest Govern, del Govern d'Esquerra Republicana (*aplaudiments*) liderat pel president Aragonès, i passa perquè hi ha hagut uns pressupostos que ho han fet possible i un projecte que ho vol seguir fent possible.

Per això parlem d'uns pressupostos de país, i d'uns pressupostos útils i d'uns pressupostos positius i necessaris en molts dels aspectes que ara hi posàvem exemples que la consellera, aquest matí, a primera hora, ja ens ha pogut també detallar.

I són uns pressupostos de consens de país també, de consens social, sindical i econòmic de país. Ho són en tant que s'ha arribat a acords, també, en el marc del Consell de Diàleg Social del nostre país amb els sindicats, amb les patronals, amb qui s'ha pactat un increment de l'IRSC, amb qui s'han pactat mesures de desburocratització, i també en molts aspectes en l'àmbit econòmic i social del nostre país.

Són uns pressupostos que compten amb el suport de persones de rellevància del nostre país o de diversos sectors, que s'han pronunciat també, malgrat no formar part de les negociacions; però des dels principals rectors de les universitats públiques catalanes, des del món de la cultura, des de l'àmbit dels taxistes o des de l'àmbit de la salut, s'han pronunciat a favor per donar suport a aquests pressupostos.

Així, doncs, els tornem a fer una crida a la responsabilitat, a la política útil, a fer que aquest Parlament pugui decidir ajudar les persones a través d'uns pressupostos, que és la principal eina que tenim a les mans.

Fem una crida a sortir de les zones de confort, a pensar en el bé col·lectiu, en el bé comú, en el bé pel país, com ha fet el Govern, com ha fet el nostre grup parlamentari. Perquè votar en contra d'aquests pressupostos, impedir que se segueixin tramitant aquests pressupostos, fer tot això, el que farà és que siguin còmplices d'impedir tots aquests avenços de país.

Avui encara és un dia d'oportunitat, encara és un dia d'oportunitats per al país. I per això els hi demanàriem que no robin aquesta oportunitat a la ciutadania, a la gent, als diversos sectors, a les entitats, a les institucions que estan esperant aquest projecte de pressupostos, perquè millora les vides de tota la ciutadania. No robin aquesta oportunitat al país pels seus propis interessos.

Una altra reflexió encara. Dèiem que són uns bons pressupostos, uns pressupostos de país, els millors en les condicions actuals; ho ha explicat la consellera amb tot el context i amb tots els criteris que fan que, efectivament, siguin els millors en les condicions actuals, però voldríem molt més. Volem molt més. Sabem que els millors pressupostos els tindrem quan siguem un estat independent, quan puguem ser una república catalana. I això és així perquè patim un dèficit fiscal que asfixia les finances de la Generalitat. Tenim un sistema de finançament que no s'adiu a l'esforç que fa la ciutadania del nostre país. Fins a 22.000 milions d'euros en dèficit fiscal, gai-

rebé el que representa un deu per cent del PIB, i això tenint en compte la desinversió històrica de l'Estat, que hauria de fer vergonya a aquells que ho han permès i a aquells que ho permeten.

Per això reclamem un finançament singular per a Catalunya que acabi amb aquesta situació injusta. Per això hem pactat una negociació –abans ens ho explicava també la consellera– que ens ha de permetre acabar amb aquest dèficit fiscal escandalós, i, per tant, disposar encara de més recursos. De fet, disposar i poder gestionar els recursos i els impostos, també, que paguem, que generem com a país; amb la solidaritat que pertoqui, però disposar dels recursos que aquest país genera, perquè és llavors quan tindrem la capacitat de ser molt més útils i de fer encara molt més per ajudar a tota la ciutadania i per reforçar veritablement l'estat del benestar.

I això és una feina en paral·lel: pressupostos per a avui, i aquest nou model de finançament singular per a Catalunya per al demà. Tot a la vegada, i amb l'objectiu d'ajudar la gent en el dia a dia en totes les seves vides.

Arribat aquest punt, també voldria fer uns agraïments per la feina que ens ha permès arribar fins aquí. Crec que és de rebut, crec que és necessari, i per això ho fem. Un agraïment, evidentment, al Govern, especialment a la consellera Natàlia Mas Guix i també, doncs, a tot el seu equip, per tota la feina de la preparació d'elaborar aquests pressupostos que, com dèiem, són de país, són bons, són útils i són necessaris.

També a l'equip negociador per part del Govern que, doncs, durant aquests últims mesos..., perquè això va de mesos, no va d'aquestes últimes hores o d'aquests últims dies. No va començar al febrer, la negociació, encara que alguns presentessin la seva proposta al febrer; però no va començar llavors, fa molts mesos, ja, que estem negociant. En tot cas, un agraïment a l'equip negociador, doncs, justament, per haver fet possible alguns dels acords i per haver estat treballant aquesta construcció d'un acord que permetés tirar aquests pressupostos endavant.

També volem fer... (*Aplaudiments.*) També volem fer un agraïment, en aquest cas, al Grup Parlamentari Socialistes per arribar a un acord. Saben que tenim moltes discrepàncies, que no compartim el model de país, la visió de futur, ni molt menys, al contrari; però, en tot cas, i malgrat aquestes discrepàncies, sí que hem sabut i també hem volgut posar-nos d'acord per intentar, doncs, que aquests pressupostos puguin ser una realitat, i, per tant, siguin útils per a la ciutadania.

I també, permeteu-me, diputats i diputades, poder fer un agraïment al meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tots els diputats que han format part d'aquest camí negociador també per als pressupostos, i a tot l'equip tècnic, perquè som aquells que sempre hi som i que posem els interessos del país al davant de tot. (*Aplaudiments.*)

Arribats a aquest punt, m'agradaria referir-me a algunes de les intervencions que han precedit aquest debat, amb aquestes ja tres hores llargues que portem de debat sobre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, hem vist com la seva esmena a la totalitat, i també, doncs, com ho ha explicat el seu president, no es basa en el contingut. Saben que aquests pressupostos són bons per al país –ho saben. No hi ha cap mesura que els hi faci nosa, que puguin estar-hi en contra. Saben que és bo. Hi ha més recursos, van a reforçar l'estat del benestar. Moltes de les qüestions que vostès han proposat estan recollides, inclouen moltes de les seves demandes.

Per tant, avui han vingut aquí..., tota la negociació *fake* ha sigut, doncs, un camí per arribar aquí a justificar una decisió que no té justificació possible, que estava presa abans de fer veure que volien negociar, que respon només –així ho entenem nosaltres– a la voluntat de desgastar el Govern. I, fent això, no s'adonen que giren l'esquena a la ciutadania, ciutadania que està esperant aquests pressupostos?

De fet, des de la seva sortida unilateral del Govern –per discrepàncies internes, recordem-ho–, han decidit avantposar els seus propis interessos que assumir les

contradiccions i mullar-se pel país. Han decidit errar d'adversari –ho veiem cada dia en aquest Ple, errar d'adversari–, i qui ho acaba pagant és la ciutadania del nostre país. (*Aplaudiments.*)

Posem alguns exemples de qüestions que han demanat vostès, que porten en les seves mesures i que estan incloses en els pressupostos. En l'àmbit de la llengua catalana, més inversió que mai, més diners que mai per tal de protegir, defensar, impulsar i desplegar la llengua catalana. També hi ha una reforma fiscal de l'IRPF, a les rendes més baixes, per cert, no als més rics, o no a tothom per igual, perquè es tracta de distribuir la riquesa, no de perpetuar desigualtats. Per això es fa aquesta modificació fiscal a les rendes més baixes en l'IRPF, no per a tothom, perquè, si no, no s'està fent el que pertoca. Han fet propostes amb relació a la indústria, malgrat que després s'oposen a les tramitacions perquè aquests projectes arribin al territori, com la inversió de Lotte a Mont-roig del Camp. O han fet propostes en l'àmbit de la internacionalització o de l'acció exterior que estan recollides en aquests pressupostos.

I avui hem escoltat el discurs del senyor Batet, que diu que ha vingut aquí..., quan ja portava la meitat del discurs, però en tot cas ha vingut aquí a fer una proposta, un paquet de propostes que són les mateixes que ja havien fet en les reunions anteriors. Potser el senyor Batet no ho sap perquè no ha participat de les reunions, malgrat que llavors ell es queixava que la consellera no hi havia participat; però, mirin, senyor Batet i diputats i diputades de Junts, una proposta que es fa directament aquí al faristol, que no es fa a les reunions, que no es fa en privat al president, que no es fa en privat a la consellera, que no es parla, doncs, abans d'arribar aquí, al moment del debat a la totalitat, és només teatre –és només teatre (*aplaudiments*), és només teatre.

Però analitzem, analitzem la proposta –perquè l'hi han pogut entregar al president, hem tingut temps en el debat que portem, doncs, de poder fer-hi una ullada–, i segueixen demanant la rebaixa de successions i modificacions fiscals que, si les sumem totes –amb allò que ja demanaven abans, eh?–, ascendien a 1.200 milions d'euros, que ens haurien de dir... Està calculat, està calculat per l'equip d'Economia. Poden dir que no, però està calculat; no es posin nerviosos, està calculat. (*Remor de veus.*) Llavors, tot això sumat... (*Remor de veus.*) Els hi farem arribar, no tinguin cap... Els hi farem arribar. Totes les seves mesures fiscals sumen 1.200 milions d'euros d'ingressos que deixaria de percebre la Generalitat de Catalunya. Què pensen retallar? Vingui i faci una proposta també, perquè, al costat d'una proposta de minorització dels ingressos, han de fer una proposta de retallades; si no, això no s'aguantaria. Aquí, el fum i la màgia no funcionen.

Però seguim. Si només mirem la part de successions, que no són aquests 1.200, és una part més reduïda de minorització dels ingressos..., analitzem el que vostès proposen. I, per analitzar-ho, em referiré a un exconseller que coneixen prou bé, l'exconseller Mas-Colell, que diu –que deia fa poc, fa dos dies– que l'actual impost de successions, que vostès també van votar, no perjudica ni les classes mitjanes ni els nuclis familiars. De fet, si analitzem com funciona l'impost de successions ara mateix, en aquests moments, fins a cent mil euros de l'herència no es paga. Les primeres residències, que sumen fins a un import de 500.000 euros, estan bonificades en un noranta-cinc per cent. Per tant, la major part de gent no paga res. El vuitanta-un per cent dels contribuents paguen menys de mil euros, i, de fet, el setanta-quatre per cent de les herències no paguen res en impost de successions o donacions.

Tot plegat suposa una recaptació a base dels més rics o dels que tenen més propietats; aquests són els que veritablement paguen. I vostès –la seva proposta– el que volen fer és beneficiar les herències més riques i deixar de poder ajudar centenars de persones que ja no paguen i poder deixar de tenir centenars de milions d'euros que van per a tothom; això és el que estan proposant. Malgastar el marge de política, de fer política que ens dona aquesta finestra d'oportunitat, que ens donen aquests pressupostos avui per impulsar rebaixes fiscals a les herències més riques creiem que seria un error

—creiem que seria un error—, perquè tindria un cost per al present i tindria un cost també per al futur, ens hipotecaria el futur.

No cometrem l'error de suprimir successions ara, en aquests moments, i després haver de cancel·lar la inversió en infraestructures per lluitar per la sequera, per exemple, perquè no tindrem capacitat en un futur, com ja van haver de fer vostès, com va haver de fer CiU el 2011, que després no tenia recursos; va haver de deixar de fer moltes de les inversions per haver modificat amb anterioritat impostos, entre ells també l'impost de successions. Per tant, nosaltres no ho farem. (*Aplaudiments.*)

Amb aquesta proposta, el que veiem és una cosa. Miri, el senyor Batet deia: «Nosaltres ens hem mogut.» Ha vingut aquí i ha dit: «Ens hem mogut.» Sí, s'han mogut cap a la dreta, cap a la Convergència de tota la vida, que representa no la Catalunya sencera, sinó la Catalunya burgesa. (*Aplaudiments.*)

I una última cosa encara, que no fa referència als pressupostos, però que no podem deixar de dir-la. Entenc que han de gesticular perquè han de redimir-se, perquè ara a Madrid fan tot allò que havien estat criticant, tot allò que ens havien «matxacat» per terra, mar i aire que fèiem nosaltres, que ens havien dit de traïdors a botiflers, i paro de seguir. Perquè ara fan allò que fa anys que fem nosaltres: negociar per resoldre el conflicte, fer política útil. Doncs miri, benvingut.

Però hi ha una cosa que creiem que no hauria d'haver dit, que és que han fet més vostès en sis mesos que nosaltres, o que altres, en quatre anys. Perquè, mentre vostès ens demonitzaven, mentre vostès ens acusaven, mentre vostès ens assenyalaven de traïdors i fins i tot posaven pals a les rodes, nosaltres estàvem fent possible uns indults, una reforma del Codi penal amb l'eliminació de la sedició, i posàvem les bases per a una amnistia (*aplaudiments*) que va permetre que gent del seu partit estigui negociant en llibertat. Per tant, no ho hauria d'haver dit, senyor Batet, perquè sap que és mentida —no ho hauria d'haver dit.

Volem fer una referència també al grup parlamentari dels comuns. Avui veiem que allò que no va ser un problema, allò que no va ser un escull als pressupostos del 2022, als pressupostos del 2023, aquest any, sí, aquest any sí que és un problema, és un escull. I, per tant, ho hauran d'explicar molt bé, perquè, malgrat les seves intervencions prèvies, segueix sense entendre's per què, allò que no era un problema l'any 2022 per negociar uns pressupostos, o l'any 2023, doncs aquest any sí que és un problema. I a vegades ha sonat com si això fos una disjuntiva: o guanyaven vostès o guanyava el PSC; o imposava el PSC la seva proposta o la imposaven vostès. I això no va de que guanyi el PSC o de que guanyin els comuns. És que no va d'això. De fet, no va ni de Hard Rock, però és igual. No va de que guanyin vostès ni de que guanyi el PSC. Això va de que guanyi el país. Això va de que guanyi la gent. Això va de que se'n surti aquest país (*aplaudiments*), el país. I aquests pressupostos fan això.

Amb els pressupostos, qui hi surt guanyant és el país. Sense pressupostos, no hi guanya ningú, ni vostès ni ningú. I per això no s'entén aquesta decisió. De veritat que posaran en risc —estem veient que sí; però, en tot cas, una pregunta retòrica serà— aquests més de 2.400 milions d'euros per una decisió que saben que el Govern no pot prendre en aquests moments i circumstàncies perquè està subjecta a una tramitació burocràtica i administrativa? I els hi tornem a repetir: en aquests pressupostos no hi ha ni un euro per a Hard Rock, no hi ha cap acord amb relació al Hard Rock.

I, fixin-se, demanen aturar un projecte al Govern, que no ho pot fer, perquè hi ha una tramitació en marxa, una tramitació administrativa, jurídica i legal. Però a la vegada ens ataquen a nosaltres, a Esquerra Republicana en concret, que hem mostrat que aquest projecte, si fos per nosaltres, no el faríem, que més aviat hi estem en contra, sabent les majories que hi ha en aquest Parlament de Catalunya. Però fixin-se encara més: al Govern de Madrid hi són vostès amb el PSOE, que allà, el PSOE, el PSC, en tot cas, sí que són els que volen impulsar Hard Rock. I no només això, són els que volen impulsar la B-40 i són els que volen l'ampliació de l'aeroport. Amb

això no tenen cap problema, de compartir un govern a Madrid amb aquells que volen fer tot allò que aquí sí que denuncien. (*Aplaudiments. Remor de veus.*)

No, si la contradicció la tenen vostès, no aquí. I a més a més, vinculen tot això... No ho fan en un debat de política general, no. Vinculen tot això, tota aquesta contradicció en ella mateixa, aquesta incoherència pura, a uns pressupostos per a aquest any 2024 on el projecte de Hard Rock no té cap relació ni cap vincle. Per tant, és surrealista, realment, la posició que han tingut vostès. I ara ens diuen: «Tranquils, el pressupost sencer, no, esmena a la totalitat; però el pressupost a trossets sí, vagin portant que anirem fent. Miri, això no –això no–, perquè hi ha d'haver responsabilitat, rigor i seriositat. (*Aplaudiments.*)

Responsabilitat, rigor i seriositat. De veritat que en aquest Parlament hem de treballar d'aquesta manera: amb seriositat, amb rigor i amb responsabilitat. I és paradoxal que girin l'esquena als pressupostos més socials que ha fet mai el Govern de la Generalitat de Catalunya, i és paradoxal que renunciïn a les seves pròpies propostes en els àmbits sectorials que han estat negociant amb el Govern i en els quals s'havia pogut arribar a acords i que ara ho vulguin deixar en paper mullat.

Perquè amb aquest vot en contra del pressupost de la Generalitat de Catalunya, avui llançaran a la paperera la possibilitat de més beques menjador... O com explicaran que donen l'esquena a sindicats i al tercer sector en les seves demandes recollides en els acords amb el Consell de Diàleg Social de Catalunya, com l'increment de l'IRSC? O com explicaran al país que, podent fer-ho, no han volgut acabar amb les retallades de Convergència en l'àmbit de l'educació o en l'àmbit de la sanitat? Com explicaran que no s'avanci en l'accés i l'ampliació, per exemple, també, de les beques menjador? Com explicaran al país que s'aturi la millor inversió en habitatge públic de la història? Tot això són coses reals. El projecte pel qual han posat en risc, estan posant en risc i posaran en risc els pressupostos de la Generalitat de Catalunya és un tràmit, és un *render*, si m'ho permeten dir d'aquesta manera; la resta són coses reals que deixaran d'arribar a la ciutadania –són coses reals. (*Aplaudiments.*)

I, mirin, han triat avui i han decidit bloquejar uns pressupostos. Ja està, no passa res, han sortit d'aquí i ho han explicat; és la seva posició, evidentment, no hi podem fer més. Però han decidit això. Nosaltres creiem que ho han decidit per càlculs electorals i electoralistes. Hard Rock, al final, és l'excusa. El que hi ha de fons és que no volien que hi hagués un tercer pressupost consecutiu en aquest país que pogués arribar a ser una medalla per a un govern. Però és que això no va de medalles, tampoc. Això va justament de que aquests recursos vagin a la ciutadania. I no sé si la vicepresidenta del Govern espanyol, Yolanda Díaz, ha dit, no ha dit, ha intercedit, algú hi ha parlat, però no van tenir tants escarafalls quan van acceptar el vot de Manuel Valls a l'Ajuntament de Barcelona. (*Aplaudiments.*) Així que lliçons, ni una.

Em volia referir també al Grup Parlamentari de la CUP, bàsicament, perquè és cert, hem tingut negociacions també enguany, hem pogut fer una part del camí. Avui els hem escoltat atentament, com sempre, sabent que compartim bona part del diagnòstic de la situació econòmica, social, política del país. No del tot, evidentment, per això som projectes polítics diferents, però sí que en compartim bona part, sobretot de les anàlisis, de les reflexions, de la part econòmica, social o política del país. Saben també que podem arribar a compartir propostes concretes, o com a mínim vies per tal de començar-les a caminar, a concretar, a treballar, propostes, accions per afrontar justament tots aquests reptes de país socials, econòmics i polítics. Però també saben quina és la majoria d'aquesta cambra. I malgrat que sabem que hi ha majories al país, que hi ha majoria social que també coincideix amb la diagnosi que han fet vostès, amb la diagnosi que podem compartir també des d'Esquerra Republicana, malgrat que hi ha una majoria social al país que també defensen aquest diagnòstic i aquestes propostes, aquí al Parlament, com li deia, aquesta majoria no hi és –no hi és.

Per tant, el que d'alguna manera volem fer, volem treballar, que hem compartit i que creiem que és el que hem de fer, és treballar perquè aquesta majoria social que existeix al país, una majoria social d'esquerres i una majoria social progressista, una majoria social independentista, una majoria social que treballa o que va en la línia, que comparteix molts dels consensos que compartim també vostès i nosaltres, vosaltres i nosaltres..., fer que tota aquesta majoria social també ben aviat tingui una majoria aquí al Parlament de Catalunya. I segur que llavors tindrem la força per fer moltes de les coses que avui també ens han proposat.

Volia respondre també, abans d'acabar, als representants que han parlat dels grups de la dreta, d'extrema dreta. Però aquí sobretot venim a debatre sobre arguments, sobre propostes, sobre posicionaments ideològics que estan enfrontats, i per això, doncs, és plural el país i és plural la seva representació. Però el que no farem des del nostre grup parlamentari és respondre o interpellar-nos o gastar temps, diguéssim, de debat parlamentari sobre insults, sobre amenaces o sobre mentides, que és el que han fet els diputats i els representants de VOX, Ciutadans i el Partit Popular. Així que res a dir a les seves intervencions. Podríem omplir, eh?, podríem omplir el temps llegint tots els consorcis i les agències de Catalunya que treballen al servei del país, però no ho farem. El que s'ha vist, amb relació al representant del Partit Popular, és que ha hagut d'omplir el temps perquè probablement no havia estudiat prou el pressupost de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

I acabo, presidenta. Diputats i diputades, els republicans i les republicanes som conscients, en paraules del batlle de Barcelona durant la Segona República Jaume Aiguader, que Catalunya, si vol ser lliure, ha d'aprendre a ser justa. I com que volem una Catalunya lliure, estem treballant cada dia no només perquè sigui lliure, sinó també perquè aquesta Catalunya sigui justa. I aquest país, el nostre país, té uns reptes enormes. Avui n'hem compartit alguns, però ho fem constantment en aquest Parlament de Catalunya. Només una Catalunya amb justícia social podrà garantir també la llibertat plena dels seus conciutadans. Per això cal treballar des de tots els fronts i a tots els nivells.

Els maximalismes, o el tot o res, no funcionen; ens porten només al bloqueig. En canvi, intentar construir consensos, intentar buscar acords, potser la gradualitat, però, en tot cas, pas a pas, és el que ens permet avançar. I això és el que fem. I això és el que fan aquests pressupostos; uns pressupostos que, com els hi deia, són bons. Els hi hem explicat per què considerem que són bons. Són bons en ells mateixos per les xifres que contenen, pels recursos que van al país, però també són bons en tant que són sinònim d'alguns dels valors que volem reivindicar. Són bons perquè recullen, incorporen, aquests pressupostos, sentit de país. I què hi ha amb més sentit de país que donar sentit a la feina que fem en aquest Parlament, que és ser útils i no bloquejar, sinó fer que la gent se'n surti, fer que els sectors econòmics estratègics del país se'n surtin?

Per això aquests pressupostos tenen sentit de país, perquè van a aquests objectius, van a defensar Catalunya, van a tenir visió d'aquesta Catalunya completa, d'aquesta Catalunya sencera, d'aquests 8 milions de persones que viuen al nostre país. Aquests pressupostos també són sinònims de generar certeses. En temps de neguits i d'incerteses..., globals, eh?, mundials, no només del nostre país; però en temps de neguits i d'incerteses, cal posar rumb clar, propostes per a la majoria de la societat. I és també el que fan aquests pressupostos. No tramitar-los o no aprovar-los ens generarà moltes més incerteses i moltes més complexitats que avui podríem evitar si tots avui votéssim amb aquesta responsabilitat de país.

També són sinònim, aquests pressupostos, de responsabilitat i rigor, en la línia del que els hi deia. Davant d'aquesta temptació del partidisme de curta volada o de buscar rèdits electorals, aquests pressupostos, aportant responsabilitat i rigor, el que fan és poder donar respostes a la major part de reptes que té el nostre país. I aquests pressupostos també són sinònim d'ambició i d'orgull per seguir defensant i fent més

fort encara l'estat del benestar del nostre país, amb més metges, amb més mestres, amb més mossos, amb la defensa del català, amb la lluita contra la sequera, amb feina feta i feina que s'ha de seguir fent, per apostar pels sectors estratègics, com abans comentava: el sector agroalimentari, el sector de l'àmbit industrial, l'àmbit de la recerca o de les universitats.

I aquests pressupostos, a banda de ser tot això, també són un reflex dels valors de la perseverança i de l'esperança. La perseverança que representen en la mesura de voler construir consensos, de treballar per sumar i, per tant, per després ser útils. I l'esperança de dissenyar aquest horitzó de futur per al nostre país. No permetre avui aquesta tramitació, més enllà, òbviament, de les conseqüències nefastes per a la major part de ciutadania del nostre país, també dona un missatge molt dolent, molt decebedor, de la política. Provocarà, segurament, més descrèdit i més desafecció.

Sabem que és més fàcil fer soroll que no pas fer música –sabem que és més fàcil fer soroll que no pas fer música. Per això aquí moltes vegades sentim soroll, crítica i ja està. Nosaltres hem triat fer música i hem triat poder... (*Veus de fons.*) Hem triat fer música, sí, que vol dir fer feina i vol dir arremangar-nos i vol dir intentar aixecar aquest país cada dia. És molt còmode només criticar. (*Aplaudiments.*) És molt còmode, avui, prémer un botó i carregar-se tota aquesta feina –és molt còmode.

Però creiem que el que val la pena és justament la via –potser més difícil, més complexa– de la incomoditat d'arribar a acords amb aquells que hem sigut capaços d'arribar-hi, d'intentar construir consensos, de deixar les frivolitats, els eslògans fàcils o les receptes màgiques a una banda i treballar des de la determinació i la perseverança per tirar aquest país endavant. Els fem l'última crida a la responsabilitat. Avui que poden triar, triïn bé, en tot cas. Nosaltres hem triat i hem triat estar al costat de la gent.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, algun grup parlamentari vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*)

Doncs, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats, públic que ens acompanyeu... Bé, en primer lloc, una referència directa a la diputada Vilalta. Qualificar la negociació que hem fet de *fake* ho trobo una falta de respecte per als que hem participat i per a tot el nostre equip. (*Aplaudiments.*) Ho dic personalment, però també en nom de tot l'equip, perquè penso que aquestes gràcies en un moment tan greu en què el país s'enfronta a potser no tenir pressupost... (*Veus de fons.*) No, el to l'hauria d'abaixar la senyora Vilalta, si us plau. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Si us plau...

Jordi Munell i Garcia

L'hora..., com deia, l'hora és greu. Enfrontem el país a no tenir pressupost, al pressupost prorrogat o fins i tot a convocar eleccions per part del president Aragonès. Per tant, les gràcies no fan gaire gràcia.

Miri, jo aquests dies –aquests dies: ahir, abans d'ahir, el cap de setmana– pensava en la consellera Mas, la responsable del Departament d'Economia, mentre esperàvem si ens trucava, perquè vèiem que entraven i sortien del Palau els comuns i els socialistes, i a nosaltres no ens trucava. I pensava: «Què faries si fossis la consellera Mas?» No, ja costa d'imaginar, perquè evidentment no soc com vostè; però pensava: «Què faries si fossis la consellera Mas?» Pensava: «una, segurament hauria assistit a les quatre reunions amb Junts per Catalunya.» A totes quatre, perquè hagués considerat la importància de que la consellera en primera persona també hi fos, i

conscient, com dèiem, de la importància d'un pressupost. Per tant, també voldria dir que no hauria menystingut, com la portaveu d'Esquerra deia, els vots de Junts per Catalunya –no els hauria menystingut. Perquè negociar no és adherir-se, negociar és buscar el punt comú entre les propostes que fem els uns i els altres (*aplaudiments*.) I els pressupostos –ho hem dit moltes vegades– no és el full de càlcul que ens donen, els pressupostos són també un reflex de l'equilibri territorial, de revertir les desigualtats territorials, les desigualtats socials; són un reflex, per tant, del país que imaginem, però també del país que albirem, de la independència que albirem.

Si hagués set la consellera Mas hauria estudiat totes les propostes de Junts per Catalunya, fins i tot les de fiscalitat, malgrat que no els hi agradin, perquè tenen més de 3.200 milions de sobreingressos, com han dit, més d'11.000 milions dels darrers anys, però això no ho noten els ciutadans de Catalunya, ni les empreses, ni les botigues, ni els comerços. Al contrari, els índexs i la taxa de pobresa creix; no ho dic jo, ho diu la premsa: «La inflació provoca un increment de la pobresa.» És a dir, la Generalitat incrementa pressupostos –lògica: hi ha més recaptació de l'IVA, més recaptació de l'IRPF, més recaptació d'impostos directes i indirectes–, però els calaixos de les famílies es buiden, la butxaca de les famílies es buida, la liquiditat de les empreses baixa. La Generalitat creix en el pressupost, però la ciutadania no ho nota. I, per tant, aquest no és el model de país que nosaltres albirem. (*Aplaudiments*.)

I de ben segur que no és culpa del Govern, en som conscients; hi ha un estat al darrere que recapta més IVA, que recapta més IRPF, que recapta més impost de societats, que no executa les inversions i que, a mesura que més recapta, més dèficit fiscal va generant. Per tant, si hagués set la consellera d'Economia, en lloc de veure-ho com un afront a la proposta que fa el Govern, ho veuria com una oportunitat; una oportunitat d'anar junts a negociar amb un estat recaptador, fiscalitzador i incomplidor (*aplaudiments*.) Això ho hauria vist com una oportunitat.

També, si fos la consellera d'Economia, li hauria demanat al meu president que prioritzés aprovar el pressupost amb les forces independentistes, perquè aquest era el compromís de la investidura, i aquest és un compromís que ens pensàvem que era de país, d'aquest cinquanta-dos per cent que ara ja no existeix i que es va comprometre amb la independència de Catalunya.

Si fos la consellera d'Economia, segurament tampoc haguéssim trucat a la Yolanda Díaz. (*Rialles*.)

I, finalment, si fos la consellera d'Economia, no podria restar insensible a aquestes notícies que aquests dies es van reproduint: «Menys diners encara per a les autonomies», «Cada dia trenta catalans es moren sense rebre la llei de la dependència per part de l'Estat» –que som dels primers a pagar i dels darrers a cobrar–, o que les inversions de l'Estat a Catalunya, any rere any, fan realment vergonya. Si fos la consellera d'Economia m'hauria rebel·lat contra tot això, hauria, com dèiem, demanat el suport de Junts per Catalunya buscant els seus vots, asseure's a negociar –encara hi som a temps– i, per tant, intentar, com dèiem, tenir un país més equilibrat, un país on tothom tingués iguals oportunitats visquis al poble, o a la comarca que visquis, i, a més a més, hauria tingut en compte també una cosa molt important, les propostes del «Preparem-nos», per avançar cap a la independència, cosa que amb el PSC i amb els comuns no estan fent

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats..., aprovecho este turno de réplica sobre la enmienda a la totalidad de los presupuestos de la Generalitat de 2024 para incidir en la gran urgencia que estamos viviendo en Cataluña. Estamos en una situación muy

crítica, y me vienen a la cabeza las frases del corrupto Pujol y sus campañas: «La feina mal feta no té futur», «la feina ben feta no té fronteres», o «Catalunya, un país d'Europa», o «el Govern dels millors». Y han pasado todos estos años y ha sido todo lo contrario: competencia asumida por la Generalitat de Catalunya, grave empeoramiento. Por ejemplo, en gestión pública, en educación, en seguridad, en libertad. Y estos presupuestos inciden en todas estas circunstancias malas.

Políticamente vamos muy mal en Cataluña. Ustedes no han roto España, y es su empeño, lo siguen pretendiendo. Y en cambio han partido Cataluña en dos; han quebrado nuestra convivencia y luchar contra sus mentiras y manipulaciones es una grave urgencia. Están imponiendo desde hace años, ya con el pujolismo, una forma de ser catalán, excluyente y empobrecedora. Y su mítica y persistente imposición lingüística es antinatural y anticatalana.

Económicamente han hundido nuestra industria. Ahora van a por nuestro campo. Por culpa de sus políticas ecologistas, sus impuestos y su falta de control de las fronteras.

Se acostumbran a un paro, que yo desespero, del diez por ciento, del nueve, del nueve coma... Más de 300.000 personas –estamos en 348.000 personas– que buscan empleo y no lo encuentran. Y ustedes no desesperan.

Socialmente vamos muy mal. La educación, cada vez peor. Cada vez más inmigración ilegal e islamismo, cada vez más inseguridad, y es consecuencia de su gestión y de los presupuestos que van aprobando año en año.

Es por ello que desde VOX planteamos que hemos de hacer grandes reformas –que, por supuesto, estos presupuestos no contemplan– del sector público, donde sobra muchísimo gasto. Lo hemos comentado antes: hasta un treinta por ciento de su presupuesto sobra –sobra–, es totalmente gasto prescindible y está estimado en 12.000 millones de euros en subvenciones, en sindicatos, en asociaciones, en gasto innecesario, en duplicidades, en privilegios, en los muchos entes y organismos que antes hemos escuchado de la voz de un diputado y que alcanzan más de doscientos organismos.

Y por eso hay que acometer una gran rebaja fiscal, dejar de espoliar a los catalanes, simplificando impuestos, suprimiendo algunos y reduciendo el IRPF, que es el que más castiga a las familias y trabajadores, como hemos podido proponer desde el Congreso de los Diputados, dejando de ahogar a los catalanes y favoreciendo la economía y la generación de empleo.

Y, por supuesto, hay que recuperar valores básicos en nuestra sociedad, en nuestra nación: políticamente y económicamente, unidad, libertad e igualdad, y socialmente, recuperar el respeto a la vida, a la familia, la libertad educativa y la seguridad. (*Aplaudiments.*)

Miren, se pueden pelear por algunos números, entre Junts y Esquerra, un impuesto arriba o un impuesto abajo; incluso con los *comuns* por un solo proyecto, por el Hard Rock; incluso puede tener, el Govern de Catalunya, Esquerra Republicana, el apoyo de patronales y sindicatos –de algunas patronales y algunos sindicatos, que, por cierto, ustedes han comprado con 22 millones de euros en subvenciones–; pero les tenemos que decir todo lo claro que podemos decirles, y no hace falta gritar, que tanto estos presupuestos como sus políticas merecen esta enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres... (*Veus de fons.*) Perdoneu, doncs, que m'ho haviéu demanat i no sabia què haviéu demanat. Perdoneu.

Doncs té la paraula, per part de... No sé si..., a part hi ha algun altre grup també? (*Pausa.*) Tots. D'acord.

Doncs per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, membres del Govern... Senyor Aragonès, malauradament, en aquesta legislatura això entre vostès i nosaltres ha passat massa cops, malgrat els inicis prometedors, malgrat la mà estesa contínuament i malgrat que a vegades amb el seu partit ha semblat possible construir propostes per avançar, com a l'inici vam fer amb la renda bàsica universal o l'energètica pública. Però, després, això o no es materialitza o es fa amb tanta timidesa que acaba sent un simple llistat d'anuncis o de bones idees.

Vostès, per començar, s'entesten que el Hard Rock no té a veure amb aquests pressupostos. Nosaltres sabem amb què té a veure el Hard Rock. I té a veure amb la ludopatia, amb l'augment dels preus de l'habitatge, amb la precarietat laboral. Sabem que té a veure amb el frau i l'evasió fiscal a escala internacional. I si no hi ha voluntat d'aturar-lo... Ho repetim: a dia d'avui Hard Rock no compleix amb les clàusules per a l'atorgament de la llicència. I el propi Govern ho ha reconegut. El Govern ha reconegut que alguns dels contractes estan caducats i, a més a més, a instàncies d'aquest grup parlamentari, s'estan investigant informacions que podrien estar manipulades en aquests contractes i que estan en mans de l'oficina antifrau. Per tant, ni moratòries ni més impostos ni reformes d'aquest projecte, el Hard Rock està mort i cal aturar-lo ja. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostès s'han arriscat a fer caure uns pressupostos per defensar un projecte com el Hard Rock. Això és el que queda a la superfície. Però al fons, al fons d'aquest debat de pressupostos, el que queda és que en aquest país governi Junts, governi el PSC o governi Esquerra Republicana, qui mana i qui guanya és «la Caixa», qui mana i qui guanya és Foment i qui mana i qui guanya són els rics de sempre, que aquesta setmana corrien a dir que aprovem els pressupostos, mentre els moviments socials i els sindicats estan convocant aquí fora per aturar-los.

I nosaltres ho vam advertir, però aquí ens trobem: han preferit arriscar-se a no aprovar els pressupostos perquè són massa de dretes que no aprovar-los perquè planteessin un projecte de futur per a l'independentisme.

Nosaltres creïem honestament que un govern d'esquerra havia de ser valent, que havia de confrontar els poders que han decidit fins a dia d'avui el futur del país. I no reconeixem en aquest Govern el que ha estat històricament Esquerra Republicana de Catalunya. Nosaltres i moltíssima gent d'aquest país, i segurament molta gent del seu partit, creïem de veritat que aquesta legislatura era una oportunitat nova. Nosaltres vèiem que era possible fer una altra cosa, una cosa tan senzilla o tan complicada com intentar-ho, com lluitar, com resistir quan fos necessari i avançar quan fos possible; una oportunitat de posar aquest Parlament i el Govern a fer passes endavant per la llibertat del nostre poble, a defensar drets com l'habitatge o aturar el drama dels desnonaments, regular preus i recuperar serveis públics.

Hi insistim: precisament per això ens vam asseure amb vostès. Precisament per dibuixar un marc compartit amb el Govern que donés resposta a les principals urgències del país, vam decidir arremangar-nos, vam decidir entomar les converses necessàries perquè els pressupostos d'aquest any servissin per fer front a aquestes urgències, a aquestes crisis que pateix la població.

I deia la consellera que alguns haurem d'explicar molt bé per què no donem suport a aquests pressupostos. Doncs, miri, consellera i president, vostès també hauran d'explicar molt bé i molt a poc a poc als catalans i catalanes per què no volen destinar 1.000 milions d'euros al parc d'habitatge públic, per què no volen aturar els desnonaments, per què no volen posar en marxa immediatament una distribuïdora pública o per què no volen que els serveis sanitaris siguin cent per cent públics en lloc d'estar en mans d'empreses que fan negoci amb la nostra salut.

Vostès han triat uns socis. Ho hem intentat, però aquests socis ja estaven predeterminats, que aquí al Parlament és el PSC i a fora són la patronal i «la Caixa». I això ha alçat els treballadors de la sanitat, però ha alçat també els mestres, els ecologistes i els pagesos.

I el que és pitjor, no han representat una esperança i una alternativa real per a aquella gent que no arriba a final de mes, que no pot pagar el pis o que no té serveis públics al seu abast. Però tampoc han representat allò que havia de ser l'independència, allò que ens havia de portar a la independència del nostre poble, que era una via per construir un futur diferent al que ens té reservat l'Estat espanyol.

I han preferit aquests socis i aquestes polítiques perquè han tingut por. Han tingut por a les editorials del país, a les campanyes de la dreta, a la inestabilitat institucional i a posar en perill la cadira que hi ha a Madrid. I nosaltres hem intentat, del dret i del revés, fer una resistència que fos per aturar desnonaments, fer una resistència que fos per millorar l'escola pública o per combatre el canvi climàtic. Nosaltres hem intentat desplegar una agenda social catalana, amb un pacte transversal que teníem molt clar a l'inici d'aquesta legislatura i que era, precisament, defensar la sobirania d'aquest país i d'aquest Parlament i construir una agenda social pròpia.

En aquest sentit, tenim clar que la legislatura ha fracassat i el seu Govern, ens sap molt de greu, però n'és responsable. Però diem una cosa –i acabo, presidenta–: els reptes de país són majúsculs, la independència del nostre poble és un camí complex, però la CUP treballarà, com ho ha fet sempre, per construir un bloc de país que es constitueixi en l'alternativa necessària per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia de nou. «No ens fem trampes, m'estan demanant una cosa que si l'accepto hi haurà un grup que es retirarà i, per tant, perdrem els pressupostos.» Aquesta frase no és meua; aquesta frase és seva, president, de fa exactament set dies. Per tant, podem debatre dies i dies, hores i hores, però la realitat és que vostès s'han entregat a les exigències del PSC. No n'hi ha un altre. I la responsabilitat que avui no hi haja pressupostos és seva. Vostè és qui ha d'articular una majoria suficient per tirar endavant el país i ha renunciat a fer-ho com si tingués majoria absoluta. Jo crec que només calia escoltar la intervenció i el discurs que ha fet la senyora Vilalta, la portaveu d'Esquerra Republicana. Perquè jo pregunte: ha sigut una intervenció en la que estenia la mà? Diria que no, diria més bé que ha sigut una intervenció on s'atacava els possibles socis. I aquesta és la demostració de quina és la seua manera i la seua estratègia de negociar: pressionant, amenaçant i fent xantatges.

L'hi recorde també (*alguns aplaudiments*), sí: acabar amb les retallades de CiU passa per acabar amb els regals fiscals al joc. A nosaltres ja ens sembla bé no rebaixar l'impost de successions. De fet, recorde que va ser la nostra condició que vam posar als pressupostos del 2010. No la van acceptar. Els pressupostos no es van aprovar. La vam tornar a presentar el 2020; la van acceptar i vam tindre pressupostos. Per tant, nosaltres estem satisfetes d'una reforma que es va fer en l'impost de successions perquè les grans herències, a diferència del que passa a Madrid, paguen impostos. Ara, ni rebaixa de l'impost de successions ni rebaixa de l'impost del joc. No volem ser Madrid, però és que tampoc volem ser Macau.

I a nosaltres no ens parlen de responsabilitat: si Catalunya ha tingut tres pressupostos des del 2017 fins ara ha sigut gràcies als vots dels comuns; fins i tot, els ho recorde, en any electoral. Per tant, nosaltres demostrem que quan es fan polítiques

progressistes, com una bona reforma fiscal, nosaltres hi som; però quan es compra l'agenda «desarrollista» de la dreta, amb nosaltres no hi compten.

I, senyora Vilalta, vostè comentava: «Això va de que guanye el país.» I ho compartim; per això som coherents –per això som coherents. Diem: «No en el nostre nom» –fem el que diem i diem el que fem–, «perquè el país no guanya amb el Hard Rock.» Amb la salut no s'hi juga, en la delinqüència no s'aposta i amb la sequera, sobretot, no es fa demagògia. No es fa demagògia restringint l'aigua a la pagesia i a la indústria i posant barra lliure d'aigua per al Hard Rock.

I sobre majories: el Hard Rock no depèn del Parlament, depèn de vostès. I li recorde que qui ha signat la B-40 han sigut vostès, qui ha signat la taula per ampliar l'aeroport han sigut vostès i qui ha acceptat la condició del Hard Rock per aprovar els pressupostos han sigut vostès. Vostès s'han doblegat; nosaltres, no, i no ens demanen que fem el mateix.

I ho torne a dir: als comuns no ens mana Madrid, als comuns no ens mana «la Caixa».

I per últim, vostès han dit que volen una Catalunya lliure i jo no ho dubte, però si volen una Catalunya lliure (*remor de veus*), el primer que han de fer...

La presidenta

Si us plau...

Jéssica Albiach Satorres

...és plantar cara als lobbys, perquè, diputats i diputades, Catalunya no està en venda.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora Vilalta, ¿insultos? ¿Qué insultos? ¿Qué insultos? ¡Ah!, señala al escaño vacío del señor Wagensberg. ¿Decir que el señor Wagensberg cobra sin trabajar es un insulto? No, es la realidad, es la pura realidad. Igual que es la pura realidad decir que cuando se roba en nombre del *procés* se es impune y que se busca una casta de impunes. Todo eso es verdad. Es verdad, además, que se compran voluntades con el presupuesto de la Generalitat vía subvenciones, vía propaganda. Eso también es verdad, no es insultar.

Y, en todo caso, señora Vilalta, a nosotros nos avala el que mucha gente en Cataluña piensa exactamente igual. Muchos catalanes; no *la premsa publicada a Madrid*, no. Bueno, también es verdad que hay que ser prensa un poco libre en Cataluña para poder decir según qué cosas. Pero es que hay mucha Cataluña que piensa así. Y usted representa una parte de Cataluña que piensa de una manera determinada y nosotros representamos a esa gran parte de Cataluña triste, triste por lo que ha pasado, triste y desmoralizada de ver que la política catalana no hay forma de sacudirla de donde nos encontramos; entre otras cosas, porque siempre tienen ustedes la muleta del Partido Socialista para que les acabe apoyando.

Y ese sentimiento que tiene mucha gente en Cataluña, yo lo traslado. Y hay mucha gente en Cataluña y muchos medios de comunicación, desde luego no intervenidos por ustedes, que dicen que es escandaloso que haya aquí un señor que tiene una baja que seguro que no ha renovado –que no la ha renovado, porque no la puede haber renovado, porque para renovarla hay que venir a España–, y que esté cobrando aquí, como cuando al señor Puig se le quería seguir pagando por parte de la Mesa y fue Oïdoria de Comptes que dijo: «No le vamos a pagar las dietas a este señor.» Y se las dejaron de pagar.

Y yo espero que al final en este Parlamento los funcionarios cumplan con su deber y hagan lo que deben hacer, que es no pagar cantidades indebidamente a personas que, amparadas en una baja, dijeron que se iban, pero luego han estado aireando por ahí –y ustedes mismos lo asumen– que lo que pasa realmente es que se ha fugado de España para no responder a la investigación por el asunto Tsunami.

Y, de verdad, señora Vilalta, no tengo nada personalmente ni contra el señor Wagensberg ni contra ninguno de ustedes. (*Remor de veus.*) No tengo nada personal. Tengo el orgullo y la dignidad de los ciudadanos que no les gusta que algunos se aprovechan de la Administración para sus propios intereses. Eso sí que lo tengo, orgullo de catalán y de español. Eso lo tengo. ¿Sabe? Eso es lo que yo tengo, que me molesta que mis gobernantes adopten resoluciones injustas a sabiendas, prevariquen y se intercambien impunidad. Eso sí que lo tengo. Lo tengo, la dignidad; la dignidad es lo que me trajo a la política. La dignidad es lo que me trajo a la política, porque había partidos que no defendían esa dignidad de algunos catalanes a los que yo represento.

Y, mire, y no le voy a dar más discurso, pero les digo, cuando usted sale allí a decir que les insultamos, que algunos partidos les insultamos, yo les digo: «No es así, pero además sean más humildes; sean más humildes, que tienen treinta y tres años. Y siendo como son ustedes de arrogantes, pues, lo van a tener muy difícil para concitar voluntades y que su Gobierno aguante.» Yo creo que hoy se han pegado un revolcón que puede ser definitivo. Yo creo que su proyecto político, señor Aragonès, ha caído hoy de forma clamorosa.

Y, por lo tanto, yo lo que le digo es que, para esa otra Cataluña, yo estoy convencido de que lo que conviene ahora son unas nuevas elecciones. Porque ustedes, con sus treinta y tres diputados y estos presupuestos tumbados aquí hoy y esta incapacidad para sacar adelante unos presupuestos..., es que ya les deja absolutamente sin proyecto y en vía muerta.

Convoque elecciones, señor Aragonès.

La presidenta

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris esmenants, a continuació pasarem a la posició, que té la paraula per un temps màxim de quinze minuts, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, consellers i conselleres, diputats i diputades. Hem començat l'any 2024 amb pròrroga pressupostària, és una obvietat; és a dir, de nou sense pressupostos aprovats a 1 de gener de 2024. En els darrers deu anys de governs independentistes només ho hem aconseguit una vegada, d'aprovar-los a temps, va ser amb el conseller Giró. De moment, és una excepció en aquesta dècada.

Fa uns dies, el Govern de la Generalitat presentava el projecte de llei de pressupostos al Parlament. És, òbviament, al Govern a qui pertoca confeccionar aquests pressupostos, és al Govern a qui pertoca cercar els acords, cercar les aliances suficients per poder aprovar aquests pressupostos i, sobretot, és a qui li pertoca quan és un govern en minoria, és un govern que no té la majoria de la cambra al seu costat per tirar endavant aquesta i altres lleis.

Per tant, és més important que mai, amb un govern en minoria, que el Govern sigui capaç de cercar aquests acords. I també de cercar allò que ens uneix més que allò que ens separa. S'ha parlat aquí tot el matí de moltíssimes coses que ens separen a tots. Òbviament; si no, estaríem tots dins el mateix partit. Òbviament; si no, hi hauria un partit amb majoria absoluta. Però la democràcia és això, intentar entendre's amb aquells que no pensen com tu. Sembla que alguns no ho tenen massa clar.

Per tant, avui passem aquest primer tràmit de l'esmena a la totalitat. Veurem si... Tot apunta, pel que hem escoltat, que no la superarem. Però nosaltres també volíem explicar des del meu grup, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avan-

çar, per què no hem presentat esmena a la totalitat i per què hem arribat a un acord amb el Govern.

Alguns poden preguntar-se –i és obvi i és, en fi, sincer que ho facin– com pot ser que el primer grup de la cambra, aquell grup que va guanyar les eleccions, doni suport a aquest Govern. Com pot ser que aquell grup que té el cap de l'oposició, en aquest cas, en la persona de Salvador Illa, pugui donar suport a uns pressupostos. Com pot ser que donem suport a uns pressupostos quan estem a les acaballes de la legislatura, quan no aprovar-los generaria inestabilitat, incerteses i probablement ens abocaria a un final de la legislatura avançada.

Ho poden pensar i són preguntes que estan a l'aire. Nosaltres avui intentarem contestar aquestes preguntes. No hem presentat esmena a la totalitat perquè, mirin, el meu grup representa una força política que entra a les institucions a transformar la vida de les persones, a millorar la realitat. Creiem fermament en el poder transformador de la política, fermament en aquest poder transformador.

I la política només transforma si canvia i millora la vida de la gent. I si donant suport a aquest pressupost, nosaltres podem ajudar a reduir una mica les llistes d'espera en les operacions quirúrgiques o posar unes quantes vetlladores més a les aules de primària, doncs, aquí estem.

Com es poden imaginar, no fem això per falcar un govern; un govern –ho hem dit moltíssimes vegades, en infinitat d'ocasions– que no governa, que no lidera, un govern que no gestiona bé i que no ha sabut fer front a algunes crisis importants, com la sequera, de manera efectiva. Avui, per exemple, tenim les dades del tancament de l'any 2023 de l'ACA, que ha deixat al calaix, en el romanent, 613 milions d'euros. Home, es poden fer les coses, òbviament, molt millor.

El que fem no és falcar un govern, el que fem és posar una eina importantíssima a l'abast per intentar posar solucions als problemes i afrontar els reptes de futur que té en aquests moments la societat. És, òbviament, després, si s'aprova aquest pressupost, al Govern a qui li correspon gestionar-lo, executar-lo, fer-ho de manera eficaç i efectiva. A nosaltres no ens correspon això. Ens correspon, com hem fet tota la legislatura, posar-nos enfront per exigir el compliment d'aquests pressupostos.

Però la nostra oposició ha estat sempre i des del primer dia una oposició constructiva –ho saben–, crítica, molt crítica en alguns temes. Ho sap el conseller Elena, ho sap el conseller Mascort. Durs, crítics, sí, però sempre amb la mà estesa; sempre amb la mà estesa en aquesta visió nostra de que, evidentment, venim a ajudar, a transformar i a millorar la vida dels ciutadans.

Ara bé, nosaltres no compartim, és veritat, molts plantejaments amb el Govern d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per això, a l'inici de la legislatura, Salvador Illa va posar en marxa, amb tota l'honestedat i tota la humilitat del món, aquest govern alternatiu que pretén escoltar Catalunya i posar solucions sobre la taula, també per si ajuden a qui està en el Govern.

Aquesta és la nostra manera d'entendre la política –aquesta és la nostra manera d'entendre-la. Una política útil, que intenta ser útil als ciutadans, ja sigui des dels governs en molts casos, com des de l'oposició, com estem avui aquí al Parlament. I ho intentem fer, de veritat, amb tota l'honestedat que sabem i ho fem també estenent sempre la mà. Vostès poden anar-ho a buscar a l'hemeroteca i poden veure com ja a la investidura del president Aragonès nosaltres teníem aquesta actitud i l'hem tingut en totes les negociacions pressupostàries. Sempre la mateixa posició: ajudar i ser útils.

Miri, per cert, parlant d'investidures, a la investidura del president Aragonès li van donar suport Junts per Catalunya i la CUP. Miri, Junts per Catalunya, que no només li va donar suport al president Aragonès, sinó que hi va governar un any i mig. I no només això, senyor Batet, és que vostè porta deu anys governant amb Esquerra Republicana (*Aplaudiments*) i, per tant, és corresponsable de totes les polítiques –de totes. No s'hi val «només de les meves», no, «el meu conseller», «la

meva...» No, escolti, vostè és corresponsable de totes les polítiques, les d'agricultura i les de la sequera. Vostè també és responsable d'aquestes polítiques, de totes, perquè fa deu anys, ha estat deu anys, des del 2013 fins al 2023, governant amb Esquerra Republicana.

I després li volia dir també alguna cosa a la CUP. Ells que parlen tant de «sociovergència», jo volia aclarir algunes coses a la CUP. Miri, vostès han investit un president el 2016, Puigdemont, d'un partit, Junts per Catalunya, que venia de Convergència, un partit que representa més aviat la dreta catalana. El 2018 va invertir vostè el president Torra –2018, president Torra–; també Junts per Catalunya, Convergència..., de dretes. I el 2021 va vostè invertir el president Aragonès, que feia coalició o que va sumar en aquest Govern a Junts per Catalunya, un partit que vostè ja reconeix que és de dretes.

Tres presidents, tres governs on hi havia Junts per Catalunya (*aplaudiments*), que vol eliminar l'impost de successions. I ve vostè a dir-nos a nosaltres que imposem un model des de fa deu anys? Miri, perdoni, qui ha estat donant suport a governs i a presidents és vostè, són vostès, la CUP. (*Aplaudiments*). Sí, sí, vostès; no nosaltres, que no hem investit cap president des de fa catorze anys –cap president, cap–, vostès tots. Per tant, el model deu ser el seu.

I, també, per deixar algunes coses clares. I m'haig de dirigir, evidentment, al grup dels comuns. Miri, jo crec que hi han coses que no s'entenen amb les explicacions que han donat. Vostès, sorprenentment, l'any 2020 van votar el pressupost del president Torra –Junts per Catalunya, la dreta catalana... Bé, allà aquell any ja es van fer encàrrecs, des del Consell Executiu, a favor del CRT. Ja es van fer encàrrecs a l'Incasòl per comprar i vendre terrenys –2020–; vostès van votar aquell pressupost sense cap problema. Llavors, arribem a l'any 2022 i vostès tornen a donar suport a uns pressupostos. Però és que aquell any, l'any 2022, en el pressupost de l'Incasòl hi havien 120 milions d'euros per al CRT. És que hi eren el 2022. És que no m'ho invento, eh? Poden anar a la pàgina web de la Generalitat i ho troben: 2022, 120 milions.

Què ha canviat? A mi m'ho haurien d'explicar. És que el 2022 hi havia en el pressupost 120 milions i avui no hi són; no hi ha res –no hi ha res. I vostè aprova el del 2022 i aprova el del 2023. Ja estava en tramitació el PDU. Ja hi havia aquest recurs de l'Incasòl. Tot això ja hi era el 2020, ja hi era el 22 i ja hi era el 23. Què ha canviat, senyora Albiach? Què ha canviat, senyor Cid? Home, ha canviat que estem al final de la legislatura. Ha canviat..., ja ens va alertar, eh?, el senyor Sabrià, quan el van fer viceconseller, que començava la campanya electoral. I vostès li donen la raó i es posen en mode campanya electoral (*aplaudiments*) perquè no s'entén la seva posició –no s'entén–; sincerament, no s'entén aquest canvi de posició quan res ha canviat, quan en els pressupostos hi havia...

I, miri, acord de govern del PSC amb el Govern de la Generalitat –busquin-ho, busquin-ho–: ni CRT ni res que s'hi assembli. No hi ha en els pressupostos del 2024 res que faci referència a aquest projecte del que vostès parlen. I que aquí també tot-hom s'amaga una mica amb complexos.

Ja per acabar amb aquest tema. Govern, l'hi volia dir a alguns consellers del Govern, també a la portaveu Vilalta: aquest projecte està en marxa des del 2014. Miri, el 2016, el senyor Junqueras, que llavors era vicepresident del Govern i conseller d'Economia, fa una modificació del projecte. Fa una roda de premsa dient que aquest projecte es tirarà endavant, que és bo per al Camp de Tarragona, que és bo per a Catalunya. El 2018 s'adjudica la llicència amb el senyor Junqueras, però és que el 2020, que llavors el president actual era vicepresident... (*Remor de veus.*) Sí, sí, i tant!, i tant! El 2020 el president Aragonès, que és vicepresident, resulta que fa una compareixença en el Parlament amb el llavors conseller Damià Calvet i parlen a favor d'aquest projecte.

Llavors, jo crec que s'han de deixar d'acomplexaments. Hi ha una tramitació d'un PDU que s'ha de desenvolupar, que ha d'anar endavant, que és un projecte que porta molts anys. Deixin de dir que és inevitable, que vostès no el volen –vostès no el volen. Miri, escolti'm, és que les dades expliquen d'una manera molt clara què ha anat passant en tots aquests anys i com Esquerra Republicana, que estava al Govern, en cap moment tampoc va evitar que aquest projecte pogués descavalcar. Per tant, també deixant les coses clares i amb tot el respecte per a tothom.

Ara bé, davant d'aquest context en el que tothom ha anat presentant esmenes a la totalitat, nosaltres vam decidir, com deia, acordar, per responsabilitat, per aquesta política útil i, sobretot, pensant en el país, pensant més enllà i pensant en el país. Això és el que ens ha guiat durant –la veritat– totes aquestes setmanes de negociacions pressupostàries.

Vull aprofitar aquí també per fer un agraïment als equips negociadors, els del meu grup parlamentari, òbviament també els del Govern: a la senyora Cuenca, que està aquí, amb el senyor Aguirre i el senyor Ramentol. Han sigut relacions intenses. És veritat que en algunes coses no estem d'acord, però ens hem sabut posar d'acord en moltes. És que aquesta és la gràcia de la política; és que aquesta és la bondat de la política. No sé què esperen vostès tancant-se en les seves posicions i no acordant en benefici de la ciutadania. Crec que no han entès el que és, sincerament, la política.

M'agrada tot el que hi ha al pressupost? No, no són els nostres pressupostos. No són els pressupostos que hagués fet el president Illa –no. Però ens sembla que hem pogut aportar en aquests pressupostos, hem pogut emfatitzar en aquests pressupostos perquè probablement siguin millors o tinguin els nostres accents.

El moment internacional –i ho han dit alguns dels que han intervingut– és complicat, és convuls: conflictes bèl·lics oberts, una guerra tecnològica entre Xina i Estats Units, totes les conseqüències del canvi climàtic, l'ofensiva dels populismes, eleccions a Europa i els Estats Units... I davant d'això, certeses; és veritat, davant d'això, el que calen són certeses. I a nosaltres ens ha semblat que un pressupost que creix el nou per cent –per tant, en 3.834 milions d'euros– s'havia d'aprofitar. No podem menystenir aquest recurs per fer polítiques en favor de les persones; no podem menystenir-los. Ara tenim les regles de despesa suspeses, potser no les tindrem, probablement no les tinguem l'any que ve. Aprofitem tots aquests recursos.

I també volia aprofitar per dir que és veritat que hem de modificar..., que s'ha de reformar el sistema de finançament autonòmic; és veritat que s'ha de fer. Inten-tem-ho fer amb el màxim de consens possible, també. Però, en tot cas, vull dir que en aquests darrers quatre anys el sistema de finançament autonòmic ha augmentat gairebé un cinquanta per cent. I avui, aquest 2024, els ingressos són de 4.500 milions d'euros més. Sí, sí, de 20,9 a 29,6 milions d'euros de finançament autonòmic. Recursos que ens pertoquen? Sí. Que han de ser més justos? Sí, evidentment. Més? Totalment. Aquí estarem nosaltres també per ajudar-los, però en tot cas també val la pena que ho diem.

Algunes dades ens preocupen, òbviament, al país, i se n'han dit moltes durant tot aquest matí: en educació, les dades de PISA són preocupants; tenim l'abandonament escolar al catorze per cent, els més alts de tot Europa; seguim tenint uns grans alts índexs de pobresa severa, al 8,9 ha pujat aquest 2023; l'habitatge és un dels greus problemes que tenen els joves per començar el seu camí vital. I aquesta ha estat, una mica, la línia que ens ha guiat per aprovar o almenys per acordar uns pressupostos; que el tenen vostès, l'acord, i que el poden veure clarament. Però sobretot hem emfatitzat en posar a disposició del mercat aquests quatre mil habitatges nous l'any 2024, augmentar clarament els recursos en educació fins a arribar a aquests 7.350 milions d'euros.

És veritat que més recursos no fan millors polítiques, això és veritat. Cal fer una bona gestió dels recursos. Però, en tot cas, aquí estan i han crescut d'una manera espectacular. Com també en l'àmbit de Salut, que estàvem fa uns anys als nou mil

i escaig, i ara estem ja, doncs, amb executada, tocant els 15.000. Ara ja n'hem posat 12.500, intentant salvar també aquest problema de la despesa desplaçada. Hi han recursos; per tant, s'han de gestionar, s'han de gestionar bé.

Segur que tots aquests recursos no seran suficients per superar aquests deu anys de dècada perduda de governs independentistes de Junts i Esquerra Republicana. Però com a mínim intentem..., nosaltres ho hem fet amb la voluntat de posar aquesta eina a l'abast del país. No podem perdre aquesta capacitat de transformació per culpa d'una visió partidista i absolutament electoralista de la jugada, que és el que estan fent alguns grups parlamentaris, com hem pogut comprovar durant tot aquest matí.

Per acabar, cal estabilitat i certeses. I nosaltres, doncs, de nou posem el país, posem Catalunya per endavant, i ho fem amb política útil i amb responsabilitat. I com diu un mestre que tinc en política: «Perquè la revolució és una successió ordenada de reformes que milloren diàriament la vida de la gent.»

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Cataluña es la última comunidad autónoma de España en debatir los presupuestos, en aprobarlos. Los presentan tarde y fuera de plazo, tal y como exige la ley; por lo tanto, mal. El proyecto presentado apuntala un modelo de gobernanza intervencionista y antiliberal, que socava la autonomía del sector privado. El sector público está sobredimensionado: demasiados amiguetes colocados, un infierno fiscal sin parangón en España –la comunidad autónoma con más impuestos propios de la nación–, un gran desajuste financiero crónico y demasiada regulación burocrática asfixiante que desincentiva la actividad económica de empresas y autónomos que crean empleo.

Además de ir contra el mercado, apuntala un sinfín de gastos para la construcción de su quimérica nación, que solo existe en la cabecita de los separatistas. Para ustedes sigue siendo más importante romper con España que atender a las necesidades reales de los catalanes. Seguiremos siendo la comunidad con las listas de espera sanitarias más altas de España, ídem para dependencia, con unos gravísimos problemas de acceso a vivienda a precio asequible. Seguiremos liderando *rankings* de fracaso escolar, de barracones. La inseguridad ciudadana seguirá creciendo y seguiremos liderando la ocupación de viviendas ilegal.

Solo un dato –no tengo más tiempo–: 442.300 niños, uno de cada tres sufre pobreza o está en riesgo de exclusión social, según Idescat. Con ese dato encima de la mesa, debería de darles mucha vergüenza presumir de que abren muchas embajadas, que TV3 siga siendo la televisión en términos relativos más cara de España y que sigan enchufando en esos chiringuitos que muy bien ha definido antes Alejandro Fernández a tanta gente.

Francamente, la inflación, los impuestos y la precarización laboral se está comiendo por los pies a miles y miles de familias. No es momento de gastar dinero en gastos políticos. No tiene sentido gastar en torno a 1.000 millones de euros en «estructuras d'estat», como le llaman ustedes. Es momento de que los presupuestos se destinen...

La presidenta

Diputat, si us plau...

Antonio Gallego Burgos

...a invertir en la gente, a invertir en las necesidades reales de la gente.

Por lo tanto, desde mi punto de vista, estos presupuestos no son votables, representan la continuidad de un modelo caduco y sectario sostenido a lo largo de los úl-

timos años y solamente apuntala la decadencia, la pérdida de liderazgo y el empobrecimiento general de los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part de la diputada no adscrita, té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. Catalunya és un país amb moltes necessitats per resoldre, sobretot, per als ciutadans. Històricament, les institucions, els governs, mai han tingut prou recursos ni els tindran mentre estiguem depenent d'aquest Estat espanyol, eh? Perquè el dèficit fiscal a Catalunya no ha fet més que augmentar any rere any i, consegüentment, també la pobresa i les desigualtats.

Avui patim una greu sequera, no tenim aigua; tenim un problema greu amb el desenvolupament nacional de la transició energètica; també amb la llengua; també amb l'educació; amb el transport públic –els trens no funcionen de cap manera. També tenim una taxa d'immigració molt alta i no tenim competències ni recursos per fer-hi front com caldria. Els joves no poden accedir a un habitatge. Bé, a un habitatge públic no hi pot accedir gairebé ningú perquè els ciutadans no poden accedir a un treball digne i, per tant, no tenen cap possibilitat d'accés a un habitatge ni de, tampoc, mantenir-lo.

Bé, tot això i molts exemples més són una evidència. No són una opinió, són una evidència real. Però que ningú s'enganyi, amb la tramitació dels pressupostos no es resoldrà aquest problema de fons dels ciutadans; però no fer-ho tampoc no ho resoldrà.

Per tot això, i partint de la convicció de que la independència és l'única via possible per garantir que Catalunya sigui un país econòmicament pròsper, sostenible, socialment just i lliure, partint també d'un contracte personal amb un programa electoral com a vicle subscrit amb la ciutadania el passat 14 de febrer per a tota la legislatura, em significo en que són les persones el fil conductor del contracte que em compromet públicament i que determina la meva acció parlamentària. Perquè avui som aquí, davant d'un final de legislatura que qualsevol minsa recuperació econòmica podria ser un pas endavant, petit o gran, per a la cohesió social, per reduir les desigualtats i per erradicar la pobresa.

Com he dit, pel meu país, per les persones que hi viuen, pel meu territori, aquestes són les raons que em comprometen com a servidora pública i que determinen la meva acció parlamentària. Per tant, aquest pressupost –aquest– és, en definitiva, un pas endavant personal i temporal amb els ciutadans, a favor dels ciutadans, i com a diputada del Parlament de Catalunya és el meu deure defensar-lo.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, suspenem la sessió. I farem la votació a dos quarts de quatre de la tarda... (*Remor de veus.*) Diputada, s'ha suspès el Ple fins a dos quarts de quatre de la tarda. La presidenta marca els horaris. La votació estava marcada per a quarts de cinc de la tarda, i per donar temps a tots els diputats, per si algú no pot assistir, votarem a dos quarts de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió.

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb l'article 132.2, lletra e, del Reglament, s'han de sotmetre a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat presentades. Si el Ple acorda el retorn del projecte de llei, aquest és té per rebutjat; altrament, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat i la distribució d'aquestes seccions.

Cridem ara a votació... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta, no se han aclarado las delegaciones de voto.

La presidenta

Sí, volia fer-ho abans de les votacions.

Carlos Carrizosa Torres

¿Sí?

La presidenta

Ara cridem a votació i després informaré; sí.

Carlos Carrizosa Torres

Molt bé.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Els informo i els faig avinent que tres diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària: el senyor Ruben Wagensberg, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; la senyora Judith Toronjo, del Grup de Junts per Catalunya, i la senyora Jessica González, del Grup d'En Comú Podem.

A partir d'aquí... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa....

Carlos Carrizosa Torres

La pregunta es clara, señora presidente, ya se la he avanzado en mi intervención: si el señor Puig..., se va a contabilizar su voto o no.

La presidenta

La votació del senyor Puig..., el seu vot estarà, evidentment..., comptabilitzarà, com sempre s'ha fet, sí. Gràcies.

(Aplaudiments.)

Carlos Carrizosa Torres

Pues, en ese caso, tengo una cuestión de observancia del Reglamento, del artículo 90, por vulneración de los artículos 95, sobre delegación de voto, y 98.3, sobre presencialidad, y la sentencia del Tribunal Constitucional 92 de 2022, de 11 del VII, que fue dictada a instancias de Ciudadanos, precisamente, y que dijo que el se-

ñor Puig no puede votar estando fugado de la justicia..., voluntariamente no comparece en este hemiciclo.

Por lo tanto, hemos planteado...

La presidenta

Moltes...

Carlos Carrizosa Torres

...señora presidenta, una reconsideración por escrito a la decisión que usted nos acaba de expresar. En este mismo momento se está registrando esta reconsideración. Le ruego que reconsideren esta cuestión, porque es un fraude doble: es un fraude político, porque va a alterar las mayorías de esta votación sobre la ley de presupuestos...

La presidenta

Gràcies, senyor diputat.

Carlos Carrizosa Torres

...y es un fraude jurídico, puesto que no están obedeciendo...

La presidenta

Gràcies, senyor diputat.

Carlos Carrizosa Torres

...ni a las leyes ni al Constitucional.

La presidenta

Ja ha tingut la paraula i s'ha explicat. Gràcies.

De moment, confirmaré amb el secretari general si és que ha arribat a aquesta reconsideració. A mi ningú m'ha avisat, perquè, si no, hauríem de fer Mesa i, evidentment, hauríem de procedir ja a la votació. Ho demano al secretari general. *(Pausa.)*

Doncs suspenem, per fer Mesa, un moment la votació.

La sessió se suspèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre i dotze minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Inadmesa la reconsideració presentada per Ciutadans, iniciarem, doncs, ara les votacions... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta, se supone que no se ha llegado a entrar sobre el fondo, se ha inadmitido la...

La presidenta

Senyor Carrizosa, se li ha inadmes la seva reconsideració; per això no hi ha hagut ni ha d'haver-hi Junta de Portaveus. Li demano, si us plau, que ara ja puguem iniciar les votacions. Ha tingut la paraula; li demanaria que segués.

I comencem les votacions.

Carlos Carrizosa Torres

Yo le pediría, señora presidenta...

La presidenta

No té la paraula.

Carlos Carrizosa Torres

Esto es...

La presidenta

No té ara la paraula, senyor Carrizosa –no té la paraula. Gràcies, senyor Carrizosa, no té la paraula.

Diputats i diputades, doncs iniciem les... *(Pausa.)* Iniciem les votacions... *(Veus de fons.)* Cridem a votació, sí; perdó.

Ara sí, cridats..., les tres crides a votació, comença la votació. *(Pausa.)* És que no em va. No va –no va.

Un moment, si us plau, aviso els serveis tècnics que hi ha un problema per a les votacions. *(Rialles i remor de fons. Pausa.)*

Sembla que, superats els problemes tècnics, tornaré a llegir, ja que hi ha hagut tantes interrupcions, que..., acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb l'article 132.2, lletra e, del Reglament, s'han de sotmetre a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat presentades. Si el Ple acorda el retorn del projecte de llei, aquest es té per rebutjat; altrament, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat i la distribució d'aquestes seccions.

I ara sí, també hem cridat a votació. Passem a votació.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 68 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Aprovades les esmenes a la totalitat, el retorn del projecte de llei de pressupostos torna..., el retorn..., el Ple acorda el retorn del projecte de llei, i és rebutjat... *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta, usted ha proclamado un resultado que no es el que figura en el marcador y yo pediría a los letrados que se pronuncien sobre si esta proclamación es correcta y es legal.

La presidenta

Senyor Carrizosa, ja ha tingut la paraula per això i es comptabilitza...

Carlos Carrizosa Torres

Es ilegal y lo sabe.

La presidenta

...hem dit el vot i el resultat ha set aquest. Vol dir que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 han estat aprovades i d'aquí el retorn del seu projecte de llei.

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia... *(El president de la Generalitat demana per parlar.)* President...

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Sí, presidenta. La voluntat del Govern, atès el resultat que acabem de conèixer ara, és retirar el projecte de llei de mesures. Per tant, li demano poder fer un recés per fer una reunió del Govern i adoptar formalment l'acord de petició de retirada del projecte de llei.

La presidenta

Doncs, demanada la paraula i la petició que fa el president, fem un recés de deu minuts, un quart? *(Adreçant-se al president de la Generalitat.)* Ja m'avisarà, doncs. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn tres quarts de quatre de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les sis i dos minuts.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió.

**Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives
i del sector públic per al 2024 (retirat)**

200-00029/13

I s'ha sol·licitat a la Mesa del Parlament la retirada del projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2024 i la Mesa l'ha admès, vol dir que decau el punt.

I amb això, doncs, aixequem la sessió.

I sí que, diputats i diputades, abans de marxar, amb l'anunci del president de la Generalitat de dissoldre anticipadament el Parlament i convocar eleccions pel dia 12 de maig, es posa punt i final a aquesta legislatura.

Amb aquesta decisió, la ciutadania de Catalunya s'haurà de pronunciar a les urnes per escollir els qui seran els nous representants del país i qui, en conseqüència, acabarà ocupant els seients d'aquestemicicle.

A la ciutadania li pertocarà, per tant, definir la nova composició d'aquesta cambra i els nous grups parlamentaris, també qui esdevindrà el nou president o presidenta del país. Un nou Parlament, en definitiva, que no em cansaré de repetir que és la seu de la sobirania del poble de Catalunya i que, per tant, mereix tot el seu respecte, perquè menystenir-lo és menystenir la ciutadania d'aquest país.

Aquest nou Parlament espero que sigui capaç de conformar una majoria sòlida que doni estabilitat al Govern i, per extensió, al país. I no menys important, un nou Parlament que sigui capaç de donar resposta a les necessitats i els reptes que té el país, que en són molts, que són diversos i que són molt complexos.

Cal escoltar la ciutadania i ser generosos i, òbviament, capacitat de negociació i d'arribar a acords. S'ha d'aprendre dels errors i s'ha de fer autocrítica. No aconseguirem avançar si pensem que ho podem fer sols o si pensem que nosaltres, només nosaltres, representem el gran gruix del país.

Fem l'esforç, tots plegats, d'entendre què ens ha marcat en aquesta legislatura. Entenguem quina és la lògica i quines són les condicions que ens imposa no només la democràcia, sinó, més concretament, la democràcia parlamentària.

Dit això, voldria aprofitar per fer un agraïment als funcionaris de l'Administració parlamentària i a tots els treballadors d'aquesta casa. També vull agrair als membres de la Mesa i a tots vostès, diputats i diputades, la cordialitat majoritària del debat parlamentari. Ha sigut un gran honor i un orgull presidir la segona institució del país.

Moltes gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i cinc minuts.